ARLENE HALE

A fost acum mult timp

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Cathy era gata să plece la spital când sosi telegrama. Inima i se strânse la vederea micului plic albastru, pe care se temea să-l deschidă. Deoarece astfel aflase de moartea tatălui său, câțiva ani mai înainte.

Tânăra femeie rupse nervoasă plicul și scoase un oftat de ușurare recunoscând semnătura Sandrei.

"Petrec această seară la Îngerul albastru. Contez pe tine să vii. Sandra".

Sandra. Cea mai bună prietenă a sa. Cathy n-o văzuse de trei ani.

– Într-o zi mă voi ntoarce, Cathy, avea obiceiul să spună. Și orașul va fi al meu.

Iar Cathy răspundea:

– Vei reuși, Sandra. Întotdeauna ai obținut ce-ți doreai.

Și iată că visul devenise realitate, deoarece Îngerul albastru era cel mai elegant club din oraș. Și mica Sandra se întorcea triumfătoare în regiunea natală.

Sandra Lesley! Prietena sa își luase acest pseudonim. Dar pentru Cathy va rămâne mereu Sandra Lesterfield, buna sa colegă de școală. Prietenia le legase ca pe două surori. Dar mai târziu, viața le despărțise. Sandra se prezentase întotdeauna ca exemplu, Cathy mulțumindu-se s-o urmeze.

Tânăra femeie împături din nou telegrama. Își va vedea prietena cu orice preț. Va fi un fel de omagiu adus trecutului și prieteniei lor. De altfel, temperamentul său irlandez o îndemna să-și urmeze instinctul. Bob spunea deseori că avea sângele fierbinte. Era devărat. Cathy era în stare să izbucnească în plâns și în minutul următor să râdă în hohote.

– Deprimată sau entuziasmată, dar niciodată la mijloc, remarca Bob, zâmbind.

– Evident, tu ești solid ca o stâncă. Dar nu toată lumea are acest noroc.

– Solid sau greoi ca o stâncă?

– Solid. Perfect. Ești perfect, doctore Clinton! Mi se pare că ți-am spus-o deja. Nu?

Bob râsese. Sinceritatea sa îl stânjenea uneori. Dar Cathy știa că în sinea sa o aprecia.

Diseară o va însoți. Dacă nu intervenea un eveniment de ultim moment. Deoarece un medic era mereu la discreția unei urgențe. Cathy se întreba cum va reacționa. Cu înflăcărare sau cu teamă? Se încruntă. Bob devenea imprevizibil îndată ce era vorba despre Sandra. Timpul trecuse, dar el... Nu, între ei se terminase totul.

Cathy respinse acest gând. Bob o iubise pe Sandra. Dar la ce bun să revină asupra acestei povești vechi? Tânăra femeie își privi ceasul. Curând va fi ora să plece. În fiecare dimineață se așeza la pian

pentru a cânta o clipă. Muzica o relaxa și o făcea să uite greutățile meseriei sale de infirmieră.

– Știi că ai talent? De ce nu devii profesionistă? Am face o chipă trăsnet.

Sandra îi repetase asta deseori. Știa să fie foarte convingătoare și Cathy fusese gata să cedeze. Dar, în cele din urmă, vocația sa de infirmieră o cucerise. Și ce obținuse? O viață greu de suportat, o muncă epuizantă când urgențele se succedau în ritm infernal, dezamăgirea cruntă de a vedea murind un bolnav simpatic. În acele clipe, i se întâmpla să-și regrete alegerea.

Oare cum să nu compare viața ei cu a Sandrei? Prietena sa devenise celebră. Câștiga bani, călătorea, se distra și întâlnea o mulțime de oameni. Trăia liberă ca pasărea cerului, fără obligații deosebite. Cathy se simțea legată de spital, fără mari posibilități de viitor.

Pianul îi făcu bine. Notele zburau cu veselie de sub degetele ei fine și delicate. Îndată ce termină, tânăra femeie porni la drum.

Afară, soarele strălucea și Cathy se urcă la volan fredonând. Spitalul din Pittsfield era mai degrabă vechi, dar cu cinci ani înainte lucrările îl transformaseră prin adăugare de clădiri și modernizarea restului. Și, de atunci, ansamblul avea un aspect mai impresionant.

Cathy încetini și-și gară mașina în parcaj.

Era cald. Cerul fără nori se reflecta în fluviu și se opri o clipă pentru a contempla acel spectacol liniștit. Apa curgea impunător printre malurile mărginite de sălcii. Două vase de transport fluvial trecută încet, agitând apa liniștită cu mari vârtejuri. Cathy adora acest colț.

– Bună ziua, Cathy!

Tânara femeie se întoarse și un zâmbet larg îi lumină fața. Ar fi recunoscut această voce dintre mii.

– Bob! Bună ziua!

Bob și ochii săi albaștri care erau ascunși de ochelarii cu rame din baga. Bob și statura sa impunătoare, cu părul negru, bărbia hotărâtă și buze catifelate, aproape copilărești. Fața sa nu avea nimic clasic. Dar Cathy îl găsea frumos. Mai ales când râdea. Iar ea avea darul să-l facă să râdă.

– Este un timp de când privești apa. Oare la ce te gândești?

– La nimic, răspunse Cathy. Îmi aminteam doar aventura noastră pe insulă. Tu ți-o amintești?

– Tu, Sandra și cu mine. N-am uitat nimic. A trebuit să petrecem noaptea acolo.

– Încă mă întreb cum ai putut să nu legi parâma, Bob. În clipa întoarcerii, nici o barcă!

Bob râse sincer.

– Nu eram încă decât niște copii, Cathy.

– Poate. Dar acolo am petrecut una din nopțile cele mai formidabile din viața mea.

Se îndreptară încet spre spital.

– Ia te uită, ia te uită! Și de ce?

Cathy își strecură mâna sub brațul său. De obicei, n-o făcea niciodată din cauza bârfelor. Dar uneori nu se putea stăpâni să nu-l atingă. Poate pentru a se asigura, pentru a-și dovedi că era într-adevăr acolo.

– O știi perfect.

Bob îi aruncă o scurtă privire și ochii lui albaștri străluceau.

– Sunt ani de atunci.

Chiar crezi că în noaptea aceea te-ai îndrăgostit de mine?

– Sunt sigură de asta. Dar nu aveai ochi decât pentru Sandra în acea perioadă.

Medicul îi ignoră remarca.

– Tocmai mi-a trimis o telegramă în această dimineață, reluă Cathy. Pentru a-mi aminti că se duce la Îngerul albastru.

– Ca și cum puteai să uiți! Am primit și eu una.

– Serios?

– Am fost puțin surprins, dar este amabil din partea ei să se gândească la mine. Primul spectacol este la ora zece. Voi rezerva o masă și voi trece să te iau la ora nouă.

– Mai ales să nu întârzii, Bob. Nu vreau să pierd nici o bucățică din spectacol.

– În nici un caz. Încetează să te neliniștești degeaba. Voi fi punctual. În cazul unei piedici, te voi anunța. Liniștită?

Ascensorul se deschise și pătrunseră înăuntru. Cathy remarcă două dintre colegele sale care-l sorbeau din ochi pe Bob. Erau puțini medici acceptabili în spital. Ceea ce-l făcea și mai interesant în ochii acestor doamne.

Bob coborî la etajul al treilea și, plecând, îi adreasă un zâmbet discret. Lui Cathy i se păru că le aude pe celelalte oftând. Dar nu era foarte sigură. Tânăra femeie avea noroc. Și o știa. Dar în acest caz, de unde venea oare acea neliniște care se infiltra cu perfidie în sufletul său? Va ceda depresiei, schimbărilor bruște de dispoziție obișnuite? Ziua se anunța prea frumoasă pentru asta.

Cathy se opri la etajul al patrulea și ajunse rapid la camera infirmierelor. Șefa sa era deja acolo.

– Bună ziua, domnișoară Fairchild.

Dar Fairchild nu era foarte sociabilă. Nu avea decât o pasiune, munca. Și când Cathy îl reîntâlnise pe Bob, un an mai înainte, superioara sa nu se jenase să-și manifeste dezaprobarea.

– Un medic și o infirmieră. Este inadmisibil! Și vă previn: nu voi suporta să vă văd spunându-vă vorbe dulci sub ochii mei!

– Dar nu se pune problema, protestase Cathy. Bob nu m-a sărutat niciodată în public.

– Alții înaintea voastră au făcut-o. Și te avertizez, domnișoară Corey, dacă...

– N-am nimic să-mi reproșez. Și nu mă veți prinde niciodată în greșeală, încheie tânăra femeie.

De fapt, Fairchild detesta numai ideea ca un medic să poată flirta cu o infirmieră. Cathy era perfect conștientă de asta. Dar violența și indiscreția superioarei sale o surprinsese din nou.

Brutalitatea acestei reacții dăduse în mod firesc naștere la bârfe. Printre infirmiere, unele pretindeau că Fairchild cunoscuse un medic și că povestea se terminase prost. De aici furia sa de a vedea pe altcineva reușind acolo unde ea eșuase lamentabil.

– În această dimineață avem stagiare, exclamă Fairchild, cu bruschețea obișnuită. Ți le încredințez pe amândouă: domnișoarele Thornton și Scott.

Cathy inspiră adânc. Era o provocare să se ocupe de începătoare. Iar adevăratele infirmiere, cu diplomă, detestau acest gen de corvoadă. Dar tânăra femeie își aminti de propriul debut în meserie și de importanța stagiului în viitoarea viață profesională. Contactul cu bolnavii constituia o experiență de neînlocuit, care valora mai mult decât toate învățăturile de pe pământ.

Tabloul luminos se aprinse.

La gestul poruncitor al lui Fairchild, Cathy ieși imediat. Ziua începea rău, deoarece suna un bolnav. Și, după părerea generală, acesta avea o reputație îngrozitoare.

– Bună ziua, domnule Larkin, spuse Cathy intrând în cameră. Aveți nevoie de ceva?

– Este a treia oară când sun! vorbi acesta strident.

Tânăra femeie se încordă. Trebuia mai ales să-și păstreze răbdarea. Dar era dificil, deoarece îl bănuia pe Larkin că minte pentru a o necăji.

– Tocmai am intrat de serviciu, domnule Larkin. Și n-am remarcat decât un apel. Îmi pare rău pentru celelalte.

– Dă perdelele la o parte! Doresc să văd ce se întâmplă afară. Și spatele, spatele meu! Nu este nici un mijloc de a face masaj aici?

Cathy trase perdelele, lăsând să intre razele soarelui. Câteva bărci se mișcau încet pe fluviu și tânăra femeie zâmbi. De la fereastră se zărea Sandstone, mica insulă așezată la un cot al râului. Acolo își petrecuse o noapte, cu un an înainte.

Totuși, în memoria sa amintirea se păstrase intactă și exactă. O amintire pe care n-o va uita niciodată.

– Ei bine, masajul! Da sau nu? Și doctorul meu? De ce nu este încă aici? întrebă Larkin.

– Doctorul Clinton a sosit. Și sunt sigură că nu va întârzia. Îi voi cere unei maseuze să vă facă o frecție cu alcool. Vă reamintesc că regulamentul nu permite decât două ședințe. Și ați fost deja masat în această dimineață.

– Regulamentul! Nu aveți decât acest cuvânt pe buze. Sunt bolnav, nu? Și plătesc. În consecință, pretind pentru banii mei!

– Bine, domnule.

Cathy dispăru închizând încet ușa. Larkin bombănea încă, deoarece ar fi preferat s-o lase deschisă. De fapt, trebuia să spioneze infirmierele, notând cu conștiinciozitate plecările și venirile lor. Și dacă, din nefericire, se ocupau mai puțin de el decât de un altul, făcea în așa fel încât să afle tot etajul.

Puțin după aceea, Cathy dădu peste Bob. Acesta își îmbrăcase halatul alb și înainta cu pași mari. Cu trusa sub braț și capul drept avea într-adevăr ținută.

– Ești aici! Slavă Domnului! spuse Cathy. Diva ta este într-o dispoziție proastă.

– Ești drăguță că mă anunți, îi răspunse Bob, inspirând adânc.

Tânăra femeie îl urmări din ochi și inima i se strânse când intră în camera lui Larkin. Fiecare bolnav constituia un caz special. Marea majoritate erau fermecători. Unii penibili. Dar Larkin se comporta într-un mod cumplit chiar și când totul mergea bine.

Stagiarele tocmai sosiseră. Se făcuseră mici în uniformele lor roz și-i aruncau priviri admirative și neliniștite. Cathy știa că-i invidiază ținuta albă și însemnele de pe bonetă. Ea însăși trăise această experiență și nu ignora nimic din sentimentele lor.

Discutau toate agitându-se. Dar când Fairchild apăru și le aruncă o privire glacială, se opriră imediat din vorbit.

Infirmiera șefă le chemă pe rând și le îndreptă spre însoțitoarele lor. Cathy le primi pe cele două eleve. Păreau incredibil de tinere. Prima, Thornton, era roșcată și plină de pistrui. Cealaltă, Scott, blondă și plăpândă. Cathy simți imediat că dintre cele două, Thornton va fi cea mai bună infirmieră. Totuși, nu trebuia să se încreadă în prima impresie. Și tânăra femeie o știa perfect.

– Bine! Mă veți urma.

Voi încerca să vă familiarizez cu viața dintr-un spital, le spuse Cathy. Și să nu vă fie teamă să puneți întrebări.

Dimineața trecu fulgerător. Spre deosebire de celelalte, Cathy aprecia aceste vizite impuse cu stagiarele. Făcu tot posibilul să se arate prietenoasă și încurajatoare. Thornton se dovedi energică și pricepută și mai ales în stare să țină o situație în mână. Scott, dimpotrivă, rămânea mereu retrasă.

După cum trebuia să se aștepte, Larkin sună iar.

– Este un bolnav extrem de dificil, explică. Avem puțini aici. Dar, credeți-mă, trebuie o diplomație extraordinară pentru a te descurca.

În drum, tânăra femeie le dezvălui tactica sa de a le veni de hac unor asemenea bolnavi nedoriți. Tinerele fete rămaseră în pragul ușii în timp ce Cathy se străduia să-l calmeze pe bătrânul arțăgos. Era nebun de furie, deoarece Bob dăduse instrucțiuni noi. Și ascultându-l, nimeni nu ținea cont de ele.

– Trebuie să stau așezat zece minute la fiecare oră, explică domnul Larkin țipând. Și n-a venit încă nimeni. Este revoltător! Cu adevărat revoltător!

Tocmai fusese operat de o fractură a șoldului și un fel de cordon îi înconjura patul pentru a-l împiedica să cadă. Cathy ridică una dintre proptele și se întoarse spre stagiare.

– Veniți să mă ajutați, Scott. Treceți de cealaltă parte a patului.

– Dar cine este această fată? întrebă imediat Larkin. N-am mai văzut-o niciodată.

– Domnișoara Scott. O stagiară, răspunse Cathy.

– Cum?... O elevă?... Nu sunt cobai! Ai auzit?

– Ridică propteaua, comandă tânăra femeie, ignorând remarca.

Operațiunea era simplă și Cathy știa că stagiarele erau experimentate în acest gen de exercițiu. Scott înaintă și începu să scoată legăturile. Dar emoția făcea să-i tremure mâinile și cordonul izbi ușor patul. Chipul lui Larkin deveni stacojiu de furie.

– Vino s-o ajuți, Thornton, spuse calmă Cathy.

Eleva roșcată se achită perfect de sarcină, ceea ce spori stânjeneala colegei sale.

– Perfect, Scott. Acum prinde-l din spatele umărului... Așa... încet...

De fapt, Cathy nu avea nevoie de nici un ajutor pentru a ridica bolnavul. Dar Scott era acolo pentru a învăța. Și trebuia să-și aducă aportul.

– Foarte bine. Și acum aranjează-i pernele la spate, adăugă tânăra femeie. Ei, domnule Larkin, vă simțiți mai bine?

– Cu siguranță! Cu siguranță, mormăi acesta.

– Ne vom întoarce imediat, îi spuse Cathy. Veniți, fetelor?

Scott făcu imediat gestul de a ieși.

– Cordonul, Scott! exclamă Cathy. Să nu uiți niciodată să-l pui. Este foarte important. Domnul Larkin are nevoie de el pentru a se ajuta. Și mai ales, previne orice cădere accidentală.

– Nu-ți poți preda cursurile în altă parte? întrebă Larkin. Am trecut destul drept un animal curios!

Cathy conduse toată lumea afară.

– Ei bine, tipul ăsta promite, remarcă Thornton.

– Cum spui tu! adăugă Scott. Aveți mulți de acest gen, domnișoară Corey?

– Nu, răspunse Cathy. Acesta este o excepție.

– Să sperăm, murmură Scott.

Restul dimineții, Cathy le făcu să descopere ce însemna cu adevărat un spital. Le încredință treburi simple, dar cât mai variate posibil. Dăruindu-se temeinic muncii sale, tânăra femeie aștepta de la ceilalți aceeași conștiință profesională.

După prânz, elevele se întoarseră la cursurile lor. Și de data aceasta Scott păru realmente ușurată.

După-amiaza se desfășură fără peripeții. Cu excepția lui Larkin, care-și făcu iar de cap. Îți trebuia nervi de oțel pentru a-l suporta fără să te enerveze.

Din fericire, perspectiva serii o susținu pe Cathy în toate eforturile. La ora fixată, părăsi spitalul și se întoarse direct în apartamentul său confortabil. Locul nu era extrem de luxos, dar ea se simțea bine acolo.

Tânăra femeie se relaxă îndelung într-o baie cu spumă și se scăldă în parfumul său preferat. Apoi își îmbrăcă rochia nouă și discretă, dar rafinată. Trebuia să fie frumoasă pentru Bob. Și pentru Sandra. Deoarece se temea puțin să-și revadă o prietenă atât de fermecătoare, mai ales după trei ani de despărțire.

Brusc, Cathy se întrebă dacă Sandra se schimbase. Telefonul sună, întrerupându-i cursul gândurilor. Oare ce să facă? Să răspundă? Și dacă era Bob pentru a o anunța că nu putea să vină?... Nu, ar fi prea stupid. Tânăra femeie ridică receptorul.

– Alo? Alo? făcu, neliniștită.

Capitolul 2

– Domnișoara Corey? întrebă o voce masculină.

– Eu sunt. Dar cine este la telefon?

– Judd Richardson.

Cathy cunoștea acest nume. Era impresarul Sandrei.

– Vă sun din partea domnișoarei Lesley. M-a însărcinat să vă asigur de prietenia sa.

– Este foarte amabil. Mulțumesc. Oare n-aș putea să-i vorbesc direct?

– În această clipă dă un interviu. Dar dacă vreți să-i lăsați un mesaj...

– Da. Eu... spuneți-i că voi trece să o văd după spectacol și că... îi urez mult succes.

– Am înțeles.

Richardson întrerupse imediat convorbirea. Cathy avea impresia că rămăsese flămândă. Conta pe un apel de la prietena sa. Dar de la sosire, Sandra nu apăruse niciodată. Fără îndoială, din cauza

nenumăratelor sale ocupații. Ca de exemplu, acest interviu. Probabil Sandra dădea cu zecile. Acesta era prețul gloriei, deoarece devenise celebră. Și tânăra femeie își dădu osteneala să nu-și facă idei.

Judd Richardson părea puțin vorbăreț și consacrat întru totul afacerilor sale, însăși imaginea impresarului. Sandra vorbise mult despre el în scrisori. Din punct de vedere profesional, era mânat de ambiție. Cathy se întrebă chiar dacă nu avea prea multă.

Răsună soneria de la intrare. Tânăra femeie zâmbi și se grăbi să se ducă să răspundă. Bob nu era doar punctaul. Venise înainte. Tânărul bărbat făcu câțiva pași, apoi o luă în brațe fără o vorbă și o sărută pe părul negru, bogat.

– Te iubesc, Bob, murmură Cathy.

Acesta o îndepărtă ușor și ochii săi mari, albaștri, o măsurară cu atenție.

– În seara aceasta ești scandalos de frumoasă!

– Dar nu neg asta, dragul meu. Și complimentele nu m-au deranjat niciodată!...

– Știu, răspunse Bob râzând. Ești cât se poate de provocatoare. Îmi place această coafură. Este cu adevărat reușită.

Cathy se simțea mai bine. Cum oare să rămână insensibilă la cuvintele bărbatului pe care-l iubea? Fu cu atât mai flatată cu cât, comparată cu Sandra, va fi întotdeauna pe locul doi. Sandra avea o frumusețe seducătoare. Cea a lui Cathy se afla mai ales în inocența zâmbetului și în sinceritatea privirii.

– Dar cred că nici ție nu-ți lipsește nimic. Este un costum nou?

– Da. Îți place?

– Sandrei ar trebui să-i pui întrebarea, îi răspunse cu malițiozitate.

Bob roși, împotriva oricărei așteptări.

– Fie, am flirtat ordinioară cu Sandra! Dar n-ai să-mi amintești asta o veșnicie.

– Haide, Bob! Glumeam.

– De acord. Să ne oprim aici. Dacă ești gata, să n-o mai lungim. Mi-ar plăcea să profit de masa mea.

Străzile erau extrem de aglomerate și făcură mai mult de o jumătate de oră pentru a ajunge la Îngerul albastru. În cele din urmă, Bob găsi un loc în apropierea clubului. Cerul cu dungi roz și ultimele raze ale soarelui care apunea făceau atmosfera plăcută și ireală.

Masa era într-adevăr bine aleasă. Vor vedea spectacolul perfect.

– Ei bine? întrebă Bob.

– Nu puteai alege mai bine, Bob.

Se relaxară. În general, tânărul bărbat evita acest gen de locuri, unde de altfel nu-l vedeai niciodată. Lui Cathy îi făcea mai multă plăcere viața în societate. Și aici, totul o învăluia. Lumina filtrată, lumânările așezate pe fiecare masă și șeful de sală în smoching negru.

– Ți-e groază de acest gen de seri, nu-i așa? întrebă îndatoritoare tânăra femeie.

Bob ridică încet capul și un zâmbet slab îi lumină fața.

– N-am să mor din asta. Liniștește-te.

Cathy își pune mâna peste a sa.

– Ești un înger. Mulțumesc că m-ai însoțit.

Bob comandă mâncarea sa preferată, antricot Bercy. Cathy dori fructe de mare. Arunca priviri pe furiș, sperând că Sandra vă veni să-i spună o vorbuliță înainte de spectacol.

– Cum s-a desfășurat ziua ta, cu stagiarele? o întrebă Bob pe neașteptate.

De fapt, medicul se gândea mereu la spital și la munca sa. Era ceva mai puternic decât el. Dar această legătură îi unea mai mult decât orice.

Tânăra femeie zăbovi asupra fiecărui detaliu și mai ales asupra tinerei Scott, care o îngrijora puțin.

– Sincer, nu cred că va reuși.

– Ei, și? N-ar fi nici prima, nici ultima. Este o meserie grea. Poate alege alta.

– Știu, încuviință Cathy.

– Și apoi, Fairchild are darul de a face să cedeze înclinațiile fragile, adăugă medicul râzând. În timpul mesei, conversația se învârti în jurul spitalului. Spre sfârșit, o formație mică veni să cânte câteva melodii languroase. Tânăra femeie fredonă ușor sub privirea amuzată a însoțitorului său.

– Mărturisește că n-ai putea trăi o zi fără muzică, excalmă Bob, tachinând-o.

– Asta, nu! Ce vrei, nu degeaba sunt irlandeză, replică tânăra femeie cu un accent puternic, care îl făcu să râdă în hohote.

Brusc se făcu o liniște deplină și orchestra apăru sub spoturile luminoase. Un bărbat în ținută de seară se desprinse și anunță:

– Doamnelor și domnilor, Îngerul albastru este mândru să v-o prezinte pe noua sa vedetă: Sandra Lesley!

Sala fu străbătută de un val de aplauze, care sporită când Sandra își făcu intrarea. Purta o somptuoasă rochie roz care-i dezvelea umerii. Bijuteriile din strasuri adăugau o notă de mister părului său blond, ridicat la tâmple. Sandra era realmente minunată.

Câteva lacrimi de emoție apărură în ochii lui Cathy când aplaudă. Cât despre Bob, părea complet fascinat și-i trebui un timp bun înainte de-a face un gest.

Mulțimea deveni tăcută și orchestra începu un cântec care-i adusese deja succes Sandrei. Vocea sa caldă și copleșitoare umplu încăperea, făcând inimile să vibreze. Cathy aruncă o scurtă privire în jur: toată sala era încremenită.

Nici Bob nu scăpase de farmecul sirenei care cânta sub spoturile colorate. Și tânăra femeie se întreba la ce oare se putea gândi.

Sandra ținu tot auditoriul cu sufletul la gură o jumătate de oră. Cântecele se înlănțuiau perfect și Cathy se delecta cu fiecare măsură. În sfârșit, Sandra salută asistența, într-un concert de aplauze dezlănțuite.

Sala se lumină din nou, în sunetele unui slow ispititor.

– Este fantastică, Bob, nu-i așa?

– Absolut. N-am realizat cât...

Un șef de sală se apropie și-i înmână lui Cathy un plic. Aceasta îl deschise, recunoscând scrisul înclinat al Sandrei.

"Vino să mă vezi în cabină, înainte de a-mi veni rândul din nou să cânt".

– Vrea să ne vadă, explică tânăra femeie. Ne așteaptă în cabină.

Îl urmară pe șeful de sală în culise. Ajuns în fața unei uși închise, acesta ciocăni încet, înainte de a se îndepărta. Ușa se deschise brusc și apăru un bărbat bobdoc, cu părul negru căzut în ochi. Cathy înțelese că avea de-a face cu Judd Richardson, impresarul Sandrei.

– Da? întrebă acesta pe un ton tăios.

– Suntem niște prieteni ai domnișoarei Lesley, răspunse Bob. Ne-a cerut să trecem...

– Cathy?... Judd?... pentru Dumnezeu, lasă-i să intre.

Sandra apăru în ușă și-i trase în interiorul cabinei mici. Clipa regăsirii fu extrem de emoționantă. Voiau să vorbească amândouă în același timp. Apoi Sandra își aținti privirea asupra lui Bob, care aștepta discret într-un colț. Sandra îi întinse mâna cu un gest grațios și extrem de feminin.

– Salut, Bob! Sau mai degrabă, bună seara, doctore Clinton. Trebuie să mă obișnuiesc cu noul tău titlu.

– Ce faci, Sandra? întrebă Bob, strângându-i mâna în mânile sale.

– Bine. Eu... Este atât de minunat să vă văd pe amândoi. Ascultați, am o idee. Dacă ați veni la mine la hotel după spectacol? Întotdeauna dau mici petreceri după galele mele. De acord?

Cathy se întoarse discret spre Bob. Acesta detesta să ia hotărâri pe negândite. De fapt, era dificil chiar să-l ia la o serată prevăzută de luni de zile. Cathy se pregătea să răspundă negativ, când medicul interveni:

– Cathy își dorește probabil asta la nebunie. Dar eu n-aș vrea să mă impun și...

– Nu fi ridicol, Bob. Pentru că te invit...

Cathy zâmbi crispat. Bob acceptase repede. Prea repede după gustul său.

Apăru Judd, cu un aer preocupat.

– N-aș vrea să vă deranjez, dar domnii aceia de la presă încep să se neliniștească...

Sandra îi aruncă o privire enervată:

– Ascultă, Judd...

– Știi, asta face parte din meserie.

Tânăra femeie se scuză cu un zâmbet.

– Judd nu se gândește decât la muncă. De fapt, nu v-am prezentat.

Prezentarea se făcu rapid. Judd îi adresă lui Cathy un scurt semn din cap, strânse mâna lui Bob și o trase pe Sandra de braț.

– Sosesc, Judd, sosesc. Rămâneți amândoi o clipă aici. Judd se va ocupa de voi. Mă bizui pe tine, Judd. Sunt prietenii mei.

După care dispăru ca un vârtej. Judd le indică niște scaune cu un gest ușor.

– Luați loc. Aceste cabine nu sunt chiar confortabile. Te simți la fel de comod ca o batistă în buzunar.

Cathy îl privi cu atenție. Nu avea obiceiul să judece pe cineva la prima întâlnire. Totuși, nu se putea împiedica să nu-l găsească îngrozitor de antipatic. Poate voia să-i facă să se simtă că sunt de prisos.

Brusc, tânăra femeie simți că ochii de culoare închisă o măsurau.

– Așadar, dumneavoastră sunteți frumoasa Cathy, murmură Judd, fără să-și ia privire de la ea. Am auzit atât de multe vorbindu-se despre dumneavoastră.

– De bine, sper?

Bărbatul zâmbi ușor.

– Chiar mai mult. Sandra nu și-a uitat niciodată orașul natal. Deseori îi este dor de această regiune. Un acces de melancolie și-mi vorbește pe Pittsfield. Cathy pe aici, Cathy pe dincolo... Și...

Îl indică pe Bob din privire. Apoi bâigui un vag cuvânt de scuză și se repezi la telefon. Întors cu spatele, vorbea cu voce scăzută.

Bob aruncă o privire curioasă decorului care-i înconjura.

– Seara aceasta se va termina târziu, Bob. Dacă nu ții să mergem acolo, nu te oblig. Nu este foarte important.

– Sandra ar fi foarte dezamăgită. Ca și tine, de altfel.

Cathy murea de dorință să se strecoare o clipă în viața pasionantă a Sandrei. De obicei, lui Bob nu-i plăcea deloc viața de noapte, mai ales când a doua zi îl aștepta o zi încărcată. Ori, în acea seară atitudinea lui era complet diferită. Oare de ce? Pentru a-i face plăcere ei sau pentru a rămâne mai mult timp cu Sandra?

Tocmai sosiseră ziariștii. Străluciră flashurile. Sandra avea un mod foarte profesional, aproape reflex, de a poza. Veniră apoi întrebările cărora le răspunse prompt. Judd n-o părăsea nici un pas. Se învârtea, se agita, gata să răspundă în locul său dacă trebuia. Părea că se teme mereu de un incident. Era tiranic, autoritar și brutal.

– Îl găsesc cumplit, spuse Cathy, încruntându-se. Mă întreb chiar de ce s-a complicat Sandra cu un asemenea tip.

– Își face munca, replică Bob. Sunt sigur că este competent. Altfel nu l-ar fi ales.

Interviul terminat, Sandra avu doar timp să ajungă pe scenă, pentru ultima parte a spectacolului. Se întoarse, în sfârșit, să se schimbe și să se demachieze rapid.

Când fu gata, părăsiră clubul, toți împreună. Sandra și Judd urcară într-o mașină închiriată. Cathy în cea a lui Bob.

– Ești sigur că nu te plictisești? întrebă iar Cathy.

– Nu. Ce idee!

Părea nervos. Sau era doar o impresie? Tânăra femeie își frământa nervoasă poșeta. Ar fi vrut ca seara să se fi terminat deja.

Parcară mai jos de hotel, înainte de a pătrunde în hol. Judd și Sandra îi așteptau în fața ascensorului. Erau o mulțime de invitați. În cea mai mare parte, membrii orchestrei, care-și aduseseră soțiile și prietenele. După scurte prezentări, toată lumea se năpusti în ascensor.

Apartamentul Sandrei se afla la ultimul etaj. Judd deschise ușa și se grăbi la telefon.

– Alo... Recepția?...

O femeie se agăță de Bob, după ceea ce putuse auzi Cathy, mai ales pentru a-i solicita câteva informații de ordin medical. Fenomenul era frecvent când se auzea că este medic. Dar tânărul bărbat avea groază de asta.

Sandra veni lângă prietena sa cu un aer jenat.

– Îmi pare rău pentru toată această lume. Dar nu reușesc să scap de ei. Acum să vorbim despre tine, despre viața ta.

– Eu... sunt fericită, Sandra. Dar tu se pare că într-adevăr înflorești.

Sandra izbucni în râs, înainte de a continua.

– Totuși, am avut o zi epuizantă. Am sosit pe la ora patru. Și, de atunci n-am mai avut timp să respir. Ce crezi despre spectacolul meu? Chiar vreau să-ți cunosc părerea. Ești cel mai bun critic al meu, Cathy.

– Ca și când n-ai ști!

– Și Bob?

– L-ai impresionat extraordinar. Este cel mai mic lucru pe care-l pot spune. Totuși, îl cunoști pe Bob. Nu-l uimești ușor.

– Pare în plină formă. Cum îi merge?

– Este pe cale să-și facă o clientelă solidă. Și în spital toată lumea îl adoră.

Sandra o privi în adâncul ochilor și o întrebă pe negândite:

– Și voi doi? Logodiți?

– Nu oficial.

– Și de ce?

Cathy uitase că prietena ei putea fi la fel de directă ca ea.

– Bob are niște principii. Știi bine, îi răspunse. Așteaptă să fie bine instalat înainte de a se căsători. N-a lăsat niciodată nimic la întâmplare. Are un prea mare simț al responsabilității. Îți amintești...

– N-am uitat, răspunse încet Sandra.

Cathy se simțea extrem de stânjenită vorbind despre Bob. Se grăbi să schimbe subiectul.

– Câte zile cânți la Îngerul albastru?

– Două săptămâni.

– Și apoi?

– Chicago, Philadelphia și New York. Evident, nu în cele mai mari cabarete. Dar trebuie să arăt ce sunt în stare.

– Vei reuși, Sandra.

– Sper, replică aceasta, părând brusc foarte obosită. Judd crede în mine. Crede că, muncind, voi ajunge sus.

– Unde l-ai găsit?

– Mai degrabă el este cel care m-a angajat. Aveam nevoie de un impresar bun. Mărturisec. Iar Judd se numără printre cei mai buni.

– Ești sigură? întrebă Cathy încruntându-se.

– Știu că nu corespunde idealului tău masculin, replică Sandra zâmbind. Dar nu te lăsa impresionată. Este mai teribil decât pare.

Cineva o strigă. Un membru al trupei se așezase deja la pian.

– Să facem un duet, Sandra. Vei vedea că dă mult mai bine cu pianul.

– Ascultați, chiar sunt epuizată. Nu se poate amâna această ședință pe mâine?

– Ah, nu. Acum!

Cathy se întoarse în căutarea lui Bob.

Dar privirea îi căzu asupra lui Judd. Acesta se apropie și puse o mână greoaie pe brațul său. O studie îndelung cu ochii săi aprigi, fără să slăbească presiunea degetelor.

– Dumneata ești așadar Cathy cea dragă. Chiar doream să întâlnesc o fată ca dumneata.

– Sunt convinsă că poți găsi ceva mai bun, domnule Richardson.

– Nu mă gândesc la mine, ci la Sandra.

Imobilitatea privirii sale devenea neliniștitoare.

– De ce? Sandra are probleme?

– Nu mai știe ce să facă. Și ești singura care o poate ajuta, încheie impresarul retrăgându-și mâna.

Tonul avea ceva alarmant.

– Dar la ce faci aluzie, exact? Are necazuri cu sănătatea sau dificultăți de ordin profesional?

– Să spunem că este o problemă de stare de spirit. Și asta îi afectează toată viața. Trebuie să-ți vorbesc în particular, Cathy. Dar nu aici. Ai putea, mâine?

– Sunt de serviciu toată ziua la spital. Dar de ce toate aceste mistere? Să vorbim acum. Ce i se întâmplă?... Explică-te!

Judd scoase o țigară lungă din buzunar. Îi tăie cu grijă vârful și o aprinse. Cathy detesta mirosul de țigară și nu se putu stăpâni să-și încrețească nările. Judd se prefăcu că nu observă, pentru că scoase un nor gros de fum înțepător.

– Ei bine, ce se întâmplă? insistă tânăra femeie.

– La ce oră iei prânzul?

– Am foarte puțin timp.

– Să ne întâlnim la ora unsprezece. Te voi aștepta în hol.

– Unsprezece și jumătate. Nu pot mai înainte.

– Perfect.

Acum, Judd se îndepărtă. Iritată, Cathy îl urmări cu privirea. Ce naiba voia să spună în legătură cu prietena sa? Și de ce oare atâtea precauții pentru a-i vorbi?...

Sandra se rezemase cu coatele de pian, pentru a fredona unul din cântecele sale. Părea fericită. Poate puțin obosită. Dar cine nu ar fi fost? Petrecuse un an epuizant și o zi dintre cele mai trepidante.

Bob nu reușea să scape de ciudata sa parteneră. Dar privirea îi aluneca deseori spre pianul lângă care cânta Sandra. Cathy își mușcă buza. Se simțea puțin pierdută și teribil de neglijată în mijlocul acestei mulțimi anonime.

Se apropie de Bob. Văzând-o venind, acesta făcu astfel încât să se elibereze.

– Dacă am pleca, Bob?... Este târziu și Sandra pare atât de ocupată...

Acesta aruncă o scurtă privire la ceas. Părea puțin preocupat să plece.

– De-abia i-am putut spune o vorbă, răspunse tânărul bărbat.

– Sunt în aceeași situație, să știi. Dar ai văzut cât este ceasul?

Tânăra femeie putu în sfârșit să prindă privirea Sandrei, care părăsi pianul și veni lângă ei.

– Nu mi-am respectat toate îndatoririle de gazdă, nu-i așa? întrebă râzând. Aceste seri sunt mereu la fel. Până la urmă se muncește mereu.

– Noi vom pleca, anunță Cathy.

– Deja! Dar de-abia ați venit.

– Este târziu pentru sărmanii truditori care suntem, replică Bob zâmbind.

– Seara de-abia începe, insistă Sandra.

– Știi că încep serviciul la ora opt, aminti Cathy.

Sandra își lăsă ochii mari albaștri să rătăcească.

– Evident... Cred că devin complet inconștientă. Dar voi avea sâmbăta mea liberă. Ne-am putea oare întâlni toți trei? Ca pe vechile timpuri bune...

– Este o idee bună, recunoscu Bob. Ai vreun plan special?

– Știu exact ce mi-ar plăcea să fac. Și-i voi vorbi despre asta lui Cathy, mâine. Chiar îmi pare rău că sunteți grăbiți.

Îi sărută și-i însoți la ușă. Dar de-abia ajunseră în antreu, că deja o strigau. Dispăru imediat.

– Cinci minute! N-am avut nici măcar cinci minute împreună, exclamă Cathy.

– Nu mai are viață personală. Dar ăsta este prețul succesului, remarcă Bob.

O luară pe drumul de întoarcere. Bob părea întru totul preocupat de conducerea vehiculului. Cathy nu înceta să se gândească la Judd Richardson. De ce oare voia să discute despre Sandra? Poate inventase această poveste doar pentru a obține o întâlnire. Era gata să-l întrebe pe Bob dacă nu remarcase nimic anormal. Dar își schimbă părerea în ultima clipă. Tânăra femeie nu dorea deloc să-i vorbească despre Sandra.

Cathy oftă ușor și-și rezemă capul de umărul său.

– Obosită? întrebă Bob.

– Puțin. Dar tu?

– Nu chiar.

– Anii trec cu o viteză nebună. Am înțeles asta revăzând-o pe Sandra.

– Evident; la cei douăzeci și șase de ani ai tăi, ai atins deja o vârstă respectabilă! glumi Bob.

– Și ce să mai spun despre tine! Vei avea treizeci și doi.

– Oare era nevoie să-mi amintești?

Venise timpul pentru ei să se stabilească. Trebuia să se gândească la căsătorie. Oare de ce întârzia Bob să se hotărască? Spunea mereu că o iubea. Și de fapt, așa se și comporta. Dar această așteptare nu avea sens. Doar dacă...

Nu. Nu se va lăsa tulburată de această idee. Sandra aparținea trecutului. De altfel, nu rămânea decât câteva zile înainte de-a pleca iar departe de oraș.

... Bob o sărută rapid în ușă.

– Pe mâine, îi șopti.

– Bob?

– Da?

Îl atrase spre ea și-l sărută cu pasiune.

– Vei face să se adune oamenii, făcu el râzând.

Se îndepărtă. Cathy se simți îngrozitor de singură. O teamă surdă îi sfâșia inima. Dacă dorea să caute complicații, până la urmă le va găsi...

A doua zi, la spital, tânăra femeie își revăzu cele două stagiare. Binecuvântă surplusul de muncă deoarece nu dorea să se gândească la nimic înainte de ora unsprezece și jumătate. În mod inconștient, Cathy se temea de întâlnirea cu impresarul.

– Iar este Larkin, oftă tânăra femeie văzând tabloul luminându-se. Te duci tu, Thornton?

– Desigur.

Cathy îi încredință o misiune mai simplă lui Scott.

Poate trebuia să-i dea mai mult timp să se obișnuiască.

Puțin după aceea, tânăra femeie își acordă o mică pauză. Dar răgazul fu de scurtă durată. Deoarece, intrând în camera doamnei Donnely, își dădu seama imediat că se întâmplă un lucru anormal.

– Doamnă Donnely! strigă.

– Oh, eu... domni...

Doamna Donnely suferea de inimă. Dar de la internare se comporta foarte bine. Până la acest atac. Nu era nici un minut de pierdut.

– Cheam-o pe Fairchild. Și repede! îi ordonă lui Scott, care o însoțise.

Cathy intră imediat în acțiune. Ridică pernele pentru a ajuta bolnava să respire. În acea clipă sosi Fairchild. Scott părea răvășită de teamă.

– Are nevoie de oxigen! spuse Cathy.

Fairchild luă imediat lucrurile în mână.

– Anunțați-l pe doctorul Walker! comandă pe un ton sec. Dacă nu este la spital, îl găsiți la cabinetul său.

– Auzi? îi strigă tinerei fete întorcându-se spre Scott. La naiba, mișcă-te!

Scott o șterse în fugă. Celelalte două începură să lucreze. Cathy instală tubul de oxigen și dădu drumul robinetului. Apoi puse stetoscopul la inima care bătea slab. Fairchild reglă nivelul compresorului.

– Doctorul Walker n-a plecat încă, exclamă Scott gâfâind. Sosește.

– Perfect, încuviință infirmiera șefă.

Cathy ridică brusc ochii spre trupul inconștient.

– Adrenalină! Îi trebuie adrenalină!

– Du-te și ia, ordonă Fairchild și fă ceva pentru Larkin. Altfel va agita tot spitalul!

Cum nu se putea ocupa de două probleme în același timp, Cathy o trimise pe Scott la Larkin.

– Vezi ce vrea și încearcă să-l calmezi.

Apoi tânăra femeie se repezi la farmacia de etaj și se întoarse cu adrenalina. Scott o aștepta deja.

– Domnul Larkin spune că trebuie să se așeze. Ce mă sfătuiți, domnișoară Corey?

– Fă ce-ți cere. Altfel va începe să urle!

– Cum! Vreți ca eu?...

– Desigur! Agită-te puțin Scott. Și nu-mi sta în picioare!

Stagiara părea îngrozită, dar Cathy nu avea timp să întârzie pentru asemenea motive. Trebuia să acționeze. Și repede. Fairchild dezinfecta brațul doamnei Donnelly. Cathy umplu seringa și înfipse acul în venă. Efectul fu imediat și inima începu să bată sacadat. Tânăra femeie făcu un semn din cap și privirea sa o întâlni pe cea a superioarei.

– Masaj extern! comandă Fairchild.

Dar Cathy dăduse deja cearșeafurile la o parte. Pași repezi răsunară pe hol. Tânăra femeie ridică ochii și-l descoperi pe doctorul Walker. Ce ușurare! Doctorul înțelese imediat ce se petrecea și se ocupă de masajul cardiac.

În cameră domnea o tensiune extraordinară. Tânăra femeie observa mișcările sigure și precise ale medicului. Apoi luă încheietura mâinii bolnavei. Și brusc, pulsul se acceleră.

– Își revine, doctore!

– Bine, murmură Walker. Mai lasă-i adrenalină.

Lupta dura de aproape o oră. Cathy știa că tocmai salvaseră o viață. Doamna Donnelly nu era complet în afara pericolului. Trebuia supravegheată cu atenție în zilele ce vor veni. Dar spectrul morții se îndepărtase până la urmă.

Thornton aștepta la ușă, cu ochii larg deschiși. Scott veni să i se alăture, mai palidă decât de obicei.

– Credeți că va trăi? întrebă.

– Are o șansă să-și revină, răspunse Cathy.

O mulțime de luminițe erau pe tablou. Tânăra femeie răspunse imediat chemărilor, trimițând ici și colo stagiarele. Bolnavii puteau aștepta puțin. Tocmai avuseseră o urgență.

Dimineața trecu foarte repede. Curând fu ora unsprezece și jumătate, ora prânzului și timpul să-l întâlnească pe Judd Richardson. Tânăra femeie nu se putu împiedica să se gândească din nou la Sandra. Într-adevăr, trăiau în două lumi opuse! Ascensorul o lăsă la parter și își puse puțină ordine în gânduri. Judd aștepta în hol, întors cu spatele. Purta haine croite luxos. Părul negru era plin de bucle. Trebuia să aibă în jur de treizeci de ani, deși era greu să-i dai o vârstă.

– Domnule Richardson?

Acesta se întoarse. Cathy își dădu seama că-l luase pe nepregătite. Și, pentru o clipă, îi oferi o față relaxată, aproape senină. Apoi zâmbi. Era cu atât mai surprinzător cu cât, în ajun, se arătase glacial. De fapt, avea mai mult farmec decât ar fi crezut.

Ochii cenușii semănau cu cerul în furtună. Fața avea ceva clasic. Iar zâmbetul îi era extrem de seducător.

– Încântat să te văd, Cathy .

Oare unde se poate lua un prânz aici?

– Ai de ales între bar și cafenea.

– Să spunem cel mai liniștit loc dintre cele două.

– Barul.

– Ei bine, să mergem acolo.

Avură norocul să găsească un colț izolat. După ce dădu comanda, Judd scoase o tabacheră subțire. Dar văzu probabil mutra lui Cathy, deoarece o puse imediat în buzunar, râzând.

– Iartă-mă. Uitasem că nu-ți place.

– N-am spus niciodată asta.

– Dar te trădează nasul. Mi-am dat seama aseară.

Chelnerița le aduse cafele. Judd o îndulci copios pe a sa.

– Domnule Richardson...

– Judd! În munca mea, toată lumea îmi spune Judd.

– Dar eu nu aparțin lumii spectacolului.

– Și este păcat. Mi s-a spus că ai talent la pian.

– O bănuiesc pe Sandra ca fiind informatorul.

– Ai ghicit exact.

– Sunt infirmieră, Judd. Și-mi ador meseria.

– Recunosc că uniforma îți vine de minune!

Tânăra femeie înălță capul și privirile lor se întâlniră. Cea a lui Judd era blândă. Știa să capteze atenția celorlalți. Dar avea ceva prefăcut în voce și o prea mare ușurință în exprimare. Cathy, așadar, nu-l credea.

– Îți aștept explicația în legătură cu Sandra. Am petrecut o noapte foarte agitată din cauza a ceea ce mi-ai spus aseară.

Judd se apropie. Cathy îi remarcă butonii de aur masiv de la manșete și unghiile impecabil tăiate.

Purta un ceas mare, de asemenea din aur, dar nici un inel.

– Sandra are posibilități enorme, începu Judd. Probabil ai remarcat asta aseară.

– Am găsit-o fantastică.

– Asta nu este nimic pe lângă ceea ce poate da. Dar trebuie să mai muncească. Mai mult decât își poate închipui. Numai că și-a pus în cap să renunțe, asta-i problema.

– Nu-mi vine să cred. Dacă îmi amintesc bine, a vrut întotdeauna să facă această meserie și...

– Poate își făcea iluzii. Trebuie să muncești cu înverșunare pentru a reuși. Sandrei îi lipsește ceva. În sfârșit, asta presupun.

– Ce, de exemplu?

– Un soț, un copil, tabloul obișnuit! Dar sincer, asta n-ar merge foarte bine cu o carieră de cântăreață.

– Chiar nu văd de ce. Cunosc actrițe care duc o viață de familie și...

– Am un proiect pentru Sandra, o întrerupse Judd. Un proiect care trebuie să țină trei ani. Dar nu se pune problema să se risipească în toate direcțiile. Este imposibil să piardă nouă luni pentru un copil. Un soț mai merge, cu condiția să stea la distanță. Dar un copil, nu! Ar fi o catastrofă. Trei ani și fac din Sandra o vedetă internațională.

– Țintești sus.

– Foarte sus. Dar am nevoie de sprijinul său. Trebuie să vrea să reușească.

– Poate este obosită, Judd. Cel puțin asta este impresia pe care o dă. Acordă-i măcar o lună de odihnă și se va întoarce în plină glorie.

– Nu-mi pot permite să pierd o lună.

– De acord, dar ce vrei să fac eu?

– O cunoști bine pe Sandra și în general te ascultă. Vorbește-i. Trebuie s-o convingi să mai reziste puțin. Poți s-o sfătuiești. Eu am încercat totul, Cathy. Nu pot face mai mult.

– Serios? Ești impresarul său, nu? Nu mă face să cred că nu ai nici o influență asupra ei.

– Fără îndoială, nu sunt bărbatul pe care-l iubește, răspunse Judd zâmbind.

– Cum? Crezi că există cineva în viața sa? Dar nu mi-a vorbit niciodată despre asta!

Judd bău o înghițitură de cafea și-și aținti ochii asupra lui Cathy. Privirea sa avea ceva captivant. Cu asemenea ochi, nu putea fi întru totul rău.

– Nici mie, Cathy. Dar sunt convins de asta. Ei bine, îi vei vorbi?

Destinul o împiedică să răspundă. Din difuzor i se auzi numele.

– "Domnișoara Corey este chemată de urgență la etajul patru. Domnișoara Corey este...".

– Trebuie să plec.

Oare ce se întâmplase sus? Era vorba de Donnelly?

– O vei face, Cathy? insistă Judd.

Tânăra femeie nu răspunse. Trebuia să se gândească la problemă. Sandra avea dreptul la fericire. Și în cazul în care cariera nu-i dădea satisfacții, de s-o împiedice să renunțe?

– Contez pe dumneata! adăugă bărbatul când Cathy ajunse la ascensor.

Capitolul 3

Doctorul Robert Clinton se trezi prost odihnit, după o noapte de nesomn. Seratele mondene îl enervaseră întotdeauna. Dar pe cea din ajun o apreciase. În acest caz, de unde venea acest sentiment de tristețe, acest gol care era gata să-l copleșească? Oare din faptul că putuse doar s-o vadă puțin pe Sandra? Era obligat să admită asta. Sandra! Acest nume simplu îl fascinase odinioară. În acea perioadă mergea încă la colegiu, avea studiile de medicină în fața lui. Și viața avusese o intensitate pe care n-o mai găsise niciodată de atunci.

Nu așteptase nimic de la acea întâlnire cu Sandra. Puțină indiferență sau chiar plictiseală. Totuși, simțise un șoc emoțional văzând-o. Oare reacționase și ea în același mod?

Era ora. Bob bău rapid o cafea înainte de a pleca la spital. Trebuia să facă o apendectomie cu doctorul Fielding. Bolnavul avea probabil aproximativ treizeci de ani și Bob fu ușurat să vadă că lua lucrurile bine. În ciuda calmului său aparent, își făcea multe griji pentru pacienții săi.

Când termină operația, se duse să-și liniștească pacienții, făcu turul serviciului și se duse în cabinetul său.

Agenda de consultații era completă. Era un succes, deoarece practica de-abia de un an. Și își amintea încă primul său client, un bărbat bondoc, care avea o traheită gravă.

În spatele spitalului era un bar mic și Bob bău o a doua ceașcă de cafea cu câteva felii de pâine prăjită. Patroana, Mertie, îl aștepta. Avea șaptezeci de ani, părul foarte alb și era bună de gură.

– Bună ziua, Mertie.

– Ai întârziat în dimineața aceasta. Ai avut vreo operație?

– Da.

– Ești într-adevăr ciudat. Oare cum poți tăia oamenii în bucăți înainte de a veni să mănânci liniștit?

– Asta e viața, draga mea! replică Bob strâmbându-se.

– N-are rost să-mi spui draga mea. Ultima dată ai profitat pentru a uita să plătești.

Doctorul izbucni în râs.

– Știu ce-mi vei spune. Cu siguranță, te gândeai la altceva. N-are rost. N-ai să mă mai păcălești! reluă Mertie. Așa că, fără familiarități la muncă. Ai înțeles?

– Am înțeles!

Îi servi cafeaua și-i făcu cu ochiul cu malițiozitate.

– Găsește-ți o soție, doctore. Se va ocupa de micul dejun al dumitale!

– Este imposibil, pentru că nu ești liberă, Mertie dragă.

Aceasta făcu o grimasă și se retrase bombănind.

O soție. În timp ce mânca, se gândi la Cathy. Oare cât timp îl va mai aștepta? Nu i-ar putea reproșa dacă se decide să-l părăsească.

Deoarece îndată ce se punea problema căsătoriei, Bob era mai degrabă evaziv.

În ajun, Cathy vorbise despre aventura lor pe insulă. Despre cea mai faimoasă noapte care-i unise pe toți trei: Cathy, Sandra și el însuși. Dar în acea perioadă Bob nu avea ochi decât pentru Sandra. Își amintea și el de sejurul la Sandstone, de murmurul blând al râului și de sirenele vapoarelor care se întâlneau pe fluviu. Nu uitase nimic. Nici măcar conversația lor.

– Într-un an sau doi vom fi toți probabil căsătoriți, oftase Cathy. Căsătoriți, deci despărțiți. Nu reușesc să mă gândesc în mod serios la asta, răspunse Sandra. Nu concep viitorul fără voi doi.

– Curând, eu mă duc la universitate. Și cu greu mă pot încurca cu două puștoaice! exclamă Bob.

– Cu două, nu. Dar pe mine mă poți lua, încheiase Sandra.

După aceste cuvinte, îl sărutase. Sinceritatea Sandrei îl încurcase la fel de mult ca a lui Cathy. De altfel, Cathy întorsese capul în altă parte, roșind. Înaintea acestui incident, comportamentul lui Bob o lăsa indiferentă. Dar din acea zi, totul se schimbase. Iar mai târziu, Cathy îi explicase că pe insulă se îndrăgostise de el.

Dar Bob nu se interesa decât de Sandra, cu părul lung auriu ca spicele de grâu și ochii mari albaștri strălucind de viață. Râdea și se zbenguia străbătând insula, fericită ca o copilă. Bob era mai rezervat. Oare pentru această deosebire o iubise atât de mult?

Deoarece o adorase pur și simplu. Cu disperare chiar. Dar viața îi despărțise, pe ea lăsând-o carierei muzicale și pe el ducându-l spre studiile de medicină. La început se vedeau cât de des posibil. Mai târziu, hotărâseră de bunăvoie să-și rărească întâlnirile.

Bob termină de mâncat și se duse la cabinet.

Domnișoara Crawford, secretara sa, deschidea corespondența. Îi întinse câteva scrisori în trecere.

– Țineți, spuse aceasta. Cred că sunt mai mult mai sau puțin personale.

– Mulțumesc. Wilma a sosit?

– Nu încă.

– Spuneți-i să vină în biroul meu îndată ce o veți vedea.

Cabinetul mergea bine. Bob era mulțumit. Se gândise chiar să facă apel la Cathy, dar se răzgândise. De fapt, o iubea, dar cu rezerve. O considera seducătoare, inteligentă și amabilă. Totuși, nu se putea hotărî la căsătorie.

Bob puse scrisoarea pe birou și se apropie de fereastră. El alesese acest loc, situat la etajul al cincilea, care dădea spre fluviu. Dincolo de rândurile de copaci se ghicea mica insulă Sandstone. De ani de zile nu mai pusese piciorul acolo.

Sună telefonul. Bob răspunse cu regret.

– Da.

– Domnișoara Lesley este pe fir.

– Sandra! exclamă medicul surprins.

– Este chiar cântăreața? întrebă Crawford, foarte agitată.

– Da, da. Dați-mi-o.

Bob se așeză confortabil în fotoliu.

– Bob?

– Bună ziua, Sandra.

– Știu că te deranjez, dar...

– Deloc. Încă n-am început. Avem câteva minute..

– Perfect. Iată, Bob. Mi-ar plăcea să te văd. N-ai putea oare să mă primești între două consultații?

Tânărul bărbat își luă stiloul și-l învârtea nervos între degete.

– Pot să te întreb motivul acestei întrevederi?

– Ești medic, nu? replică Sandra cu un râs enervat. Aș vrea să te consult într-o mică problemă...

– Înțeleg. Ești liberă astăzi?

– De dimineață, da. După-amiază am repetiții.

– Ascultă, treci pe la ora unsprezece și jumătate. Am putea lua prânzul împreună?

– Unsprezece și jumătate, am notat. Pentru prânz nu-ți promit nimic. Pe curând, Bob.

Sandra închise. Tânărul bărbat rămase o clipă cu receptorul în mână. Venea să-l vadă. Și încă din punct de vedere al profesiunii! Ziua era foarte încărcată, dar va găsi o clipă liberă. Apăsă pe interfonul care făcea legătura cu secretara.

– Domnișoara Lesley va trece pe aici de dimineață. Încercați să amânați o consultație. Nu mai vreau nimic începând cu ora unsprezece și jumătate.

– Bine doctore. Sandra Lesley! Este de aici, nu-i așa?... Spuneți, îi cunoașteți cântecele?

Bob zâmbi în sinea sa.

– Am auzit vorbindu-se despre ele.

Sandra! De ani de zile îi cunoștea vocea de aur. O auzise pretutindeni în perioada când visa să devină celebră. La școală, la cafenea, la micile concerte de amatori pe care le dădea deja. Și vocea aceea vibrase în liniștea nopții. Tremuraseră de frig, condamnați să aștepte pe mica insulă și Sandra cântase pentru a le face curaj.

Wilma tocmai sosise. Făcu cu Bob câteva teste de laborator. Apoi fu rândul primului pacient.

Timpul trecea cu o încetineală exasperantă. Bob își privi de câteva ori ceasul. Fiecare pacient parcă stătea secole. Dar nu putea grăbi întrevederile în mod decent.

Ultima consultație se termină din fericire în câteva momente. Era ora unsprezece și douăzeci. Bob apăsă pe interfon.

– Trec în birou, Wilma. S-o conduci acolo pe domnișoara Lesley.

– Bine, doctore.

Bob ieși din cabinet și traversă culoarul. Închise cu grijă ușa biroului. Va arăta mai bine cu halatul alb. Nu, era ridicol. Sandra venea să-l vadă în calitate de medic. Nu ca prieten. În sfârșit, nu numai.

Trecuse de oră. Sandra tot nu apăruse. Tânărul bărbat se pregătea să plece când auzi pași pe culoar. Îi recunoscu imediat mersul. Anii nu șterseseră nimic. Sandra avea un mers ușor și languros. Wilma bătu la ușă.

– Intră.

– Domnișoara Lesley, doctore.

– Mulțumesc, Wilma. Te voi suna dacă am nevoie de dumneata. Intră, te rog, Sandra.

Aceasta făcu câțiva pași și Wilma închise ușa. Rămaseră o clipă nemișcați, privindu-se.

– Salut, Bob.

– Ia loc, Sandra, spuse Bob, arătându-i fotoliul. Ei bine, ce pot face pentru tine?

Sandra se așeză și frământa nervoasă mănușile. Știuse întotdeauna să se îmbrace. Bob nu era foarte cunoscător, dar îi aprecie eleganța mantoului albastru și distincția colierului care-i împodobea gâtul.

– Mi se pare cu adevărat ciudat să te văd în cabinetul tău, doctore Clinton!.

– Secretara mea și-a ieșit din minți când a aflat că vii, răspunse tânărul bărbat zâmbind.

– Știu, i-am dat un autograf!

– Ți-ai croit un drum în viață, Sandra. Un drum foarte bun.

Aceasta se apropie încet de fereastră.

– Da, răspunse gânditoare. Dar drumul este lung. Tu nu poți să știi...

– Asta îți doreai. Nu?

– Așa credeam în acea perioadă. Dar acum...

– Ce întâmplă, Sandra?

Tânăra femeie se întoarse râzând.

– Sufăr de insomnii. Am încercat totul: plimbări, lapte cald. Dar nu-i nimic de făcut. Nu vrei să-mi prescrii niște somnifere?

– Da, desigur. Dar mai bine să scoatem răul din rădăcină. Ce te împiedică să dormi?

– Seratele ca cea de vineri, de exemplu. Este fără speranță, Bob. Cânt de fiecare dată cu altă orchestră. Este imposibil să scap de muzicieni după spectacol. Sunt pur și simplu turbați.

– Invită-i în altă parte decât la tine la hotel. Rămâi o clipă cu ei și te întorci discret la tine.

– Judd nu înțelege lucrurile așa. Îi este teamă să nu-i jignească. S-ar putea răzbuna și... În sfârșit, nu pot face altfel.

Bob puse mâinile pe birou și o privi îndelung. Îi venea greu să realizeze situația. Era singur cu Sandra, care-i dezvăluia riscurile carierei sale. Și părea deja teribil de indiferentă.

– Ei bine, să vorbim deschis, Sandra. Pari plictisită. De ce?

Tânăra femeie se plimbă o clipă prin încăpere, examinând un tablou, răsfoind distrată o revistă medicală.

– Nu sunt sigură că vreau să continuu, Bob.

Medicul ridică ochii, complet uluit.

– Sper că glumești.

– Nu. Din nefericire, Judd mă consideră nebună. El se zbate ca un diavol și eu nu știu dacă sunt făcută pentru acest gen de viață. Mă întreb uneori dacă merită.

– Tu decizi, Sandra.

– Știu. Dar mi-ar plăcea să-ți cunosc părerea, Bob. Am nevoie să vorbesc cu cineva despre asta. Cu Judd, este imposibil. Tu cel puțin nu ai interesul să minți, Bob...

Acesta se apropie de ea.

– Dar nu cunosc nimic despre asta, Sandra. Absolut nimic. Poate Cathy...

– Cathy, murmură tânăra femeie. Da. Cu siguranță, ea ar putea să ma ajute. Dar a visat mereu să facă o carieră. Fără îndoială, va căuta să mă încurajeze.

– Sincer, nu cred.

Sandra își adânci privirea în a sa un timp. Acționa deseori astfel odinioară. Putea privi pe cineva ore întregi fără să-i spună o vorbă. Și asta îl stânjenea și mai mult.

– Tu... Cathy mi-a spus că vă vedeți amândoi. Unde sunteți exact?

– Nu știu, răspunse Bob.

– După părerea ta, crede că mă placi încă?

– Este oare cazul? o întrebă, încruntându-se.

– Evident! făcu Sandra râzând. Nu știi? Întotdeauna te-am găsit frumos.

– În acea perioadă eram niște puști. Toate astea s-au terminat.

– Există întotdeauna o parte din noi înșine care rămâne în copilărie, Bob. Cel puțin așa sper. Bob...

Își puse mâna pe brațul său. Tânărul bărbat îi simți parfumul. Un parfum care te vrăjea. Nu și-l schimbase. Și privirea sa limpede îl pătrundea, ștergând pe loc aspectul profesional al vizitei sale, anulând toți acei ani de despărțire.

Bob se ridică și se regăsiră unul în brațele celuilalt. Era frumoasă și fragilă.

– Sandra! Oh, Sandra, eu...

Puse stăpânire pe buzele ei cu pasiune, ca pentru a compensa întârzierea. Și Sandra gemu.

– Este atât de mult timp. Am impresia că totul începe iar. Crezi că este posibil?

– Nu știu, murmură Bob. Dar putem încerca.

– Dar Cathy, Bob! Nu poți s-o părăsești acum. Ce nebunie să mă întorc! N-ar fi trebuit niciodată...

***

"Domnișoara Corey este chemată la etajul patru. Repet, domnișoara Corey este...".

Cathy era îngrijorată. Oare ce se întâmplase? Doamna Donnelly avusese un nou atac? Larkin? Nu ar fi fost deranjată pentru atât de puțin.

Luând ascensorul, se gândi din nou la Sandra.

Prietena sa voia să renunțe la o carieră strălucitoare. Nu-i venea să creadă… Sandra își dăduse atâta osteneală pentru a reuși… Probabil Judd se înșela. Doar dacă nu spusese adevărul… De unde să știe?

Ușa se deschise și Cathy ieși. Simți dintr-o dată că ceva nu este în ordine. Atmosfera era încărcată de electricitate. Avea impresia că toată lumea o observa. Stagiarele erau îngrămădite într-un colț al biroului și șușoteau cu aere de conspiratoare. Două infirmiere ieșiră din camera lui Larkin, cu fețele tensionate. Cathy se apropie de cele două eleve ale sale.

– Ce se întâmplă, Thornton? întrebă.

– Larkin! replică aceasta pe un ton agitat.

– Oh, nu! Ar fi trebuit totuși să bănuiesc. Ce-a mai inventat?

– A căzut din pat!

– Ce?

– A căzut din pat, repetă Thornton.

– Dar cum a făcut?

– Nu știu nimic. Dar Fairchild clocotește de furie.

– Nu mă îndoiesc, oftă Cathy. Chiar asta ne mai lipsea!

– Și vrea să vă vadă.

– Pe mine? Dar de ce?

– Să știți că nu mi-a făcut confidențe.

Tânăra femeie se îndreptă spre camera lui Larkin. Probabil își făcuse rău căzând.

Dar în clipa în care se pregătea să intre, Fairchild ieși în trombă și erau gata să se ciocnească.

– Ați pus să fiu chemată? întrebă tânăra femeie.

Fairchild o fulgeră cu privirea.

Avea groază de incidente pe etajul său și Cathy o văzuse deja îndârjindu-se asupra unei infirmiere foarte slabe. Avea neplăcuta impresie că-i venise rândul...

– Cu siguranță, ești la curent? o întrebă superioara pe un ton strident.

– Eu... da. S-a rănit căzând?

– Căderea l-a zdruncinat, evident. Va trebui să facă o radiografie pe cheltuiala spitalului. Probabil bănuiești că direcțiunea va fi furioasă. Te-ai gândit la asta?

– Chiar nu înțeleg ce s-a întâmplat.

– Cordonul de siguranță era desfăcut, domnișoară Corey.

– Cum? exclamă Cathy cu ochii mari de uimire.

– Mi s-a spus că l-ai văzut dimineață.

– Firește. Îl cunoașteți. Trebuie să se ocupe mereu cineva de el.

– Au intrat și alte infirmiere în camera sa. Dar cred că ești singura care i-ai dat îngrijiri.

Cathy păli. Citi acuzarea în ochii celeilalte. Se hotărî brusc să reacționeze.

– Unde vreți să ajungeți? Încercați să spuneți că este vina mea?

– Sunt convinsă de asta, Corey. Însuși Larkin mi-a spus că ai uitat să pui protecția.

– Nu-i adevărat! exclamă tânăra femeie. N-aș fi făcut niciodată un asemenea lucru. Vă asigur. Dar ce l-a apucat oare să povestească aceste minciuni?

– Probabil spune adevărul. Nu s-ar fi întâmplat nimic fără zbenguielile tale cu acel tânăr medic...

– Vă rog, Fairchild! Bob n-are nimic de-a face cu această problemă...

Fairchild se îndepărtă și Cathy o urmă fără să înceteze să se apere. Sângele irlandez îi clocotea în vine. Ajungând la birou, tânăra femeie le văzu pe celelalte începătoare îndepărtându-se. Dar câteva infirmiere rămaseră în apropiere pentru a auzi urmarea.

– N-am uitat să pun protecția aceea! protestă Cathy țipând.

Fairchild îi aruncă o privire glacială.

– Cineva a făcut-o. Și Larkin spune că tu ești aceea. Asta îmi ajunge. Civil, suntem răspunzători, Corey. Te-ai gândit la consecințele neglijenței tale? Și la reputația spitalului?...

Capul i se învârtea. Oare cum îndrăznea Larkin s-o acuze? Cathy era sigură că-și făcuse datoria. Era atât de obișnuită cu acel cordon de protecție, încât îl punea aproape în mod reflex.

– Nu sunt vinovată, Fairchild. Și dacă trebuie, o voi spune administratorului. Nu te baza pe mine pentru a primi sancțiunea alteia!

Fairchild se îndreptă spre ascensor, probabil pentru a merge la direcțiune. Pe tânăra femeie o trecură transpirații reci. Avea un nod în stomac. O colegă se apropie și-i spuse, în chip de simpatie:

– S-ar spune că nu ești bine cotată astăzi.

– Ai auzit ce mi-a spus? răspunse Cathy.

– Era greu de făcut altfel. Dar o cunoști pe Fairchild. Are mereu nevoie de un vinovat și este rândul tău, Cathy.

– Nu glumi. De data aceasta este foarte serios.

– Nu uita că ea răspunde de tot etajul față de bolnavi, replică cealaltă.

– Îți jur că n-am fost eu, continuă Cathy.

– Îți amintești de Morrow și de povestea aceea cu bătrâna doamnă?

Spitalul a fost în proces și Fairchild a făcut totul pentru ca Morrow să fie concediată. De atunci n-a mai putut practica.

Cathy închise ochii. Chiar era la ananghie. Spitalul era toată viața sa. O viață pe care o împărțea cu Bob.

Bob! Îl va suna și-i va povesti totul. Dar nu, ocupându-se de Larkin, probabil era deja la curent.

– Și Larkin? insistă tânăra femeie. Cum se simte?

– Lasă-l baltă, răspunse cealaltă. Altfel chiar îți vei atrage necazuri.

Cathy se rezemă de birou. Trebuia să se lămurească, să înțeleagă ce se întâmplase. Gândurile îi deveniseră atât de confuze...

Oare cine putuse uita să pună protecția? Exista un vinovat. În tot cazul, nu ea. Era sigură de asta. Trecu rând pe rând prin minte infirmierele care intraseră în camera lui Larkin. De fapt, putea fi oricine, asta incluzându-le și pe stagiare.

Nu era ea vinovată. Fairchild se înșela. Cel puțin așa spera. Un zgomot de pași familiari o făcu să ridice capul. Sosea Bob.

– Iată-te, în sfârșit! exclamă Cathy, ușurată să-l vadă. Cu siguranță ești la curent.

– Fairchild n-a fost rezervată în explicații. Din ceea ce spune ai comis o neglijență.

– Sper totuși că n-o crezi, Bob. Povestea asta nu ține încă de început.

– Nu, făcu medicul, punându-i mâna pe umăr. Dar Fairchild are o mare influență pe lângă direcțiune. Așa că, fii fermă în versiunea ta. Voi face tot posibilul să te ajut, dar pregătește-te pentru clipe grele. Mă tem de asta.

Bob dispăru în camera lui Larkin.

Cathy îi aşteptă nervoasă întoarcerea.

– Ei bine? îl întrebă când ieşi.

– Multiple contuzii. Pare zdruncinat. Nimic grav, cu siguranţă. Dar totuşi îl voi pune să facă o radiografie în această după-amiază sau mâine.

Bob îşi notă recomandările pe fişă înainte de a dispărea. Părea mai rezervat decât de obicei. Oare şi el o credea vinovată?

Povestea făcu înconjurul spitalului. Unii luaseră deja poziţie pentru sau împotriva tinerei femei. Ceea ce avu darul s-o enerveze. Se întoarse acasă într-o dispoziţie îngrozitoare, dar uşurată să scape de bârfe. Când ajunse, telefonul sună. Cathy se grăbi să răspundă. Nu era Bob, ci Sandra.

– Salut, Cathy. Am sunat aşa cum am promis… Spune-mi, ne putem vedea? Am câteva ore libere.

Cathy nu dorea câtuşi de puţin să iasă. Dar dacă Sandra venea, i s-ar putea destăinui. Şi avea într-adevăr nevoie de asta.

– Ascultă, treci pe la mine. Vom ronţăi ceva.

– De acord. Doar cât sar într-un taxi şi sosesc.

Acest divertisment o va face să uite de spital. Şi de Larkin.

Cathy îşi schimbă uniforma cu nişte haine mai confortabile şi pregăti o masă improvizată.

În cele din urmă, Sandra sosi, de nerecunoscut sub fularul şi enormii ochelari de soare.

– Este oare într-adevăr minunata Sandra Lesley? întrebă Cathy, străduindu-se să zâmbească.

– Profit să mă îmbrac mai neglijent când Judd nu este acolo. Cu el, este imposibil. Spune că trebuie să fiu atentă la imaginea mea importantă şi… M-am săturat de această comedie perpetuă.

Din când în când îmi doresc să fiu eu însămi.

Cathy aprecia tonul lipsit de importanță al conversației. Trebuia să uite ziua de coșmar pe care o petrecuse la spital.

– Vorbește-mi despre viața ta, Sandra. Avem atâta timp de recuperat.

Sandra își începu povestea. Cathy încerca să se concentreze, dar imaginea lui Larkin îi venea neîncetat în minte. Sandra își continuă povestea în tot timpul mesei, relatându-i numeroasele experiențe. După a doua ceașcă de cafea, își privi nervoasă ceasul.

– Judd o mă strângă de gât dacă ajung târziu la club.

– Măcar este un impresar bun?

– Cel mai bun. Să știi că am avut un noroc extraordinar întâlnindu-l.

Cathy își aminti conversația cu Judd. Sandra nu vorbise niciodată de renunțarea la meserie. Păruse doar stânjenită, ca și când ezita să-i spună ceva important. Cathy o găsea doar mai excentrică decât înainte și poate puțin mai nervoasă.

– De fapt, l-am văzut astăzi pe Bob.

– Ah, bun, spuse Cathy cu nervii încordați.

– L-am sunat să ne întâlnim și am fost la cabinetul său.

– Totuși, după câte știu, nu ești bolnavă...

– Nimic serios, liniștește-te. I-am cerut doar să-mi dea o rețetă pentru insomniile mele.

– Și ți-a dat-o?

– Împotriva voinței sale. M-a sfătuit să mă odihnesc, mai degrabă.

– Are dreptate. Este adevărat că pari puțin obosită.

– Mă simt în plină formă, replică Sandra.

Şi fericită să revăd Pittsfield. Ştii ce mi-ar plăcea pentru sâmbătă? Să ne întâlnim pe insulă. Am putea să închiriem o ambarcaţiune şi să petrecem ziua acolo...

– Şi Judd? Crezi că va slăbi frâul atât de mult timp?

– Nu-l prea placi. Mărturiseşte.

– Nu, nu prea mult.

– Mă gândeam totuşi să-l invit, continuă Sandra.

– Mă îndoiesc că apreciază picnicurile.

– Va veni. Ştiu cum să-l conving.

– Şi Bob? adăugă Cathy. Uneori nu există nici un mijloc de a-l face să scoată nasul afară.

– Este rândul tău să-l ademeneşti, răspunse Sandra izbucnind în râs. Sper că va fi cald şi că vom putea lenevi pe malul apei... Bun, trebuie să plec. Dar mai înainte îmi poţi face o favoare.

– Care? răspunse Cathy.

– Cântă-mi ceva. Un cântecel, orice vrei. Pentru a-mi aminti frumoasele timpuri de demult.

– Ascultă, Sandra, am avut o zi îngrozitoare şi chiar nu sunt în stare să...

– Doar un minut, Cathy. Şi după aceea plec.

Sandra avea un anumit dar al convingerii şi tânăra femeie se văzu la pian. Se concentră o clipă şi atacă o melodie veche pe care amândouă o adoraseră.

Sandra se apropie. Vocea sa caldă şi senzuală umplu curând încăperea. Părea mult mai relaxată decât la club. Când ultima notă se stinse, Cathy aplaudă şi Sandra se înclină cu veselie.

– Ai încă mult talent, Cathy. De ce nu vii cu mine? Am face un tandem fantastic.

– Sunt infirmieră. Știi bine.

– Dar nu-mi spune că nu mă invidiezi câteodată.

Cathy făcu să joace micul taburet de la pian. Toată seara încercase să-și strecoare povestea sa, să-i încredințeze necazurile și temerile. Dar Sandra monopolizase conversația. Nu trăi decât pentru cariera sa. Oricum, în seara aceasta, Cathy ar fi dat orice să nu fi fost infirmieră.

– Și nu se pune problema aptitudinilor. Ai din belșug, reluă Sandra.

– Nu. Îmi lipsește exercițiul. Sincer.

– Greșesti! Cânți în fiecare zi.

– Doar pentru a mă relaxa. Doar pentru a-mi uita grijile sau a-mi începe ziua bine...

Dar Sandra, cu ochii ațintiți la ceas, deja n-o mai asculta.

– Trebuie să pleci? întrebă Cathy.

– Da. Probabil Judd se învârtește deja ca un leu. Dacă vrei, cheamă-mi un taxi. Trebuie neapărat să-mi aranjez coafura.

Sandra își puse în ordine, cu pricepere, părul blond și mătăsos, îl stropi cu un lac incolor și ieși din baie mai seducătoare ca niciodată. Apoi își adună lucrurile și se grăbi la ușă.

– Ei bine, de acord pentru sâmbătă? Încearcă să-l convingi pe Bob. Pentru picnic, eu...

– Mă voi ocupa eu de asta, o întrerupse Cathy.

– Ești un înger, să știi.

Cele două prietene se sărutară. Cathy se întoarse la fereastră și văzu taxiul demarând în trombă. După plecarea Sandrei, apartamentul i se păru îngrozitor de gol. Datorită magnetismului său, aceasta menținuse o ambianță nemaipomenită.

Nu era de mirare că avea succes. Strălucirea sa nu te putea lăsa insensibil.

Sejurul pe insulă promitea să fie amuzant. Fără îndoială, mai mult decât precedentul. Când erau copii se găsiseră izolați acolo, fără barcă, temându-se de mânia părinților. Încercaseră să atragă atenția. Dar noaptea îi împiedicase să fie văzuți, iar vacarmul motoarelor le acoperise strigătele.

– Două fete pentru tine. Ești norocos, Bob! exclamase Sandra.

Acesta râsese, îmbrățișând-o. Era evident că doar Sandra îl interesa. Și în noaptea aceea, refugiată lângă focul de tabără, în așteptarea ajutorului, Cathy își dăduse seama de dragostea sa pentru Bob. Dar acesta nu-i lăsa nici o speranță. Atât de puține încât frecventase alți băieți, mai mult de ciudă, decât din convingere. Apoi Bob intrase la Universitate, Sandra își începuse călătoriile nesfârșite dintr-un oraș în altul. Și treptat, viața îi despărțise.

Cathy nu-l pierduse niciodată din vedere pe Bob. Se întâlniseră deseori în timpul vacanțelor. În timp ce el își urma cursurile de medicină, tânăra fată frecventa o școală de infirmiere, ceea ce contribuia la apropierea lor. Cu un an mai înainte, Bob își deschisese cabinetul său și de atunci relația lor se stabilizase. Sâmbătă, rolurile se vor inversa. Favorita va fi Cathy.

Tânăra femeie formă numărul lui Bob. Așteptă un timp până ce acesta răspunse:

– Doctor Clinton. Vă ascult.

– Eu sunt, Bob. Te deranjez?

– Tocmai dădeam o raită prin spital.

– De-abia a plecat Sandra. I-ar plăcea să petreacă o zi pe insulă cu noi. Îți surâde?

– Ce idee să mergem acolo!

– Fără îndoială, din cauza laturei sale sentimentale. Are nevoie de odihnă și de soare. N-ai găsit-o ciudată de dimineață? încheie cu perfidie.

Bob ezită înainte de a răspunde.

– Nu reușește să doarnă. Nervii, cu siguranță...

Cathy îi povesti întrevederea cu Judd. Bob nu păru surprins să afle că Sandra voia să renunțe.

– Ascultă, n-o să pierdem ore vorbind despre cariera sa, îi replică pe un ton iritat. Trebuie neapărat să plec în spital.

Tânăra femeie fu stupefiată să-l audă exprimându-se atât de brutal.

– Iartă-mă, nu am vrut să te...

– Bine, concluzionă Bob. Pentru sâmbătă, nu-ți pot promite nimic. Dar dacă vă însoțește Judd, se poate ocupa de ambarcațiune, nu?

– N-ar fi nostim fără tine, Bob. Totuși, îți poți lua și tu o zi liberă.

– Vom vedea. Bună seara, Cathy.

Aceasta închise descumpănită de atitudinea sa glacială. Evident, îl frământa ceva. Dar ce? Larkin? O credea răspunzătoare! Bob avea oroare de infirmiere incompetente și... Oare se putea îndoi... ca ceilalți?...

Capitolul 4

A doua zi, spitalul zumzăia ca un stup. Intrând, Cathy simți drama în aer. Unele colege îi aruncau priviri compătimitoare. Cât despre Fairchild, părea într-o dispoziție execrabilă.

– Bună ziua, exclamă Cathy.

– Vorbești de o zi întreagă! țipă cealaltă.

Într-adevăr, promitea. Cu o mișcare nesigură, tânăra femeie despături fișa lui Larkin. Nu era nimic nou acolo. După toate aparențele, Larkin nu se rănise căzând.

– Domnișoară Corey!

Cathy își făcu curaj, lăsă fișa și se întoarse spre superioara sa.

– Da, domnișoară Fairchild.

– Sunteți convocată la ora zece la domnul Morten.

Morten! Directorul departamentului, cel mai de temut bărbat, după cum se spunea. Cathy se înfioră.

– Nu sunt câtuși de puțin responsabilă, domnișoară Fairchild.

Mi-am petrecut noaptea gândindu-mă bine și vă pot asigura că n-am uitat să pun siguranța la loc.

– Larkin afirmă contrariul.

– Minte, asta este.

– Mă tem că domnul Morten îți va cere argumente mai convingătoare.

– Vreți ca eu să fiu vinovată. Recunoște-ți! răspunse Carthy.

Chipul lui Fairchild se crispă și buzele i se strânseră. Era înaltă, masivă și cu greu îți puteai imagina că fusese copil.

– Crezi că sunt nedreaptă cu dumneata?

– Mai degrabă, da! replică tânăra femeie.

– Ți-am întrebat colegele, domnișoară Corey. Nici una nu s-a atins de cordonul de protecție. Ești singura.

– Și stagiarele? Ar fi putut foarte bine...

– Stagiarele sunt în întregime sub responsabilitatea noastră, Corey. Ce vrei să insinuezi exact?

– Nu acuz pe nimeni. Știu doar că nu sunt vinovată.

– Întâlnirea este la ora zece, încheie cealaltă, aruncându-i o privire paralizantă.

După toate aparențele, capitolul era închis. Cathy avea un gust de amărăciune și disperare. Thornton sau Scott putuseră foarte bine să fi comis această neglijență de care era acuzată. Dar astăzi nu erau pe etaj. Așadar, imposibil să le întâlnească înainte de a-l vedea pe Morten. Oricum, tânăra femeie nu le credea vinovate. Dar în acest caz, cine era?

La ora zece, Cathy coborî la primul etaj. Fairchild se afla deja în biroul lui John Morten.

– Intrați, domnișoară Corey. Luați loc.

Tânăra femeie ezită înainte de a lua un scaun. Apoi Morten își puse întrebările și-i răspunse, afirmându-și completa nevinovăție.

Fairchild se așeză fără să spună o vorbă. Directorul își întrerupse valul de întrebări pentru a-și aprinde pipa.

– Povestea aceasta este foarte jenantă pentru spital, spuse expirând fumul. Sunt sigur că greșeala dumneavoastră a fost involuntară, domnișoară Corey. Dar vă voi cere cea mai mare atenție pe viitor.

– N-am făcut nimic, domnule Morten. Nu sunt câtuși pe puțin vinovată! exclamă Cathy, sărind în picioare.

Bărbatul îi aruncă o privire iritată, menită s-o facă să se așeze din nou. Apoi îi răspunse pe un ton vag amenințător.

– Sper doar ca Larkin să nu depună plângere.

Cathy îl observă cu atenție. Hotărât lucru, Fairchild reușise: părea convins de vinovăția sa. Tânăra femeie își mușcă buzele de furie.

– Asta este tot, deocamdată, exclamă Morten în loc de concluzie.

Cathy se întoarse pe etajul său. Oare unde era Bob? Să-l vadă, chiar și o clipă, ar fi fost suficient s-o liniștească.

Ziua fu penibilă. Larkin era sub sedative și Cathy profită pentru a le întreba pe celelalte. Dar puține binevoiră să-i răspundă. I se părea că avea de-a face cu o adevărată conspirație a tăcerii.

Cu trecerea orelor, teama i se amplifică. Singura rază de soare în această descurajare sumbră: rezultatele radiografiilor erau concludente, Larkin nu-și rupsese nimic. Cathy îl putu vedea o clipă pe Bob. Părea foarte ocupat și de-abia îi vorbi. Acest comportament nu avea nimic neobișnuit. Era destinat să prevină orice bârfă. Dar acum tânăra femeie suferea pentru această răceală.

– Poți să treci, diseară? îl întrebă. Mi-ar plăcea să-ți vorbesc. Voi pregăti picnicul pentru mâine.

– De acord.

Nu-i mai spuse nici o vorbă și se îndepărtă imediat.

Puțin înainte de plecare, Cathy văzu un necunoscut pătrunzând în camera lui Larkin. Purta o servietă din piele. Cu siguranță, un avocat. Simți un nod în gât.

Ce ușurare să părăsească spitalul acesta blestemat și să-și regăsească micul apartament! Cathy își scoase uniforma și încercă să se concentreze asupra zilei de mâine. Picnicul o va face să-și uite frământările. Așa spera cel puțin.

Dar această perspectivă nu-i aduse liniștea dorită, dimpotrivă. Amintiri penibile îi veniră în memorie. Cathy se temea să vadă reînviind pasiunea care-i legase pe Bob și pe Sandra. N-avea deloc încredere în prietena sa, deoarece Sandrei îi plăcea enorm să se afirme prin noile cuceriri masculine.

Se făcuse târziu. Sandvișurile erau aproape gata și Bob încă nu venise. Cathy aruncă o privire neliniștită la ceas. Avea atâta nevoie de el…

Și sună! Tânăra femeie se grăbi să deschidă.

– Bună seara, făcu Bob.

Cathy îl trase de mânecă în interior.

– Bob, începusem să mă neliniștesc, să știi. Eu… am crezut că nu vei veni și…

I se prinse de gât și se lipi de el. După o clipă, bărbatul o luă în brațe și o legănă ușor.

– Relaxează-te. Știu ce ai îndurat azi. Dar acum s-a terminat. Totul se va aranja, vei vedea…

– Ești sigur?

– Totul depinde de Larkin, îi răspunse cu o voce sumbră.

– Bob?

– Da?

– Mi-ar plăcea să-mi răspunzi sincer la o întrebare.

– Te ascult.

– Oare crezi că sunt vinovată?

Medicul izbucni în râs desprinzându-se ușor, pentru a o vedea mai bine.

– Bineînțeles că nu! De unde ai scos asemenea lucruri?

Cathy se simți imediat ușurată. Părea sincer. Și privirea lui confirma această impresie.

– Nu știu. Te-am găsit puțin distant, atâta tot.

Bob luă un scaun și se așeză picior peste picior.

– Îmi pare rău, dar nu era momentul să ne arătăm împreună. Toată lumea ne supraveghează și știi că detest să fac să circule zvonuri.

– Să nu mai vorbim despre asta, încheie Cathy. Cred că sunt la capătul răbdării.

– Pur și simplu ai nevoie să schimbi aerul. De ce să nu ieșim? Ne-am putea întoarce s-o vedem pe Sandra la Îngerul albastru.

Tânăra femeie îl privi stupefiată.

– Dar ai oroare de aceste cabarete și...

– Taci și îmbracă-te! Doctorul este cel care comandă. Voi rezerva o masă.

Cathy păli. Chiar credea ceea ce spunea.

– Asta îți va schimba ideile, reluă Bob zâmbind. Puneți rochia albastră. Îți vine de minune.

Tânăra femeie trecu în camera ei, în timp ce Bob telefona. Oare cu ce scop o ducea la club? Pentru a o distra sau pentru a o vedea pe Sandra?

Această îndoială o tortura și se hotărî să nu se mai gândească la asta. Să se distreze, să se relaxeze, să uite de Larkin. Iată ce trebuia să facă. Nimic altceva.

Se instalară la masa lor exact la timp pentru spectacol. Sandra apăru, ca o adevărată zeiță a nopții, luminată de spoturi. Îmbrăcată în negru, umplu sala plină de fum cu vocea sa melodioasă și vibrantă.

– Este fantastică, murmură Cathy.

– Da, încuviință Bob în șoaptă.

Nu înceta să privească la cea care cânta. Sandra era acolo, foarte aproape, oferindu-se privirilor bărbaților. Și, timp de o secundă, Cathy se imagină la pian, pe scenă, acompaniind-o pe Laura și împărțind cu ea acel univers straniu.

Spectacolul se încheie. Înainte de a dispărea, cântăreața adresă un sărut publicului încremenit.

– Ce surpriză! Bună seara!

Judd Richardson veni lângă ei. Bob se ridică și-și strânseră mâinile.

– Este drăguț că ați revenit, continuă impresarul. Este divină, nu-i așa?

– Da, îmi place mult ceea ce face, răspunse Bob.

– Ar fi încântată dacă te-ar auzi spunând-o.

– Cere-i să vină lângă noi, exclamă Cathy.

– Bună idee. Mă duc s-o anunț.

Sandra apăru puțin după aceea, fericită să-i vadă.

Judd îi întinse un scaun și-i comandă un ceai.

– Pentru nervi, explică Sandra. Ceaiul domolește neliniștea. Amuzant, nu?

– Vrei să spui că mai ai uneori trac? întrebă Bob ridicând din sprâncene.

– În fiecare seară, micul meu Bob. Face parte din meserie. Dar spuneți-mi, picnicul?...

– Totul este gata, răspunse Cathy. Nu va lipsi nimic. Nici măcar furnicile!

– Așteaptă să-mi vezi insula, Judd, spuse Sandra. Este un adevărat paradis.

Bob se așeză. Vorbea puțin. Cathy observă că o privea deseori pe prietena sa. Îl îngrijora oare sănătatea ei? Și dacă îi ascunde ceva? Nu, era absurd. Sandra îl consultase din punct de vedere profesional. Numai...

Orchestra începu să cânte o melodie antrenantă.

– Acordă-mi acest dans, Cathy, făcu Judd ridicându-se ca un automat.

Tânăra femeie deschise gura pentru a protesta când întâlni privirea lui Bob. Acesta îi zâmbea cu amabilitate.

– Du-te. Știu că de-abia aștepți.

Dar Cathy nu-și dorea câtuși de puțin să se afle în brațele acestui necunoscut. Și Judd aștepta. Cu greu îl putea refuza. O luă de talie și-i zâmbi. Ceea ce o surprinse totuși.

– Te-ai gândit la discuția noastră? o întrebă când fură departe. Îi vei vorbi Sandrei?

– Am discutat puuțin împreună. Și nu mi-a spus niciodată că vrea să abandoneze.

Judd o antrenă în mijlocul pistei și replică scuturând din cap.

– N-ar mărturisi-o pentru nimic în lume. Și mai ales în fața dumitale. Se pare că amândouă visați să deveniți staruri. Adevărat sau fals?

– Este adevărat, recunoscu tânăra femeie râzând. Când eram mici voiam să ne vedem numele scrise cu litere de foc.

– Sandra nu trebuie să renunțe. Oricum, nu acum. A ajuns prea departe și ar fi o nebunie să acționeze în mod necugetat.

– Nu ți-ai dorit niciodată să faci altceva, Judd?

– Nu, niciodată.

– Te invidiez. Mărturisesc că în această clipă mi-aș schimba cu plăcere munca. Viața unei infirmiere nu este întotdeauna nostimă, să știi.

Judd o scrută atent, întrebându-se dacă vorbea serios.

– Să mergem să văd ce transmiți la pian.

– Ce? Cum? Ba nu, Judd. Nici să nu te gândești!

Acesta deja nu o mai asculta. Cathy se afla pe drumul spre culise. Aruncă o privire rapidă spre Bob și Sandra. Judecând după expresia gravă a lui Bob, discutau lucruri foarte serioase. Oare despre ce puteau vorbi?

Judd închise ușa încăperii slab luminată. Un ușor miros de mucegai îi ințepă mările. Era un constrast frapant cu sala animată pe care tocmai o părăsiseră.

– Vino pe aici, făcu Judd trăgând-o de brațe.

Cabina Sandrei era deschisă. Probabil se grăbise, deoarece în încăperea strâmtă domnea o dezordine înspăimântătoare.

– Este tot mai rău în fiecare seară, bombăni Judd, făcând puțină ordine. Femeile sunt toate la fel. Sau sunt maniace și trebuie să-ți

pui tălpici pentru a intra, sau este un asemenea talmeș-balmeș de nu vei mai recunoaște nimic. De ce se aleg întotdeauna cele două extreme? Nu voi înțelege niciodată...

– Știi, cea mai mare parte a femeilor sunt totuși mai ponderate. Bărbații n-au privilegiul deosebirilor subtile, Judd.

Acesta zâmbi, scoțând o țigară pe care n-o aprinse.

– Și dumneata, Cathy, unde te plasezi?

– Am sânge irlandez în vine și nu sunt înzestrată cu jumătăți de măsură.

– Mă surprinzi.

– Acesta este totuși adevărul.

– În acest caz, nu ești banală.

– Nimeni nu se crede banal. Și mai ales dumneata, Judd Richardson!

Impresarul făcu să-i joace cu nervozitate țigara între degete.

– Imaginează-ți că trebuie să ieși din obișnuit pentru a reuși în meseria asta păcătoasă. Și pe bună dreptate, nu vreau ca Sandra să cadă în mediocritate.

– Oare ce te îndeamnă s-o încurajezi? Atracția banilor sau... un sentiment mai nobil?

Întrebarea rămase fără răspuns. Judd trase un taburet lângă pian și-i făcu semn să se așeze.

– Cântă-mi ceva. Lasă să vorbească sufletul acela irlandez.

Cathy se simțea jenată. Să cânte pentru un străin o făcea întotdeauna nervoasă. Dar îndată ce degetele sale atinseră clapele, uită orice reținere, pentru a se consacra muzicii. Era formidabil să se piardă, să devină altcineva. Infirmiera Cathy dispărea în beneficiul unui personaj nou, care nu-l cunoștea pe Larkin.

Melodia se termină. Judd rămase o clipă fără să spună nimic, apoi se apropie brusc pentru a-i lua mâna. Privirea îi strălucea.

– Vino cu noi! exclamă pe un ton insistent.

– Cum? Vrei să spui că...

– Sandra are nevoie de cineva ca dumneata. Veți face amândouă un duet extraordinar.

– Sunt infirmieră. Oare deja ai uitat?

– Viața aceasta nu ți se potrivește, remarcă Judd înțelept. Dumneata singură mi-ai spus-o.

– Până la urmă m-am obișnuit.

– Meseria asta îți va plăcea. Sunt sigur. Se călătorește mult, deseori au loc întâlniri interesante... Vei fi fericită cu noi, Cathy.

Avea un mare talent pentru a convinge, iar viața pe care i-o oferea părea fascinantă. Judd atinsese un punct sensibil și știa asta. O trase brusc spre el și tânăra femeie se aflã în brațele lui. Imposibil să scape: pianul bloca orice ieșire. Mâna îi mângâia lent umărul, aproape cu senzualitate. Cathy înțelese că o va săruta.

Ușa se deschise brusc și apăru Sandra, puțin surprinsă. Judd coborî repede brațul.

– Ce faceți voi doi? V-am căutat peste tot.

Cathy o privi. Părea încă stupefiată. Avea o licărie de mânie în ochi.

Capitolul 5

Sâmbătă. Ziua se anunța minunată. Un soare frumos își arunca reflexele portocalii pe un cer de azur. În cele din urmă, Bob se hotărâse să vină. Poate datorită Sandrei. N-avea importanță. Cathy voia să profite la maximum de această zi fără să se gândească la căderea lui Larkin sau la ciudatele proiecte ale lui Judd.

Muzica. Era o pasiune din care ar fi putut face meserie. Dar Cathy preferase să se dedice vocației sale de infirmieră, deoarece o găsea mai utilă din punct de vedere social. Dar având în vedere împrejurările, propunerea lui Judd avea ceva ispititor.

Își dăduseră întâlnire pe chei. Bob va trece s-o ia dintr-un minut în altul. Tânăra femeie își netezi părul lung, din care făcuse o coadă, apoi îmbrăcă blugii și un tricou. Pregătirile astea aveau gust de vacanță, cu atât mai mult cu cât luase cu ea costumul de baie, prosoape, ochelari și cremă solară.

Bob întârzia. Cathy se întrebă dacă nu apăruse un obstacol de ultim moment. Îl iubea, trebuia să vină.

Mai ales după tentativa lui Judd din ajun.

În sfârșit, sună. Tânăra femeie alergă să deschidă. Bob era îmbrăcat sport și el, iar ochii mari albaștri îi zâmbeau.

– Am putut să scap. Dar să plecăm repede, înainte să mă cheme la spital.

Cheiul nu era decât la câteva minute cu mașina. Era foarte puțină circulație pe străzile mici și liniștite.

– Sper că vor fi punctuali, făcu Bob. Am închiriat o ambarcațiune, dar n-o vom ține toată ziua.

Pe chei era o mulțime de lume. În acea perioadă de căldură, fluviul devenea un fel de loc privilegiat. Bob parcă și duse proviziile pe ambarcațiune. Judd și Sandra apărură puțin după aceea. Sandra era îmbrăcată cu deghizarea sa obișnuită, cu fular și ochelari de soare. Cât despre Judd părea puțin deplasat în pantofii de lac și costum.

– Nu sunt deloc obișnuit cu picnicurile, făcu acesta ca răspuns la privirea curioasă a lui Cathy.

– Ar fi timpul să te obișnuiești, replică tânăra femeie râzând.

– Haideți, grăbiți-vă, făcu Sandra. Numai să nu fie multă lume pe insulă... M-am săturat de curioși.

– Este prețul succesului, pisicuțo. Oamenii adoră să recunoască o vedetă, exclamă Judd.

– Astăzi am nevoie de puțină intimitate. Să știi că există și viață personală.

Se instalară în mica ambarcațiune și Bob porni motorul. Barca plecă încet spre larg și acolo Bob acceleră, făcând să țâșnească un val de spumă. Cathy se aplecă ușor pe spate. Vântul îi biciuia în mod plăcut fața. Judd părea agasat.

Sandra se refugie în tăcere, devorând peisajul din priviri. În sfârșit apăru insula scăldată în soare.

– Am nimerit! exclamă Sandra.

– De care parte vrei să mergi? întrebă Bob.

– Vreau să ne întoarcem unde am fost. Acum mult timp.

– Ar fi trebuit să îmbraci o vestă de salvare, remarcă Judd încruntându-se.

– Dar știu să înot, prostule! replică Sandra. Cathy îți amintești lecțiile noastre de natație?

Tânăra femeie izbucni în râs.

– Oh, da! Ne imaginam deja la Jocurile Olimpice!

– Și infirmiera aceea care ne-a învățat respirația artficială! Ți-o amintești?

Firește. Acesta fusese primul contact cu lumea medicală. În acea perioadă, Cathy invidia uniforma infirmierelor, fără să cunoască nimic despre profesie.

– Avem noroc, nu este nimeni, strigă Bob, pentru a acoperi vacarmul motorului.

Insula se schimbase de-a lungul anilor sub efectul creșterii râului. Dar în principiu rămăsese aceeași și își păstrase forma alungită. Ambarcațiunea se opri în fața plajei mici cu nisip curat. Totul în jur, copaci înalți și stânci plate și calde, invitau la relaxare.

Bob își scoase sandalele și își suflecă pantalonii pentru a trage ambarcațiunea la mal. Apoi o ajută pe Sandra să coboare.

– Este minunat, remarcă aceasta. Exact cum îmi imaginam.

Cathy sări în apă și puse proviziile la adăpost de soare.

-De data asta, să nu uiți s-o ancorezi!

– Nu, nu. Nu-ți face griji, îi răspunse Bob.

Sandra voia cu orice preț să înceapă să facă turul insulei. Asta însemna o distanță destul de mare, dar Cathy era dispusă s-o facă. Cât despre Judd, scutură din cap cu un aer hotărât.

– Duceți-vă! Eu voi păzi lucrurile... Știți... plimbările... De altfel, mi-am adus de citit.

Sandra plecă râzând în hohote și-i luă de braț pe Bob și pe Cathy.

– Să-l lăsăm. Este prea plictisitor.

Sandra se bucura ca un copil. Se minuna de orice: de apa limpede, de nisip, de copaci, de cer... Ca și când n-ar fi văzut un petic de verdeață de ani de zile. De fapt, asta era situația.

Merseră atât de mult cât putură. Dar după un timp, trebuiră să se oprească, deoarece solul cobora abrupt în apă.

– Roasă de fluviu, remarcă Bob. Până la urmă, insula va dispărea într-o zi.

– Nu spune asta! interveni Sandra. Ar fi prea trist.

– Este plin de insule de-a lungul fluviului, să știi, remarcă tânărul bărbat.

Sandra își aținti îndelung privirea asupra sa inainte de a adăuga pe un ton copilăresc.

– Dar asta este unică, Bob. Ne aparține.

Cathy simți un nod în gât. Se simțea exclusă din această conversație care lua o turnură intimă. Iar Sandra evoca amintiri prea dureroase. Se întoarseră la barcă. Judd adormise, cu fața acoperită de un ziar și o țigară pe jumătate consumată în mână.

– Vă dați seama? oftă Sandra. Ar merita să fie îngropat în nisip așa îmbrăcat cum este.

Cu un aer malițios, aruncă un pumn de nisip peste Judd. Cum nu se mișcă, Sandra repetă operația.

– În picioare, leneșule! strigă.

Judd îndepărtă brusc ziarul și o fulgeră cu privirea.

– Încetezi, da? exclamă furios.

– Mă duc să înot, Judd. Mă însoțești? Doar dacă astăzi sunt liberă și nesupravegheată...

– Ironia ta este complet deplasată. Serios.

– Ne amuzăm, Judd. Oare nu te poți stăpâni și să te comporți ca toată lumea?

– Am oroare să mă agit la o oră atât de ridicolă, făcu impresarul stâmbându-se. Ar trebui totuși s-o știi.

Bob deschise răcitorul și scoase de acolo o sticlă cu suc de portocale.

– Ține, făcu întinzându-i-o lui Judd. Poate asta te va trezi.

– Mulțumesc, Bob.

– Să mergem să ne schimbăm în tufișuri, Cathy. Pun pariu că ajung prima.

Cu aceste cuvinte, Sandra porni în fugă, urmată de prietena sa. După ce se schimbară, se întoarseră pe plajă. Și bărbații își puseseră costumele de baie. Bob părea plăpând prin comparație cu Judd, care avea tendință de îngrășare.

– Ultimul sosit se va ocupa de picnic! strigă Cathy, aruncându-se în apă.

Râul era prea puțin adânc în acea perioadă a anului. Dar tânăra femeie cunoștea un loc unde era mai multă apă și se îndreptă spre el. Înota bine, brațele erau în perfectă armonie cu bătăile picioarelor și respirația regulată. Când obosi, făcu pluta și fu surprinsă să dea peste Judd, care o observa cu ochi glumeți.

– Este o veșnicie de când n-am mai înotat, îi mărturisi Cathy.

Dar este ca mersul pe bicicletă, nu se uită niciodată.

Cathy întoarse privirea. Bob și Sandra înotau foarte aproape de mal.

– Nu știu ce-a apucat-o, reluă Judd. Brusc, Sandrei i-a fost teamă să se îndepărteze.

– Dar Sandra a înotat întotdeauna mai bine decât mine.

– Știu, replică impresarul. Mi-a vorbit destul despre asta!... Ce reprezintă Bob pentru ea?...

Cathy își lăsă privirea să rătăcească. Bob vorbea cu un aer grav și Sandra îl asculta cu atenție. Îndată ce erau împreună, întotdeauna terminau prin a se izola.

– Un prieten vechi, răspunse Cathy.

– Asta o știu și eu.

– Pari bine informat, domnule Știe-tot!

– Obligați să călătorim împreună, până la urmă cunosc totul. Sandra mi-a povestit deseori copilăria sa, între două pahare de gin. Iar Bob și cu tine reveneați mereu. Pe cuvânt, orașul asta chiar a marcat-o. Auzind-o, este un adevărat paradis.

– S-ar spune că te deranjează.

– Nu. Dar nu trebuie să te întorci niciodată în trecut. Cel puțin asta am învățat în viață. Să mergi drept înainte este singura soluție pentru a reuși!

– Și asta este deviza ta, nu?

– O consideri greșită? întrebă Judd.

– Nu știu. Poate ai dreptate.

– Cred că da. Și mi-ar plăcea să împărtășești punctul meu de vedere. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult îmi doresc să te văd lucrând cu Sandra.

Cathy izbucni în râs și-l stropi ușor.

– Astăzi este interzis să vorbești despre muncă. Suntem aici pentru a ne amuza. Nu uita.

Se întoarse și se alătură celorlalți doi înotând.

– Cred că am făcut o insolație afurisită, făcu Sandra.

– Am adus o cremă, răspunse Cathy. Vino, să mergem s-o folosim, dacă vrei.

Ieșiră din apă și Cathy îi acoperi spatele și picioarele cu lapte solar. Judd ajunsese pe plajă și se așezase pe o stâncă. Privea trecând ambarcațiunile și Cathy înțelese că se simțea puțin singur.

Se întoarseră în apă, se zbenguiră și se stropiră ca niște copii. Era mult timp de când tânăra femeie nu fusese atât de relaxată. Chiar și Bob părea că-și pierduse puțin din seriozitate. Judd rămase singur și nu interveni.

Cathy și Sandra scoaseră proviziile. Înotul le făcuse foame și mâncară cât șapte. După terminarea mesei, fiecare se întinse pe prosop să lenevească.

Tânăra femeie putea auzi murmurul vedetelor care se întâlneau în depărtare, foșnetul frunzelor puțin îngălbenite din copaci. Soarele torid crea un halou luminos în jurul pleoapelor închise. Căldura îi relaxa foarte plăcut mușchii și nervii. Și Cathy sfârși prin a adormi.

Se trezi brusc. Deschizând ochii, văzu cerul de plumb deasupra capului. Nu se auzea nici un zgomot. Întorcându-se, descoperi că Bob nu mai era acolo. Nici Sandra, de altfel. Un miros de țigară o făcu să strâmbe din nas. Judd stătea pe o stâncă, de cealaltă parte, cu spatele la soare și o privea. Cathy nu-i putea vedea expresia feței, fiind împotriva luminii. Și asta o stânjenea.

– Ei, ai dormit bine, regina nisipurilor?

Cathy se îndreptă și întrebă:

– Dar unde au dispărut toți?

– Dar eu sunt aici. Nu mă vezi?

– Vorbeam de Bob și de Sandra.

Judd ridică din umeri cu un aer agasat.

– Cred că au vrut să se plimbe. Și cum dormeai, au plecat fără să te trezească.

– Și tu ai rămas?

– Preferam să te privesc. Spectacolul merita toate baladele. Dar ferește-te de insolație!

Tânăra femeie parcurse insula cu privirea. Nu se vedea nimeni. Oare de cât timp erau împreună? Și de ce n-o așteptaseră?...

– Ești cu adevărat îndrăgostită de el, nu-i așa?

Cathy își aținti privirea asupra lui. Avea mizerabilul obicei să pună întrebări foarte indiscrete. Se hotărî să nu răspundă și se ridică încet. Era cald. Apa părea atât de îmbietoare...

– Mă duc să mă ud. Vii cu mine?

– Iată întrebarea pe care o așteptam!

Aruncă țigara și o privi făcând o grimasă.

– Fumez și pipă. Pe viitor voi încerca să nu te mai deranjez cu fumul.

– Mulțumesc.

Cathy trecu prima. Tresări simțindu-i mâinile pe umerii săi. O atinse cu delicatețe ca și cum se temea să n-o sperie. La club o tratase de asemenea cu menajamente. Poate îl intimida?...

Intrară încet în apă și începură să înoate. Apa îi păru un balsam pentru pielea sa arsă. Tânăra femeie înota încet, cu nesfârșită grație.

Judd o urma de aproape. Se întâlniră cu o ambarcațiune, care formă un val mare. Incidentul îi făcu să râdă ca niște copii și ajunseră ușor la mal.

Bob și Sandra încă nu se întorseseră. Judd deschise o sticlă și împărțiră băutura de la gheață în tăcere, așezați la umbră.

– Acum, s-a făcut un timp de când au plecat. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

Cathy zâmbi nervoasă.

– Liniștește-te. Nu mai există vampiri și vârcolaci pe insulă!

– Glumești, dar nu se știe niciodată ce se poate întâmpla. În oraș, cunosc orice primejdie. Dar aici...

– Ești un personaj ciudat, Judd. Schimbările de decor te neliniștesc. Iar chipurile noi te stânjenesc. Mă înșel?

– Totuși am umblat în cele patru colțuri ale lumii, să știi. Tu nu poți spune la fel.

– Dar în sinea ta ai rămas un timid.

De altfel, asta explica poate țigările sale groase și atitudinea puțin brutală.

– Și te consider la fel de seducătoare ca o zeiță și aurie ca un spic de grâu. Știi ce simt acum?

– Nu.

– Am impresia că sunt un fluture fără apărare, atras de lumină.

Cathy îl observă cu atenție. Părea sincer. Era suficient să-i privească ochii întunecați și adânci pentru a-și da seama de asta. Întinse mâna și tânăra femeie se află brusc în brațele lui, fără să înțeleagă cum.

– Cathy! Oh, Cathy...

Acesta îi simțea trupul puternic strâns lângă al său și sub mână, un păr negru și moale. Judd puse stăpânire pe buzele sale, cu blândețe. Apoi sărutul deveni mai pasionat și mai lacom. Tânăra femeie îl respinse.

– Nu, Judd! Nu trebuie...

– Pentru că fluturii se ard atingând lumina? Lasă-mă cel puțin să-mi asum riscul, Cathy. Te rog...

***

Cerul se întunecase. La propriu, ca și la figurat, de altfel. Judd o sărutase, se simțea stânjenită și bătea un vânt rece.

Cathy se mișcă și ieși de sub copaci. Oare de unde veniseră norii aceia groși, care se adunaseră atât de repede? Judd o urmă, cu un zâmbet amuzat pe buze.

– Ce spun oare norii, mare șef indian?

– Că ar fi mai bine să ne întoarcem, răspunse tânăra femeie. Știi în ce direcție au plecat?

– Pe aici, făcu Judd, indicând nordul.

– Ar fi mai prudent să mergem să-i găsim.

– Chiar ții la asta?

Tonul o făcu să roșească. Cathy aproape regreta că veniseră pe insulă. Un sărut n-o angaja cu nimic. Asta cel puțin își repeta.

– Dacă nu plecăm curând, vom fi izolați aici. Și crede-mă, o furtună pe râu nu are nimic pasionant.

– Te cred pe cuvânt. De acord, să mergem.

Porniră la drum în pas rapid. Puțin după aceea, îi descoperiră pe Bob și pe Sandra care hoinăreau râzând. Oare ce-și putuseră spune atât de nostim? Și ce făcuseră în timpul acesta oare? Cathy respinse valul de gelozie care o cuprindea.

– Hei! strigă.

Bob și Sandra se opriră, căutând de unde venea vocea. Apoi se apropiară în fugă.

– Iată-te, făcu Sandra. Cathy, am avut o zi minunată!

– Dar este timpul să ne întoarcem. Priviți cerul.

– Va ploua, murmură Bob. S-o ștergem. Nu este nici un minut de pierdut.

– Apropo, te-ai văzut? exclamă Judd spre Sandra. Mâine vei fi frumoasă cu arsurile astea. Și totuși te-am sfătuit să fii atentă!

– Ascultă, Judd. Am petrecut o zi extraordinară, așa că nu încerca să strici totul. Ai înțeles?

– Bine, bine, n-am spus nimic. Haide, du-te și ia-ți lucrurile. Furtuna nu este departe.

Strânseră coșul și prosoapele pe care le puseră la adăpost în ambarcațiune. Apoi Bob scoase parâma, împinse barca și sări înăuntru. Motorul zbârnâi. Pe măsură ce înaintau, cerul se întuneca. Judd părea îngrijorat și Sandra era pierdută în gândurile sale. Cathy, amețită de soare, se întreba dacă Judd o sărutase într-adevăr sau visase. Îndrăznind o privire, îl văzu trăgând neliniștit din țigară, cu ochii ațintiți asupra cerului amenințător.

Apropiindu-se de chei, ploaia începu să cadă în rafale.

– Ne-am întors exact la timp, remarcă Bob râzând.

Barca opri de-a lungul malului. Judd puse piciorul pe pământ și-i întinse o mână de ajutor Sandrei.

– Du-te, Cathy. Adăpostește-te. De rest ne vom ocupa eu și Bob.

Tânăra femeie se supuse și își urmă prietena care se refugiase într-un depozit în care plutea încă un miros de pește proaspăt.

– Furtuna ne-a așteptat. Mulțumesc pentru tot, Cathy dragă. A fost într-adevăr formidabil.

– Mulțumește-i mai degrabă lui Dumnezeu. El este cel care ne-a dat această zi.

– Mi-aș fi dorit să nu se termine niciodată, oftă Sandra, pe un ton melancolic.

Bob și Judd se agitau în râul devenit glacial. Aranjară lucrurile în mașină și, complet uzi, veniră lângă tinerele femei. Nimeni nu avusese timp să se schimbe.

– Dacă am merge să bem ceva cald? sugeră Sandra. Sunt înghețată.

– Cu greu te poți plimba în costum de baie, răspunse Bob. Oricum, eu trebuie să dau o fugă la spital. Sărbătoarea s-a terminat, Sandra...

Aceasta îi aruncă o privire nostalgică, înainte de a adăuga:

– Fără îndoială, ai dreptate...

– Să mergem! spuse Judd cu o voce nervoasă. Am o mulțime de telefoane de dat.

Cathy privea ploaia căzând. Această zi de vacanță ajunsese la sfârșit și tocmai regăsise atmosfera și grijile de fiecare zi.

– Grăbește-te, Sandra.

– Da, da. Sosesc.

Se întoarse spre Bob.

– Ne-am distrat bine. Nu-i așa, Bob?

– La fel consider și eu.

– Ascultați, va trebui să ne vedem înainte de plecarea mea la Chicago.

Judd încercă în zadar să capteze privirea Sandrei, care se prefăcu că nu-l vede.

– Îmi mențin totuși propunerea, Cathy, exclamă acesta cu voce joasă.

Cathy îi zâmbi. Nici nu se punea problema. Viața sa se rezuma la meseria de infirmieră. Și era foarte bine așa. Și apoi, chiar dacă s-ar gândi să îmbrățișeze o carieră de pianistă, ar alege un alt impresar.

Judd o trase pe Sandra de braț și alergară până la mașina sa. Bob îi privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre Cathy.

– Ar fi mai bine să plecăm, nu?

– Da. Desigur.

Ajunseră la mașină în fugă.

– Ce potop! făcu tânăra femeie așezându-se înăuntru.

– Despre ce vorbea exact?

– Cine?

– Haide, Judd. Ți-a făcut o propunere, nu?

– I-ar plăcea să cânt cu Sandra.

Bob o privi cu un aer neîncrezător.

– Cum poate crede măcar o clipă că vei accepta? Este ridicol!

Ce zi ciudată petrecuse. Bob practic n-o părăsise pe Sandra. Oare reînnodaseră vechea lor pasiune? De ce dispăruseră atât de mult timp?

– De ce? Te deranjează? îl întrebă.

– Dar, în sfârșit, ești infirmieră! replică Bob pe un ton scandalizat.

– Într-adevăr. N-am farmecul său și sunt lipsită de personalitate pentru a apărea în public pe o scenă.

– Ce înseamnă asta?

– Că nu sunt Sandra Lesley și că nu voi fi niciodată. Ea este frumoasă și seducătoare. Nu?

– Gă... Găsești?

– O știi mai bine decât mine. N-ai părăsit-o nici o clipă!

– Așadar, asta era, făcu Bob oftând.

Tânăra femeie contemplă cu tristețe ploaia torențială. Își jurase să nu mai vină aici. Dar era prea târziu să se întoarcă în trecut. Făcând această remarcă, știa că declanșase un mecanism care se va întoarce împotriva ei.

– Ai presupus că mă însoțești, exclamă Cathy.

– Am făcut-o.

– Nu! Te-ai ocupat doar de Sandra!

– Și-a dorit să se plimbe, să revadă insula. Tu dormeai, Cathy. Iar Judd nu voia să ne însoțească. Crezi că aveam de ales? Oare ce voiai să fac?

– Nu mai știu.

– În acest caz, de ce dai atâta importanță? întrebă pe un ton enervat.

– Pentru că am văzut foarte bine ce priviri vă aruncați. Nu sunt ușor de păcălit, să știi!

– Încetează să strigi, Cathy!

– Nu! Imaginează-ți că o cunosc pe Sandra. Nu s-a schimbat. Adoră să distrugă cuplurile. Este foarte tare la acest mic joc!

– Dacă este vorba de un joc, fii inteligentă și uită-l.

– Nu pot!

Ajunseră acasă la tânăra femeie. Bob parcă și opri motorul. Ploua torențial. Tânărul bărbat rămase o clipă tăcut. Foarte calm. Apoi se întoarse spre însoțitoarea sa.

– Îți voi vorbi foarte sincer, Cathy. Sandra este încă îndrăgostită de mine.

Tânăra femeie ameți.

– Bob!...

– Nu! Lasă-mă să vorbesc. Nu vreau să-ți ascund nimic, Cathy. Am fost întotdeauna cinstiți unul față de celălalt. Și vreau să păstrăm aceleași raporturi. N-am încetat niciodată să mă gândesc la ea. Evident, am încercat să mă conving de contrariu. Dar de când s-a întors, eu...

Cathy se retrase în colțul său, plângând.

– Încă o iubești, Bob. Cum poți să mă săruți într-o zi pe mine și a doua zi pe Sandra? Cum îndrăznești?

– Nu. Ascultă, lasă-mă să-ți explic. Eu...

– Nu-i nimic de explicat. Nimic!

Ploaia răpăia pe acoperiș. Dar Cathy deschise cu brutalitate portiera. Nu mai putea rămâne cu el. O trădase. Și Sandra, pentru că-l iubea.

– Este... este nedemn. Absolut nedemn!

Și se grăbi până la ușa imobilului. Bob îi strigă ceva ce nu luă în seamă. Ajunsă înăuntru, urcă în mare grabă scara până la apartament. Intră și încuie cu zăvorul. O clipă după aceea, Bob era acolo, bătând ca un nebun.

– Lasă-mă să intru, Cathy. Mă auzi?

Aceasta era incapabilă să facă cea mai mică mișcare. Și mai ales să deschidă ușa.

– Te rog, Cathy. Nu m-ai lăsat să termin...

Ce mai voia să adauge? Atitudinea sa pe insulă fusese destul de grăitoare. Sandra își arătase ispitele și căzuse în capcană. Ce putea fi mai simplu decât asta?

Bob mai tună și mai fulgeră un timp lângă ușă, strigând, apoi renunță.

– Perfect! făcu acesta de partea cealaltă a peretelui. Las resturile picnicului la intrare. Noapte bună.

Încă năucită, tânăra femeie așteptă să vadă mașina plecând înainte de a ieși să ia coșul și să-l pună în bucătărie. Resturile unei zile frumoase... O petrecere organizată, chiar reușită! Acum înțelegea nerăbdarea Sandrei. Prietena sa îl voia pe Bob. Ei bine, îl avea! Sandra nu se schimbase. Își ascundea bine jocul sub o aparență de blândețe. Întotdeauna voise să domine bărbații.

Cathy nu putea nici măcar să plângă pentru a se ușura. Durerea era deasupra lacrimilor. Bob îi vorbise sincer. Asta era. Acum se explica totul. Tânăra femeie înțelese motivul permanentelor lui eschivări îndată ce era vorba de căsătorie. Deoarece avea o fire categorică și nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Va fi ea sau Sandra. Nu amândouă...

A doua zi dimineață, Cathy plecă la serviciu. Încă ploua torențial. Nu-și dorea deloc să ajungă la postul său, pentru că problema Larkin nu se rezolvase.

Spitalul avea un aer sinistru sub vijelie și fluviul de-abia se ghicea. Ce contrast între timpul umed, vântul glacial și căldura plăcută din ajun. Și cum se schimbase viața tinerei femei în douăzeci și patru de ore!...

Oare Sandra chiar îl iubea pe Bob?

Lui Cathy îi venea greu s-o creadă. Și totuși, știa că acesta era adevărul. Își mărturisi de asemenea că tânărul bărbat nu se dăruise niciodată complet. Elanul venise întotdeauna de la ea; niciodată de la el. De fapt, Bob își petrecuse toți acești ani în așteptarea celei pe care o iubea: Sandra.

Cathy ajunse la etajul patru. Se strădui să adopte un mers sigur și mândru. Fairchild o întâmpină cu o privire glacială și-i vorbi puțin politicos:

– Astăzi, stagiarele sunt pe etaj.

– Perfect, răspunse tânăra femeie pe un ton neutru.

N-avea importanță această treabă suplimentară. Ziua petrecută la spital nu putea fi mai rea decât cea din ajun.

Elevele ajunseră la ora nouă. Cathy se surprinse invidiind tinerețea și lipsa lor de griji.

– Bună ziua, domnișoară Corey.

Cathy înălță capul spre fața plină de pistrui a lui Thornton.

– Bună ziua, Thornton. Ce faci?

Cealaltă se încruntă.

– Se pare că aveți necazuri din cauza lui Larkin. Este adevărat?

– Tocmai voiam să-ți vorbesc despre asta. Ieri erai în camera sa, cu Scott. N-ai observat nimic? Încearcă să-ți amintești.

– Nu. Ne-a cerut un pahar cu apă. Voia de asemenea să i se deschidă fereastra... Dar asta este tot. Vă jur că n-am atins protecția. Nici Scott!

Thornton părea speriată și în același timp stânjenită. Cathy inspiră adânc. Nu se îndoia de buna credință a elevei. Dar în acest caz, poate comisese neglijența de care era acuzată. Dimineața fusese atât de agitată din cauza doamnei Donnelly...

Capul îi era gata să explodeze. Nu mai voia să se gândească la toată această poveste. O rosese destul îndoiala.

– Mă credeți, domnișoară Corey? Nu vă gândiți că...

– Desigur, liniștește-te, răspunse tânăra femeie, străduindu-se să zâmbească. Unde este Scott? Avem mult de lucru în această dimineață.

Spre mijlocul dimineții, Cathy fu chemată la biroul lui Morten. Se îndreptă cu pași șovăitori spre ascensor. Se simțea ușor neliniștită și mai ales nu se simțea în stare să înfrunte un om atât de dur.

Morten nu era singur. Bob se afla și el în birou. Îndrăzni o privire în direcția sa, dar acesta se prefăcu că nu observă.

– Luați loc, domnișoară Corey, făcu Morten.

Vorbea cu o voce fermă, mai puțin tăioasă ca data precedentă.

– Iată. La sfaturile avocatului său, domnul Larkin a hotărât să înceapă o procedură împotriva spitalului. Și se va problema pune să fiți citată ca singura răspunzătoare. Date fiind împrejurările, direcțiunea a hotărât să fiți dată afară. Măsura se aplic1 încă din această seară. Îmi pare rău.

Cathy se înfioră. Simți un nod în gât. Și-l privi cu disperare pe Morten, apoi pe Bob.

– Nu sunt vinovată. Sunt sigură de asta. Mă auziți?

Morten nu era bărbatul care să se lase impresionat. Tânăra femeie întoarse ochii plini de lacrimi spre Bob, care stătea impasibil.

Apoi se ridică și deschise furioasă ușa. Bob alergă după ea, gâfâind. Și când o ajunse, îi puse o mână pe braț.

– Am făcut tot ce-am putut, Cathy. Să nu te îndoiești de asta. Dar n-a fost suficient.

Tânăra femeie se eliberă rapid. Nu credea o vorbă din ce-i spunea. Puțin îi păsa de ceea ce i se putea întâmpla, iată adevărul!

– Cathy. Întoarce-te! Ascultă-mă, eu...

Nu, doctorul Robert Clinton nu mai avea ce să-i comunice.

Capitolul 6

Primul reflex al lui Cathy fu să părăsească spitalul imediat. De ce să aștepte patru ore? Până la urmă, orgoliul o îndemnă să se întoarcă pe etaj și să-și reia postul ca și când nimic nu se întâmplase. Fairchild fu absolut stupefiată s-o revadă. Și Cathy o ignoră total.

Thornton și Scott o așteptau. Tânăra femeie inspiră profund pentru a căpăta siguranță.

– Haide, veniți! Trebuie să terminăm ce am început.

Cathy le făcu să lucreze fără odihnă până seara. Dacă voiau să devină infirmiere bune trebuia să învețe înainte de toate stoicismul și abnegația.

Brusc, tânăra femeie îl zări pe Bob, care venea să-și facă vizita. Se refugie repede într-o cameră neocupată și așteptă clipa potrivită pentru a fi sigură că nu-l întâlnește.

– V-a căutat doctorul Clinton, îi spuse Thornton.

– Serios?

– Da. Vă va suna diseară.

Cathy înghiți în sec. Chiar era prea bun! Oare Bob nu înțelegea că totul se terminase între ei? Cine știe, poate n-o iubise niciodată...

În sfârșit, trebuia să reziste până seara, să meargă dintr-o cameră în alta, să vegheze la fel de conștiincios ca de obicei asupra fiecărui bolnav.

Încă ploua. Vara se termina, anunțând începutul toamnei. Curând va fi iarnă. Și Cathy simțea deja bruma înghețându-i inima.

După-amiaza trecu de bine de rău într-o stare de inconștiență. Observă brusc un număr impresionant de priviri ațintire asupra ei. Fiecare părea să spună: priviți, este concediată din spital!

Tinerei femei îi era greu să realizeze consecințele. Pentru cineva care se străduia întotdeauna ca o infirmieră perfectă, această soluție avea ceva umilitor.

Sună ora de plecare.

– Domnișoară Corey!

Cathy se întoarse. Thornton și Scott îi veneau în întâmpinare.

– Da, fetelor. Ce este?

Acestea se priviră cu un aer încurcat. Thornton vorbi prima:

– N-ați avut noroc, domnișoară. Și voiam să vă spunem că suntem cu tot sufletul alături de dumneavoastră.

– Îmi... îmi pare într-adevăr rău, murmură Scott.

– Mulțumesc. Sunt mișcată. Dar nu este vina voastră.

– Dar ce veți face acum?

Cathy se gândi la propunerea lui Judd. Să devină pianistă, să uite toți acești ani petrecuți în spital. De fapt, nu știa și se străduia să zâmbească.

– N-am nici o idee. Dar nu vă neliniștiți pentru mine. Nu-mi uitați sfaturile. Să fiți mereu atente și devotate! Este nevoie de voi aici.

Emoția o copleși. Simți un nod în gât. Tânăra femeie se simți pe punctul să izbucnească în plâns. Se întoarse repede și se îndreptă spre ieșire.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, parcurse culoarele și sălile. Era ultima dată. Mașina o duse până la apartamentul său. Intrând, Cathy se încuie de două ori. În încăpere era o atmosferă apăsătoare și primul său reflex fu să deschidă fereastra. Se duse să o facă în clipa în care sună telefonul.

Bob! Nu putea fi decât el. Fu tentată să răspundă, dar orgoliul îi șopti să nu se miște. Încă nu uitase ce se întâmplase între ei. Până la urmă soneria se opri.

Își pregăti o cafea. Poate băutura neagră și tare o va destinde puțin. Oricum, era incapabilă să înghită altceva. Câteva clipe după aceea i se bătu la ușă.

– Cine este acolo?

– Bob. Lasă-mă să intru.

Inima îi tresări. O clipă își imagină că tocmai venea să-i spună că avuse un coșmar, că nu fusese concediată.

– N-are rost, Bob. Pleacă!

– Trebuie să-ți vorbesc, Cathy. Deschide ușa.

Începu să bată cu degetele și să zgâlțâie cu putere clanța ușii.

– Ajunge! strigă Cathy.

– Nu, n-am intenția să mă opresc. Lasă-mă să intru sau sparg ușa! Deschide, Cathy! Deschide!

Nu era genul lui să strige astfel și să se îndârjească pe o ușă. Cathy înțelese că vorbea serios. Se apropie încet, răsuci cheia și deschise cu un aer obosit. Bob intră, cu părul și hainele ude. Își scoase impermeabilul și se duse să-l pună în bucătărie.

– Trebuie să-ți explic, Cathy.

– N-am câtuși de puțin dorința să-ți vorbesc, replică aceasta.

– Vei tăcea! spuse Bob scuturând-o. Oare ce te-a apucat să fugi ca o hoață. Măcar dacă m-ai fi ascultat în loc să...

– În biroul lui Morten erai mai puțin vorbăreț.

– Am făcut ce-am putut. De ce nu mă crezi.

– M-ai trădat deja, Bob. Am crezut că mă iubești. Dar ți-ai ascuns bine jocul. De fapt, ai face orice pentru a fi cu Sandra.

Bob își trecu mâna prin păr. O licărire intensă îi trecu prin privire.

– Tu întrebi și tu răspunzi. Nu ți-am spus niciodată un asemenea lucru.

– Jură-mi că nu te atrage!

– Nu, nu pot, îi răspunse oftând.

Cathy își simți inima lovindu-i pieptul. Oare de ce venise? S-o mai chinuie încă puțin?...

– Știi bine că Sandra ar seduce pe oricine, adăugă Bob. Dar, uneori, memoria ne joacă feste. Înfrumusețează trecutul.

– Unde vrei să ajungi exact?

– Nu sunt foarte sigur de sentimentele mele pentru ea. Întoarcerea sa mi-a făcut plăcere, evident, dar... Să știi că este îngrozitor să fii obsedat de cineva.

Vocea i se frânse. Părea teribil de nefericit. Cathy fu impresionată, dar rațiunea învinse.

– De fapt, ce aștepți de la mine?

Bob înalță capul și o privi drept în ochi.

– Pur și simplu am nevoie de puțin timp. Până atunci, să rămânem toți trei prieteni, ca mai înainte.

– Ei bine, ceri prea mult! exclamă tânăra femeie. Drept cine mă iei? Imaginează-ți că am o inimă și sentimente!

– Eu... mi-e greu să-ți explic, Cathy. Nu știu ce-i cu mine, acum. Mi-ar plăcea să înțelegi. Ai răbdare, te rog...

– Cum! Ai vrea să stau aici liniștită în timp ce tu îi faci curte Sandrei? Nu mă interesează așa ceva, Bob. De ce să nu terminăm imediat?

Tânărul bărbat se ridică și stătură față în față. Cathy ridică bărbia cu mândrie.

– Îmi pare rău, Cathy. Dar încearcă să mă crezi. Nu voiam să te rănesc. Mă simt complet dezorientat acum și...

Se îndreptă spre ușă și ieși fără să mai spună un cuvânt. După două minute, tânăra femeie observă că-și uitase impermeabilul. Ce nebun! Pe un asemenea timp, va contracta o pneumonie.

Cathy coborî scările în grabă, cu haina în mână. Îl găsi în hol. Bob își dăduse seama că-și uitase haina și se pregătea să urce. Părea într-adevăr buimac. Cathy i-o întinse.

– Mulțumesc, făcu pe un ton reflex.

Apoi făcu câțiva pași înainte, ca pentru a o lua în brațe. Tânăra femeie se încordă. Până la urmă, Bob se întoarse și se îndepărtă fără o vorbă.

Cathy urcă din nou acasă. Terminase să încuie, când auzi telefonul sunând. Dar de această dată nu putea fi Bob.

– Cathy? Judd la telefon.

– Bună seara, Judd.

– Mi-ar plăcea să-ți vorbesc. Nu, este serios... Propunerea mea de data trecută, știi... Ascultă, diseară nu merg la club. Ne întâlnim în oraș sau trec să te iau? Cum vrei...

– Nu în seara asta, Judd. Oricum, oferta ta nu mă interesează. Nu țin s-o acompaniez pe Sandra.

Judd tăcu un timp înainte de a o întreba:

– Ce nu merge, Cathy?

– Nimic, absolut nimic.

– Cred că știu. Ai dori să faci meseria asta, dar nu cu Sandra. Nu vrei să lucrezi cu ea. Mă înșel?

Cathy nu l-ar fi crezut niciodată atât de perspicace. Dar Judd era prea guraliv și se temea să nu-i vorbească prietenei sale. Cu atât mai mult cu cât probabil Bob nu-i spusese încă de înțelegerea lor. În frumos bucluc intrase!

– Ascultă-mă, am de rezolvat câteva mici detalii referitoare la viitorul turneu. Nu va dura mult. Ne întâlnim în oraș să bem ceva împreună?

– Nu, prefer altceva...

– Perfect. Voi trece pe la tine.

– Judd!

Închisese deja fără să-și dea măcar osteneala să-i spună la revedere. Probabil era ceva obișnuit în meseria sa! Cathy nu dorea câtuși de puțin să-l vadă. Dar cum să facă? Să iasă pe stradă, în ploaie? Să-l lase să sune fără să răspundă?... Tânăra femeie trebuia să se gândească la viitorul său, acum când rămăsese fără slujbă. Vestea concedierii sale va face înconjurul orașului. Și va fi greu să găsească ceva. Să plece, să părăsească Pittsfield? Știa că zvonurile o vor urmări. Morrow se aflase în aceeași situație. Și, până la urmă, abandonase meseria de infirmieră. Se spunea că găsise un loc de secretară...

Judd sosi rapid, de altfel prea rapid după gustul lui Cathy.

Era gata să nu răspundă, dar până la urmă îi deschise.

Impresarul purta un pardesiu luxos, dar nu pălărie. În gură – obișnuita țigară pe care o strivi cu regret în scrumieră. În locul ei, scoase din buzunar o pipă.

– O preferi?

– Evident.

Își umplu pipa, apoi o aprinse. Și se întoarse spre tânăra femeie pe care o studie cu atenție.

– Te-ai certat cu Sandra. De ce?

– Pentru nimic. Te înșeli.

– Ei bine, este din cauza medicului.

Cathy plecă privirea. Judd își aranjă o așa-zisă cută a pantalonilor și trase un fum lung, albicios.

– Ce se întâmplă, Cathy? Nu te mai recunosc? Ce s-a întâmplat cu fata entuziasmată pe care am cunoscut-o?

– Mă tem că a dispărut...

Brusc, izbucni în plâns, uitând orice reținere. Larkin, ziua îngrozitoare pe care o petrecuse la spital, înfruntarea cu Bob... Toată tensiunea pe care și-o stăpânise, izbucni la lumina zilei. Speriat, Judd își lăsă pipa și se apropie.

O luă în brațe. Ce plăcut era să se simtă astfel încurajată, să pună capul pe umărul său solid și să se lasă alintată... Judd îi mângâie blând părul. Suspinele se răriră, apoi încetară. Bărbatul îi ridică bărbia și-i spuse:

– Ar fi mai bine să începi cu începutul. Povestește-mi ce s-a întâmplat, Cathy.

Tânăra femeie se supuse. Cuvintele îi scăpară de pe buze mai puternice decât voința sa de a nu se destăinui.

– Acolo mi-am făcut instruirea, Judd. Tot acolo am rămas. Spitalul este pentru mine un fel de a doua mamă... Sunt o infirmieră bună. Îţi jur! Dar m-au alungat! Am încercat totuşi să le explic că nu sunt răspunzătoare, că n-am făcut eu greşeala... Nimeni nu m-a ascultat. Nimeni, Judd.

– Într-adevăr, dăm pe afară de recunoştinţă! făcu impresarul strâmbându-se.

– Este nedrept, suspină Cathy. Chiar foarte nedrept.

– Ia-ţi un avocat. Atacă-i. În definitiv, n-au nici o dovadă în ceea ce lansează.

– Larkin m-a acuzat personal. Asta va fi suficient pentru orice judecător.

– Este bolnav. Cum poţi avea încredere într-un bătrân arţăgos? Nu ceda, Cathy. Arată-le cum reacţionează o adevărată irlandeză.

– Nici măcar nu mai doresc să mă lupt, acum.

– Din cauza lui Bob, nu-i aşa?... Te înţeleg. De fapt, nu sunt atât de surprins. Am ştiut întotdeauna că Sandra iubea pe altcineva, un bărbat de neuitat pentru ea. Şi aveam o vagă bănuială că era vorba despre el.

– Iată de ce n-aş putea lucra niciodată cu Sandra. Iubesc muzica, să ştii. Dar să cânt cu ea este imposibil.

– Ce idee! Nu fi ridicolă, Cathy. Părăsim Pittsfield la sfârşitul săptămânii. Sandra nu-l va mai vedea deloc pe Bob. Poate de două sau trei ori pe an. Să nu-mi spui că este prea mult. Eşti derutată Cathy. Cu mine vei avea o şansă să-şi revii. Şi cred chiar că sunt bărbatul care-ţi trebuie. Ce spui?

– Nu pot lua o decizie atât de repede, Judd. Ar trebui să înţelegi.

Impresarul se apropie și o sărută delicat pe frunte, pe obraji și pe ochii umezi încă de la lacrimi. Tânăra femeie nu se împotrivi, fără să știe măcar de ce. Totuși, ar fi trebuit să-l împiedice. Dar nu mai avea putere să se apere.

– Vino cu noi, Cathy. Fă măcar o încercare. Oare ce ai de pierdut, te întreb?

– N-am destul talent, Judd.

– Iar eu cred că da. Ai nevoie doar de excercițiu... Vor fi de-ajuns câteva săptămâni. Sandra va da în curând un recital la Philadelphia. Vei fi pregătită, Cathy. Și știu ce vorbesc!

– Faci întotdeauna în așa fel încât zugrăvești viitorul în roz, Judd. Înțeleg de ce te consideră Sandra cel mai bun impresar.

– Ți-a spus ea asta? o întrebă Judd schițând un zâmbet.

– Crede că nu este altul mai bun.

– Mă uimești. Sandra nu face atât de ușor complimente, te asigur. Și în cea mai mare parte a timpului ar dori mai degrabă să mă mănânce!

Soneria telefonului îl întrerupse.

– Cu siguranță, este Sandra, explică Judd. I-am spus că vin la tine.

Își consultă rapid ceasul.

– Trebuie să fie la club. Văzând ora, în zece minute începe.

Cathy se duse să răspundă.

– Cathy!

– Bob, făcu aceasta, surprinsă să recunoască vocea familiară.

Oare ce mai voia? Își spuseseră totul. Și-i făcuse destul rău în seara asta.

– Trebuie neapărat să-l găsesc pe Judd Richardson.

Este urgent. Foarte urgent. Nu știi unde...

– Judd este aici, îl întrerupse. Ce s-a întâmplat?

– Veniți imediat la spital. Tocmai a sosit ambulanța. Sandra a avut un accident!

Cathy închise automat. Rămase o clipă nemișcată, stupefiată, fără să creadă ce auzise. Apoi se întoarse spre Judd:

– Sandra tocmai a avut un accident. Trebuie să plecăm imediat la spital.

Lui Judd îi trebui o clipă să realizeze. Brusc, se ridică și fața îi era albă ca varul.

– La naiba. Este imposibil! Cu siguranță, blestematul ăsta de polei. Și i-am spus totuși să fie atentă.

Își luă mantoul și se îndreptă rapid spre ieșire. Cathy făcu la fel, fără să uite umbrela. Judd venise cu taxiul, lăsându-i mașina închiriată Sandrei. Coborâră scările în mare grabă. Mașina mică a lui Cathy se afla în fața imobilului și dispărură grăbiți înăuntru.

– Pornește! exclamă Judd cu o voce răgușită. Și grăbește-te!

Dar timpul urât încetinise circulația. Se aflau blocați într-un ambuteiaj îngrozitor. Cathy conducea cu o mână crispată, în timp ce Judd trăgea nervos din pipă.

Luminile spitalului apărură în sfârșit în ceață. Cathy lăsă mașina în parcaj și se grăbiră spre serviciul de urgențe.

Încă gâfâind, tânăra femeie își lăsă umbrela în hol. Judd scăpă de mantoul deja ud și porniră în căutarea lui Bob.

Îl găsiră lângă blocul de reanimare, aplecat peste o brancardă.

– Bob! Bob, îl strigă Cathy.

Acesta înălță capul și-i spuse o vorbă medicului care îl însoțea, înainte de a veni să-i întâmpine.

Expresia sa, extrem de gravă, lăsa să se anticipeze ce era mai rău.

– Cum se simte? întrebă Judd. În sfârșit, spune ceva!

– Este prea devreme pentru a ne pronunța. Sandra nu și-a recăpătat cunoștința. Are amândouă picioarele rupte, poate leziuni la coloana vertebrală. Încă nu știm. Dar a suferit un șoc puternic.

Cathy se prăbuși pe un scan și-și prinse capul în mâini. Hotărât lucru, viața părea să fie o rezervă inepuizabilă de catastrofe. Picioarele rupte se vindecau ușor. Dar spatele...

– A suferit de asemenea contuzii multiple, reluă Bob. Cred că mașina este o grămadă de tablă. A făcut un derapaj...

Judd părea pe punctul de a se prăbuși.

– Și fața? Distrusă?

– Nu. Este extraordinar, dar n-are nimic. Nici o urmă.

Judd închise încet pleoapele. Era palid ca un mort. Dar se scutură repede.

– Va trebui să dau un telefon. În cât timp va fi în camera ei? Când voi putea s-o văd?

– Peste puțin timp, Judd. Chirurgii sunt încă în acțiune, să știi.

– Da, evident, murmură impresarul.

Apoi se apropie de o cabină. Cathy îl observă, întrebându-se cum putea să telefoneze în împrejurări atât de dramatice. Anunța probabil clubul că Sandra nu va veni. Și va avertiza și Chicago. Turneul era anulat. Dar toate acestea puteau totuși aștepta...

Bob se așeză lângă ea și-i luă mâinile în ale sale. Îl simțea rece și distant.

– În zilele următoare va avea cu siguranță nevoie de tine, Cathy. A suferit un traumatism grav, să știi. Așa că fă ca totul să meargă bine între noi. Nu-ți cer decât un mic efort. Te simți în stare?

– Nu știu, răspunse tânăra femeie cu sinceritate. Deocamdată te detest, Bob.

Acesta își retrase mâna surprins. Apoi se strădui să zâmbească, dar părea mai degrabă o strâmbătură.

– Caracterul tău afurisit își joacă încă feste. Dar te cunosc. Te vei schimba.

– Nu te baza pe asta!

– Să uităm micile noastre certuri, făcu pe un ton insistent. Să ne gândim la Sandra. Va trebui să veghem asupra ei.

– Noi?...

– Sandra va vrea, cu siguranță, să rămâi lângă ea. Ești singura sa prietenă.

Căruțul ieși în clipa în care revenea Judd. Cathy se apropie de prietena sa. Își recăpătase cunoștința, dar morfina o împiedica să se exprime normal.

– Ca... Cathy... Nu pleca... Te rog...

Era mai mult decât trebuia pentru a o convinge. Cathy n-o putuse refuza niciodată.

– Rămân cu tine, draga mea. Acum, relaxează-te.

– Judd. Unde este Judd?

– Aici! făcu acesta, aplecându-se.

Părul îi era ud de ploaie, cravata pe jumătate desfăcută, încălțămintea murdară de noroi. Nu mai avea nimic din personajul elegant și îngrijit pe care-l întâlnise Cathy în holul spitalului, pentru prânz.

– Sunt aici, îngerul meu. Nu-ți face griji. Bătrânul Judd se va ocupa de toate. Trebuie să te odihnești. Să te odihnești, înțelegi?

– Am făcut o teribilă brambureală? Nu?

– Ca de obicei. Dar te pricepi să ieși din impas.

– Ca la Los Angeles? îl întrebă zâmbind slab.

– De exemplu. Odată restabilită, vei avea un succes formidabil. O cunosc pe mica mea Sandra!

Asistentele luară căruciorul.

– Despre ce vorbeați? întrebă Cathy. Vă duceți la Los Angeles?

– N-ai să poți înțelege, Cathy. Aș bea cu plăcere o cafea. Voi nu?

Bob scutură din cap.

– Mulțumesc. Mă duc în camera sa.

– Cine te-a anunțat? întrebă Judd. Ți s-a dat telefon?

– În nici un caz. Întâmplător. Îmi făceam vizita în spital, când m-a anunțat o infirmieră. Știa că o cunoșteam și... Ascultă, vom vorbi mai târziu despre asta.

Medicul se îndepărtă sub privirea neîncrezătoare a lui Judd.

– Spune, măcar este competent? Răspunde-mi sincer. Vreau ce este mai bun pentru Sandra.

– Este un medic excelent. Dacă este necesar, nu ezită niciodată să ceară părerea unui specialist sau a unui coleg.

Judd trase pipa din buzunar și-i mușcă nervos vârful. Apoi o luă pe tânăra femeie de braț.

– Îți ofer o cafea. Vii?

Cafeneaua era pe punctul de a închide. Sala pustie avea ceva stil. Cafeaua avea un gust amar, foarte tare. Dar impresarul nici măcar nu remarcă. Mintea îi era în altă parte.

– Dar de ce? De ce acest accident absurd? Totul mergea atât de bine. Obținuserăm contracte pentru cel puțin șase luni. Și acum trebuie luat totul de la zero. În meseria asta ești foarte repede uitat, Cathy.

– Nu te poți gândi la altceva decât la bani? făcu aceasta pe un ton tăios. Nu există pe lume decât contractele tale!

– Nu mă cunoști bine, Cathy. Banii n-au fost niciodată singura mea preocupare.

– Ești sigur?

– Micuța mă interesează. Are talent. Și cred asta de la început. Crezi că mă amuză s-o văd întinsă pe o targă?

Ridicase vocea. Își goli ceașca dintr-o înghițitură și-și trecu nervos o mână peste frunte.

– Se face bine, nu, Cathy? Acum nu mai este în pericol?

Același gând îi veni și ei. În cazul în care era atinsă coloana vertebrală se intra în domeniul imprevizibilului.. Dar nu i-o putea spune cinstit. La ce bun să fie crudă. Și apoi, medicii nu știau nimic precis. Așa că mai bine să se arate oprimistă.

– Trebuie să așteptăm, Judd. Puțină răbdare! Lasă-l pe Bob să-și termine treaba.

– Unde este ea? Vreau s-o văd, să-i fiu alături în cazul în care are nevoie de ceva.

Sandra fusese instalată într-o rezervă. Bob se afla deja acolo, asistat de o infirmieră. În clipa când sosiră, Sandra scoase un geamăt lung. Judd se cramponă de brațul tinerei femei.

– Cum? Nu i-au dat nimic? Totuși n-o vor lăsa să sufere?

– Calmează-te, Judd.

– Mă duc să-i spun o vorbă lui Bob. Trebuie să intervină!

Medicul era în plină activitate și Cathy îl împiedică pe Judd să intre. Acesta măsura culoarul ca un leu în cușcă. Și când Bob ieși, se grăbi în întâmpinarea sa.

– Vei face ceva, nu-i așa? Nu vreau să sufere. Înțelege!

Bob îl privi cu un aer năucit și se îndreptă încet spre hol. Impresarul îl urmă fără să înceteze să-i vorbească. Era într-adevăr obositor. În cele din urmă, Bob se opri. Îi aruncă o privire enervată lui Cathy.

– Vrei să-l duci acasă? Fă-l să dispară. Altfel o va obosi pe Sandra.

– Ascultă, Bob. Îmi trebuie un răspuns precis, acum. Vreau să știu în ce stare este, făcu Judd.

– N-am încă rezultatele. Dar vei fi primul informat. Deocamdată nu poți face nimic. Mâine dimineață voi pune să i se face niște radiografii. Până atunci are nevoie de foarte multă odihnă.

– Are dreptate, știi asta, adăugă tânăra femeie.

Judd părea complet descumpănit. Îi aruncă o privire imploratoare.

– Veghează asupra ei, Cathy. Mă bizui pe tine.

– Bineînțele, liniștește-te.

Simți privirea lui Bob studiind-o. După câteva cuvinte de încurajare, Judd acceptă să plece.

– Aș putea s-o văd înainte?

– Știi, este practic inconștientă. Mă îndoiesc că poate să-ți vorbească. În sfârșit, dacă ții, du-te. Dar nu mai mult de un minut.

Cathy îl însoți. Sandra avea ochii închiși. Dar când Judd îi murmură numele, deschise ușor pleoapele.

– Eu sunt, îngerul meu. Cum te simți?

– Sunt... într-un fel de ceață..

– Ți-au dat un somnifer, îi explică impresarul. Cathy va rămâne cu tine. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, îi ceri. Ai înțeles?

– De acord, șopti Sandra.

Judd se aplecă ușor și o sărută delicat pe frunte.

Dar Sandra adormise deja.

Cathy se instală pe un scaun, pentru noapte. Măcar dacă și-ar fi adus uniforma. Se hotărî să se ducă să se schimbe a doua zi, în timp ce Sandra va face radiografiile.

Bob veni în cameră înainte de a se întoarce acasă. Aruncă o privire melancolică spre chipul frumos și imobil și spre părul blond care se răspândise pe pernă.

– Ce păcat! făcu scuturând din cap. Sună-mă dacă apare ceva nou.

– Poți conta pe mine, răspunse Cathy.

Tânăra femeie rămase singură cu bolnava. Bob avea dreptate. Atâta timp cât Sandra nu-și va reveni, trebuia să uite micul lor diferend. Cathy știa că va reuși. În interesul prietenei sale.

Sandra petrecu o noapte foarte agitată. Bob se întoarse încă din zori și o duse la radiografii. Cum prevăzuse, Cathy profită de asta pentru a merge acasă să facă un duș și să-și îmbrace uniforma.

La întoarcerea în spital, tânăra femeie o găsi pe Sandra din nou adormită. Îi fuseseră puse ambele picioare în ghips. În apropierea biroului, Bob discuta energic cu Morten. Îndată ce Cathy apăru, administratorul îi veni în întmpinare. Părea absolut furios.

– Domnișoară Corey?

– Da?...

– Ne puneți într-o situație foarte dificilă.

– Chiar nu văd de ce.

– Ascultați, l-am informat pe avocatul lui Larkin de concedierea dumneavoastră. Nu mă faceți să mint.

– Nu lucrez pentru spital, domnule Morten. Mă ocup de clienta mea, atâta tot.

– Nu văd diferența.

– Domnișoara Lesley este cea mai bună prietenă a mea. Și-i fac o vizită personală. Să nu-mi spuneți că regulamentul o interzice!

Fața lui Morten se îmbujoră. De la birou, Bob îi făcu complice cu ochiul.

– În acest caz, vă voi cere să scoateți această uniformă, replică administratorul.

– Și eu refuz! Am încă dreptul să port ce vreau. Nu? Ador albul. În consecință, îmi păstrez uniforma, domnule Morten.

Acesta o fulgeră cu privirea. Cathy știa că avea dreptate. Știa și Morten. Trebuia să se mulțumească și să plece furios.

Bob se întoarse în timpul dimineții, aducând radiografiile. Cathy era incapabilă să le citească. Așa că medicul le comentă:

– Acolo, vezi pata întunecată de pe coloană? Semn rău. Cred că se va resorbi. Dar va rămâne cu sechele. Mă gândesc că o așteaptă o lungă convalescență.

– Adică, Bob?

– Este prea curând pentru a mă hazarda. Foarte mulți factori intră în joc. Am văzut deja alte cazuri asemănătoare. Chiar și până i se va scoate ghipsul are nevoie de săptămâni.

– L-ai anunțat pe Judd?

– Nu, nu încă. Este prea nervos. Prefer să-l las să se calmeze.

– Ai dreptate, recunoscu Cathy.

– Dar ce făcea la tine aseară? o întrebă brusc.

Cathy își aținti privirea asupra lui. Se prefăcea interesat de radiografie, dar tânăra femeie știa că îi pândea răspunsul.

– Mi-a propus un angajament. Să cânt la pian. Cred că voi accepta.

Bob făcu ochii mari.

– Glumești!

– Deloc. Nu voi mai putea munci în spital. Morten s-a făcut bine înțeles. Mi-am dat trei ani din viață aici. Și pentru ce? Uite unde am ajuns acum. Am fost destul de prost plătită. Și Fairchild! N-o mai suportam. La ce bun să regret un trecut fără glorie?

– Dar, în sfârșit, ai o meserie. Ești infirmieră!

– Eram. Dar pot foarte bine să mă așez la pian. De altfel, ar fi trebuit s-o fac încă de la început.

– Ești dură, Cathy. Dar nu te condamn. Doar să te gândești bine de data asta. Ferește-te de fapte necugetate..

– Ce importanță are pentru tine? Asta nu te privește.

Capitolul 7

Universul lui Cathy se dezechilibră brusc. Spitalul îi apărea sub un unghi nou. În zadar o îngrijea pe Sandra folosindu-și toată priceperea, nimic nu va mai fi vreodată la fel.. Se simțea străină de marea familie a infirmierelor. O umiliseră, o concediaseră. Morten o acuzase de o greșeală gravă și prezența sa între acești pereți familiari însemna o sfidare.

Tânăra femeie își alungă gândurile negre cu o urmă de amărăciune. Sandra conta mai mult decât orice. Bob credea că leziunile dorsale vor fi lipsite de gravitate. Dar nu avea nici o certitudine.

Judd își petrecea cea mai mare parte a timpului la spital. Accidentul Sandrei se afla pe prima pagină a ziarelor din oraș și trebuia să facă de gardă pentru a respinge curioșii și ziariștii. Sandra refuza să fie fotografiată cu picioarele în ghips, iar Judd avea arta de a-i îndepărta fără să-i jignească.

– Peste un anumit timp veți avea un articol, este o promisiune.

Vă voi anunța imediat ce îmi va da mână liberă.

Fotografii bombăneau, discutau, dar Judd își atingea întotdeauna scopurile.

Sandra reacționase destul de rău la accident.

– Totul mergea atât de bine... Ce se va întâmpla cu mine, Cathy? Este o catastrofă. Îți dai seama...

– Trebuie să te odihnești, Sandra. Credeam că ai devenit mai rezonabilă.

– Vorbești de odihnă! Ai văzut acest echipament?

– Este adevărat. Nu este foarte plăcut, răspunse tânăra femeie zâmbind.

– Cariera mea s-a încheiat, Cathy. Toți acești ani degeaba...

– Ba nu, prostuțo! Îți vei reface forțele. Câteva săptămâni și vei fi iar în cele patru colțuri ale lumii.

– Am dorit să abandonez această meserie. Știai?

– Este absurd, Sandra. Nu văd ce te-ar fi îndemnat s-o faci, răspunse Cathy, prefăcându-se surprinsă.

– Am motive întemeiate. Uite ce mi s-a întâmplat. Poate este un semn. Cine știe dacă... n-ar trebui să mă sperie?

– Și talentul tău? Ai prea mult pentru a-l sacrifica dintr-o faptă necugetată. Și Judd? Dacă ai ști cum crede în tine...

Sandra închise ochii și inspiră cu greutate.

– Spune orice. Este mult timp de când nu-l mai ascult. Ambiția îi este întru totul nemăsurată...

– Nu și-ar da atâta osteneală dacă n-ai merita, răspunse Cathy. Poți să devii un star, Sandra. Are dreptate.

– Acum, chiar nu mai știu.

În sfârșit, adormi. Era un lucru bun.

Cu siguranță, viitorul o va pune la încercare. Puțin mai târziu, Judd se strecură în cameră, în vârful picioarelor.

– Ei bine? o întrebă.

– Este puțin deprimată. Dar trebuia să ne așteptăm.

– M-am gândit toată noaptea. Nu există nici un mijloc s-o ducem departe de aici?

– Dar unde, Judd? N-are rude în regiune. O știi la fel de bine ca și mine.

– Aș putea închiria un apartament în oraș. Ce crezi?

– Găsesc ideea excelentă. Dar ar trebui totuși să-i vorbești Sandrei despre asta. Nu?

– Va face ce-i voi spune eu, replică Judd.

Tânăra femeie se încruntă, privindu-l drept în ochi.

– Pari foarte sigur de tine.

Impresarul izbucni în râs.

– Am știut mereu ce-i trebuie. Crezi că ea nu știe asta? Deocamdată, primul lucru de făcut este să se pună pe picioare. Sandra adoră efectiv acest oraș. Din punct de vedere psihologic, asta o va ajuta. În plus, tu ești aici. În rest, o voi susține cum pot mai bine. Și curând va putea merge înainte.

– Așteaptă. Am o idee, spuse Cathy. Dacă s-ar instala în apartamentul meu? Va sta în camera mea. Eu mă voi mulțumi și cu un sac de dormit. Nu-ți va mai rămâne decât să-și găsești un hotel. Știu unul foarte aproape. Sheridan.

Judd o privi îndelung.

– Vorbești serios, Cathy?

Absolut.

Înaintă pentru a o săruta pe obraz.

Tânăra femeie trebui să reziste tentației de a-l respinge.

– Ești într-adevăr adorabilă. Țineam să ți-o spun.

– În acest caz, afacerea este încheiată! termină Cathy. Evident, dacă Sandra acceptă. Dar va trebui să așteptăm un timp înainte de a putea fi transportată.

– Mai puțin decât crezi, replică Judd, dând din cap. Am vorbit cu Bob. Și el crede că trebuie s-o scoatem cât mai repede din spital. Știi, Sandra își pierde răbdarea. Și o înțeleg. Nu este nostim să rămâi țintuit în pat în această cameră. La tine, va putea cel puțin să repete. Așa va evita să anchilozeze.

Judd plecă discret. Bolnava dormea încă. Tânăra femeie profită să coboare la cafenea să mănânce.

Se instală într-un mic colț liniștit, apoi comandă sandvișuri și cafea. Se lăsă epuizată pe spate. Curând va părăsi definitiv spitalul. Acum, această idee o liniștea. Toate infirmierele știau de concedierea ei și de altercația cu Morten. Fostele sale colege îi aruncaseră priviri suspecte și Cathy le surprinse de mai multe ori vorbind despre cazul său. Unele făceau haz pe socoteala ei...

Oare ce se întâmplase? Tânăra femeie se întreba încă. Larkin o acuzase. Dar de ce dădea dovadă de o asemenea înverșunare? Din antipatie, sau pentru că era realmente răspunzătoare?... Îndoiala o chinuia, pentru că nimeni nu era ferit de o greșeală. Și ea, la fel ca ceilalți.

– Domnișoară Corey! Bună ziua.

Cathy ridică ochii asupra celor două stagiare ale sale.

– Bună ziua, le răspunse zâmbind. Luați loc un minut.

Scott făcu mina de a refuza, dar Thornton îi dădu un cot și cele două eleve se așezară în fața lui Cathy.

– Am aflat că v-ați întors, exclamă Thornton. Vă ocupați de domnișoara Lesley, cântăreața, nu-i așa?

– Este exact. Văd că vorbele umblă repede.

– Și când te gândești... începu Thornton cu un aer stânjenit.

– Am impresia că-mi ascunzi ceva, exclamă.

Cele două fete se priviră roșind.

– Haideți. Nu țineți secret. În punctul în care mă aflu, nu mă mai poate surprinde nimic, să știți.

– Se pare că Larkin a început o procedură împotriva dumneavoastră. Și veți fi citată.

Cathy se cramponă de banchetă. Sperase întotdeauna că spitalul va evita procesul și că va fi suficientă concedierea sa pentru a-l calma pe Larkin.

– Consider această poveste absolut îngrozitoare! exclamă Thornton. Știu că nu sunteți vinovată domnișoară Corey!

– Mulțumesc. Măcar tu ești de partea mea.

– Pur și simplu mă întreb cine este într-adevăr răspunzător, reluă eleva.

– Nu știu, spuse Cathy pe un ton obosit. Am crezut că înnebunesc gândindu-mă mereu la asta. Acum știu că vinovatul nu se va denunța și că va trebui să plătesc pentru greșeala altuia. Stagiarele o părăsiră repede. Cathy se strădui să termine sandvișul și urcă la Sandra. Prietena sa se trezise, pentru că-l auzi pe Bob vorbindu-i. Tânăra femeie ezită să intre, deoarece putea întrerupe o conversație intimă. Și brusc, inima i se strânse.

Ușa era întredeschisă. Bob o zări pe culoar și sări în picioare.

– Intră, Cathy. Îi țineam doar companie Sandrei, așteptând să te întorci.

– N-aș vrea să vă deranjez! spuse tânăra femeie.

Ochii albaștri ai lui Bob lansară fulgere. Sesizase perfect aluzia. Cathy ridică bărbia cu mândrie. Îi era foarte greu să nu fie nesuferită cu el. Iar prezența Sandrei nu aranja deloc lucrurile.

– Eu plec, exclamă Bob. Pe curând, Sandra.

– Deja? Mi-aș fi dorit atât de mult să rămâi.

Bob îi zâmbi cu tandrețe și adăugă:

– Mai am o mulțime de fete frumoase de examinat, inima mea.

Îi adresă un ultim zâmbet, apoi dispăru evitând cu grijă privirea lui Cathy. Îndată ce ieși, Sandra ceru un pahar cu apă.

– Ține, spuse Cathy dându-i-l.

– M-am săturat să nu pot face nici un gest.

– Nu mai durează mult. Știi, curând îți vor scoate ghipsul.

– Probabil îți par îngrozitoare, făcu cealaltă suspinând.

Cathy izbucni în râs și-i aranjă pernele.

– Ba nu! Ai suferit un șoc, atâta tot. Ai răbdare. Este doar un moment greu de trecut.

Sandra îi prinse mâna și i-o strânse cu putere.

– Chiar nu știu ce-aș fi făcut fără tine.

Cathy simți emoția copleșind-o. Știa că prietena sa vorbea sincer. Îi vorbi cu amabilitate.

– Nu știi totul, Sandra. N-ar trebui să-ți spun, deoarece este încă un secret. Judd va fi nebun de furie... Cu atât mai rău, nu pot să rezist.

– Dar... despre ce este vorba?

– Vei veni cu mine acasă. Aștept doar undă verde de la medici.

– La... tine? Chiar vrei să... Și munca ta?...

– Am niște probleme. Oficial, nu mai fac parte din spital.

Dar nu te simți obligată. Dacă vrei o altă infirmieră, spune-o!

Sandra izbucni în râs.

– Glumești sau ce?

– Deloc. Și știam că vei fi de acord. Judd va fi încântat.

– Între noi, cum a reacționat?

– Pe moment, accidentul tău l-a distrus. Rareori am văzut un bărbat atât de tulburat.

Sandra se strâmbă.

– Pobabil socotea toți dolarii prețioși pe care-i va pierde.

Judd Richardson, un aventurier fără scrupule? Cathy fusese unori tentată să creadă asta. Dar în alte clipe părea atât de uman, atât de preocupat de viitorul Sandrei... Era greu de catalogat un astfel de om.

Sandra se afla în spital de o săptămână. Bob consideră că era transportabilă. Iar Judd se oferi s-o ajute pe Cathy la pregătirea apartamentului pentru sosirea bolnavei.

– Și dacă aș închiria un pat de la spital? o întrebă.

– Ar fi categoric mai comod.

– Perfect, mă voi ocupa de asta chiar astăzi. Doresc să trec diseară pe la tine. Vom pune totul la punct. Ești de acord?

– De acord, Judd.

Cathy nu dorea să se gândească prea mult la viitor. Bob va veni la ea în fiecare zi s-o vadă pe Sandra. Tânăra femeie se temea de aceste vizite zilnice, deoarece îi venea greu să rămână indiferentă, ca la spital. Totuși, trebuia, dacă voia să-și țină promisiunea.

Judd sosi pe la ora opt. Se așezară la masa din bucătărie și impresarul puse pe ea un blocnotes și își scoase stiloul din buzunar

– Ține, îi spuse strâmbându-se. Fă o listă cu tot ce-ți trebuie.

Și nu te uita la cheltuieli. Mă ocup eu de tot. După părerea ta, să închiriez un fotoliu rulant?

– Desigur. Bob ține să se ridice cât mai repede. Dar cred că Sandra nu este deloc entuziasmată.

Discutară tot felul de lucruri. Cathy făcu cafea. Judd trăgea nervos din pipă. Practic, nu mai fuma țigări. Și tânăra femeie nu se putu stăpâni să zâmbească gândindu-se la asta.

Judd deschise o valijoară care conținea o mulțime de partituri.

– Asta este pentru tine, îi explică. Aruncă o privire. Sunt exerciții ușoare. Destul de ușoare pentru început. Vei vedea... Știi ce am în minte? O vei face pe Sandra să repete cu tine. Formidabil, nu?

Cathy schimbă tactica.

– Nu ți-am spus niciodată da, Judd. Știi foarte bine ce mi se întâmplă acum. Nu țin să lucrez cu Sandra. Pe de altă parte, încă nu ți-am acceptat oferta. Nu uita.

– Exagerez. Recunosc. Încă îi porți pică lui Bob, iar Sandra te irită. De altfel, știi să-ți ascunzi sentimentele. Dar crede-mă, în curând totul se va aranja. Sandra își vâră în cap idei complet absurde, ca aceea de a-și lăsa baltă meseria sau de a avea copii. Dar fii sigură că-i va trece.

Tânăra femeie oftă. Spera ca impresarul să nu se înșele. Dar Sandra era îndrăgostită de Bob. Și obținea întotdeauna ceea ce-și dorea.

– Ascultă-mă bine, Cathy. Sandra aparține categoriei starurilor. Are asta în sânge. Nu va renunța niciodată la glorie.

– Să admitem că ai dreptate, Judd. Eu nu am aceeași baftă ca ea. Meseria m-a marcat de-a lungul anilor. Se pare că uiți acest mic detaliu.

Judd își îndreptă degetul spre ea. Ochii întunecați străluceau de entuziasm:

– Ești pe calea cea bună, Cathy. Și voi face totul pentru a te convinge.

– Nu sunt prea docilă, să știi.

Impresarul se apropie și-i prinse ușor capul în mâini.

– Știu că nu este ușor pentru tine, frumusețe. Acele necazuri de la spital, Sandra pe care va trebui s-o suporți douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru... Dar trebuie să știi să-ți aranjezi viața. De altfel, n-ai de ales.

– Te consider puțin prea degajat, Judd! replică tânăra femeie ridicând tonul. Oare îți imaginezi ce se poate simți când pierzi bărbatul pe care-l iubești?

Întrebarea își produse efectul. Judd o privi cu compasiune.

– Cunosc un leac foarte simplu la acest gen de boală: este suficient să te îndrăgostești de un altul!

– Serios? Și de cine oare?

– De mine, de exemplu.

În clipa următoare, o săruta cu pasiune. Cathy nu făcu nimic pentru a-l respinge și se abandonă complet acelei îmbrățișări violente. Singurătatea din acele ultime zile o făcea să-și dorească să fie iubită.

Când îi dădu drumul, tânăra femeie se îndep1rtă.

– Să nu mai faci asta, Judd. Te rog...

– Și de ce?

– N-ar fi cinstit. Nu simt nimic pentru tine. În sfârșit, nimic serios. Și nu vreau să te înșeli.

– Știu, Cathy. Dar dă-mi o șansă. Nu-ți cer mai mult.

Vru s-o îmbrățișeze din nou, dar de această dată tânăra femeie îl evită. Apoi luă lista cu o mână puțin sigură.

– Mă bazez pe tine, Judd, spuse ea schimbând intenționat subiectul. Te vei ocupa de asta mâine?

Judd încuviință. Se indispusese deja. Se așeză și scoase câteva partituri.

– Cântă-mi astea, îi ceru. Mi-ar plăcea să văd ce poți.

De la accidentul Sandrei, Cathy nu mai atinsese pianul. Instalându-se pe micul taburet, se concentră o clipă înainte de a începe.

... Notele se înșiruiră grațios sub degetele sale. Judd stătea în spate, răsturnat într-un fotoliu, cu pipa între buze, ascultând cu atenție în întuneric.

Cathy cântă până se sătură. Mâinile o dureau și se întoarse spre el. Rămaseră o clipă, observându-se în tăcere.

– Când ai talentul tău, n-ai dreptul să faci altceva decât pian.

– Aveam vocația de infirmieră, Judd.

– Și acum? făcu acesta apropiindu-se. Ești născută pentru muzică. Nu simți, Cathy?

Încercă s-o facă să recunoască, folosindu-și talentele de convingere. Avea darul să trezească speranțe și să fie optimist pentru viitor. Dar Sandra avea dreptate: când îi convenea, devenea puțin megaloman.

– Nu știu, Judd. Nu sunt sigură pe mine. Înțelegi?

Se auzi soneria. Cathy deschise ușa și se dădu instinctiv înapoi, văzând bărbatul în uniformă care se afla în fața ei.

– Domnișoara Cathy Corey?

– Eu sunt.

– Țineți. Trebuia să vă înmânez această convocare personal.

Tânăra femeie luă documentul în mână. Știa ce conținea: o citație pentru tribunal. Zvonul se confirmase.

Închise ușa și se rezemă de perete. Picioarele îi tremurau și capul i se goli brusc. Viața sa îi părea o bandă îngustă de pământ, înconjurată de prăpăstii adânci. Iar căderea părea inevitabilă. Doar dacă... Se afla la o răscruce a vieții. Dar cine-i va arăta oare direcția bună?

***

Sosi toamna. I se spune de asemenea vara indiană. Era cald. Cerul de azur acoperea orașul care era toropit într-o dulce somnolență. Oamenii rulau mai puțin repede și copiii se jucau pe străzi pe jumătate goi. Fiecare părea să aprecieze această blândețe a naturii.

Cathy adora această perioadă a anului. Dar pentru ea nu mai avea importanță dacă soarele strălucea sau nu. Cum să iasă din impas, cum să scape de teama care o chinuia? Întotdeauna acționase cu conștiinciozitate, onestitatea o situa deasupra oricărei bănuieli și totuși se afla pe banca acuzaților. Tânăra femeie contactase un avocat, așteptând ziua procesului.

În fața Sandrei se străduia să pară mereu lipsită de griji și veselă. Dar singură, Cathy cădea din nou în disperare totală. Avea chiar impresia că ajunsese la fund și uneori se întreba dacă va putea depăși într-o zi această depresie. Ce să facă? Pe ce drum avea s-o ia?

Avea oare într-adevăr de ales? De fapt, totul depindea de rezultatul procesului. Dar lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. În ochii celorlalți va părea mereu suspectă.

După două săptămâni, Sandrei i se permise să părăsească spitalul. Direcțiunea, cu Morten în frunte, era probabil ușurată. Deoarece cel puțin n-o vor mai vedea pe Cathy.

... Bob o ajută pe Sandra să se instaleze în fotoliul rulant.

– Voi trece diseară, îi împărtăși medicul. Știu că nu riști nimic cu Cathy.

– Mai ales să nu uiți să vii, îl rugă Sandra, agățându-se de brațul său.

– Bineînțeles că nu, replică Bob zâmbind. Haide, Judd! Scapă-ne de acest colet care ne încurcă!

Judd izbucni în râs și îndreptă fotoliul spre ieșire. Cathy întârzie o clipă.

– Ai niște dispoziții speciale, doctore? îl întrebă pe un ton iritat.

Bob păru surprins.

– N-am cum să-ți dau nici un sfat. Ești o infirmieră excelentă.

– În locul tău, n-aș fi atât de sigură!

-... Totuși, nu-l vei asculta pe Judd. Nu poți abandona această meserie, Cathy. Ar fi absurd.

Tânăra femeie strânse ultimele lucruri ale Sandrei, apoi aruncă o privire în jurul camerei. Nu dorea câtuși de puțin să discute cu Bob. De altfel, el n-o mai iubea. Cathy se întreba chiar dacă nu jucase teatru de la început. De fapt, ea trebuia să-i servească de înlocuitoare pentru Sandra.

– Pe diseară, doctore.

– Încetează să-mi mai spui doctore! făcu Bob furios.

– Consideră-te fericit. Aș fi putut să folosesc un calificativ mai puțin măgulitor. Am avut un unchi care excela în jocurile de cuvinte. Și am reținut perfect lecțiile sale!

Bob roși. Cathy regretă imediat amărăciunea cuvintelor sale. Dar răul fusese făcut. Nu se putea stăpâni să se înfrunte îndată ce rămâneau o clipă împreună. De ce oare n-o lăsa complet baltă. Oare îl chinuia conștiința chiar atât de mult?...

Cathy plecă. Medicul nu făcu nimic s-o rețină. Ajunsă în fața ascensorului, tânăra femeie se întoarse discret: Bob ajunsese deja la cabinetul său.

Ușile se deschiseră și apăru Scott.

– Eu!... Bună ziua, domnișoară Corey, făcu aceasta, pălind.

– Ce se întâmplă? S-ar spune că ți-e teamă?...

– Eu... Totul este în ordine. Am întârziat. Atâta tot.

Cathy o privi îndepărtându-se. Scott era chiar ciudată. Atât de palidă și complet speriată... Nu va fi o bună infirmieră. Tânăra femeie alungă acest gând. Acum, toate acestea n-o mai priveau.

... Ambulanța aștepta. Judd, mereu la fel de îngrijorat, o ajută pe Sandra să se instaleze înăuntru, apoi urcă în față. Cathy îi urmă cu mașina.

Drumul le luă o jumătate de oră. Sandra fu întinsă pe patul special închiriat de Judd. Transportul o obosise.

– Dormi puțin, o sfătui Cathy. Te vei simți mai bine. Vrei să-ți cânt ceva?

– Mulțumesc. Nu.

Cathy închise ușa camerei. Judd se plimba ca un leu în cușcă, mestecând nervos o țigară.

– Cred că am pierdut-o Cathy. Sunt chiar sigur de asta.

– Vei găsi o alta, răspunse tânăra femeie. Lumea mișună de fete care visează să ajungă celebre.

– Nu ca Sandra. Ea este excepțională. Am avut noroc s-o întâlnesc. Și știu că nu voi mai avea această ocazie.

Părea atât de vrednic de milă, încât Cathy nu-și putu stăpâni un râs nervos.

– Nu te mai recunosc. Unde este Judd din zilele bune? Cel care nu se lasă niciodată doborât, bărbatul care descoperă staruri?

– Oare chiar despre mine vorbești? făcu acesta, adresându-i un zâmbet. S-ar spune că am oarecare talent de-a face pe Pigmalion... În sfârșit, mulțumesc că mi-ai amintit-o!...

Puțin după aceea, plecă. Bob sosi la ora opt. Cu trusa în mână, avea un aer foarte profesional. Evită orice contact personal cu Cathy, care fu ușurată. Cel puțin, nu mai riscau să se certe.

Bob o examină cu grijă pe Sandra. Călătoria n-o obosise prea mult. Era perfect. Ieșind din cameră, avu grijă să închidă ușa.

– Pentru mai multă siguranță, îi vei da un sedativ într-un pahar cu lapte, îi recomandă. Nu trebuie să-și piardă forțele.

– Am înțeles.

Bob își consultă rapid ceasul.

– N-am mâncat nimic astăzi. Mi-ar conveni un sandviș bun sau niște ouă. Casa îmi mai acordă credit încă?

Ținea să rămână. Cathy era conștientă de asta. Dar ea nu voia. La ce bun să se întoarcă în trecut? Va veni în fiecare zi s-o vadă pe Sandra, fără să-și ascundă sentimentele pe care le avea pentru ea. Și era absolut suficient.

– Există o cafenea deschisă, jos. La doi pași de aici, replică pe un ton tăios.

Bob închise încet ochii. Apoi, animat de o furie neașteptată se apropie și o prinse cu violență de umeri.

– Încetează acest joc, Cathy. Te implor, încetează!

Apoi o luă în brațe. Tânăra femeie se încordă, neștiind dacă-i va putea rezista.

– N-o lua așa, o rugă. Să știi că nu te mai recunosc. Nu vreau ca legăturile noastre să se degradeze.

– Te așteptai oare la altceva, acționând așa cum ai făcut-o?

Bob îi dădu drumul. O licărire de disperare îi strălucea în adâncul ochilor.

– Nu știu, Cathy. Realitatea... îmi scapă. În viață trebuie să alegi. Iar eu nu reușesc.

– Nu ești singurul, exclamă tânăra femeie râzând.

– Ei bine, mă inviți sau mă concediezi?

Cathy îl privi îndelung înainte de a răspunde.

– De acord! Îți fac niște ouă cu bacon. Te ocupi tu de cafea?

– Asta-i bună! făcu Bob relaxându-se. Iată ce așteptam.

Respectau un fel de pace. Bob puse la încălzit apa pentru cafea și aranjă masa. Cathy scoase prăjitorul de pâine și pregăti ouale.

Tânărul bărbat avea o poftă de lup și devoră ce-i pregătise. Tânăra femeie se mulțumi cu o ceașcă de cafea. După ce termină de mâncat, Bob împinse farfuria și-i zâmbi.

– A fost delicios, Cathy. Mulțumesc.

– Întotdeauna ți-a plăcut cum gătesc, replică aceasta forțându-și accentul.

Bob izbucni în râs. Brusc, din cameră se auzi un geamăt. Medicul sări în picioare și se repezi acolo, urmat de Cathy.

Sandra plângea, așezată pe pat.

Bob îi puse un braț în jurul gâtului și o întrebă:

– Ce se întâmplă? Ți-e rău? Răspunde-mi, Sandra!

– Bob! Eu... Este îngrozitor... Am visat că nu mai puteam să merg... Devenisem infirmă.

Tânărul bărbat o îmbrățișă mai intim și-i mângâie părul.

– Du-te și adu-mi trusa, Cathy. Bolnava noastră a avut un coșmar.

Bob îi făcu o injecție și Sandra se calmă imediat. Așteptă să adoarmă profund, înainte de a părăsi încăperea. Cathy privi părul mătăsos și blond, chipul care fusese atât de răvășit, corpul acela seducător, dar inert... Sandra fusese mai zdruncinată decât crezuse și tânăra femeie se simți ușor vinovată. Acorda prea multă importanță problemelor sale personale. Și se hotărî ca pe viitor să se ocupe mai bine de prietena sa.

– Plec, o anunță Bob. La cea mai mică problemă, nu ezita să mă suni.

– Contează pe mine. Bună seara.

Îl însoți până la ușă. Acolo, medicul se opri și-i aruncă o privire lungă.

– Cathy, eu...

– Noapte bună, Bob!

Practic, trebui să-l împingă afară. O clipă, fusese gata s-o sărute. Tânăra femeie îl simțise. Dar nu avea rost să facă un gest care nu mai avea nici o semnificație.

***

Sandra dormi buștean. Și a doua zi dimineață, se trezi într-o dispoziție mai bună. Cathy o ajută să-și facă toaleta, apoi îi servi un mic dejun copios. În sfârșit, luă fotoliul pe rotile și o împinse în camera de zi.

– Când te vei simți în stare, vom ieși. Aerul liber îți va face foarte bine.

Sandra încuviință. Părea mai destinsă ca în ajun. Judd va fi mulțumit... Acesta sosi pe la ora două, aducând un buchet de trandafiri și mai multe cărți...

– Pentru starul meu preferat, făcu sărutând-o pe păr pe Sandra.

– Ești foarte amabil, murmură aceasta.

– Știu. Când vrei să primești ziariștii? Am reușit să-i țin la distanță, dar îi cunoști... Vor începe să se enerveze. Cu atât mai mult cu cât le-am promis un interviu și fotografii...

– Glumești, sper?... Ai văzut în ce stare sunt? Nu, nici nu se pune problema!

– Vanitate! Lasă micul tău orgoliu feminin de-o parte! Publicul vrea să știe totul despre tine. Și poți să scoți de aici o frumoasă operațiune publicitară. Nu ți-a venit ideea?

– Nu! Și nu doresc câtuși de puțin să mă gândesc la ea.

Judd se pregăti să răspundă, dar închise gura.

– Mă duc să pun florile în apă, se mulțumi să răspundă.

Cathy îl urmă în bucătărie pentru a căuta o vază. Impresarul trase un fum lung din țigară și-i întinse trandafirii cu un aer stângaci.

– Te las pe tine s-o faci. Nu sunt prea talentat la buchete. Apoi, mi-ar plăcea să-mi faci un mic serviciu.

– În ce fel?

– Așază-te la pian și cântă ceva.

Ce-ți trece prin minte, orice, dar rămâi acolo un timp. Sunt sigur că nu va întârzia să reacționeze.

– Dar Sandra nu voia muzică, Judd!

– Exact. Acum trebuie să revină la tabieturile sale. După aceea, mă tem să nu fie prea târziu. Ei bine, pot conta pe tine?

– La drept vorbind... ezit. Chiar mă pui în încurcătură.

– O cunosc mai bine decât tine. Crede-mă. Du-te, te rog.

– De acord, încheie Cathy oftând.

Judd luă florile și o urmă pe Cathy care se așeză la pian. În timp ce cânta, îi adresă un zâmbet scurt prietenei sale.

– Dacă nu cânt, voi anchiloza, îi explică. Dar numai dacă nu te plictisesc.

Sandra își întoarse fotoliul. Ochii albaștri aruncau fulgere.

– Ba da. Evident. Nu doresc să aud aceste cântece zgomotoase. Așa că încetează, te rog!

Cathy îi ignoră obiecțiile. Continuă să cânte melodiile preferate ale prietenei sale. Sandra rămase nemișcată, palidă și încordată.

După un timp, Cathy făcu o pauză pentru a-și dezmorți degetele.

– Și dacă te-ai include și tu acum? Nu vrei să cânți ceva?

Tânăra femeie începu să fredoneze un clasic din repertoriul prietenei sale. Judd se rezemă cu coatele de pian, bătând nervos cu degetele.

Ascultând, Sandra îi observa. Apoi făcu brusc stânga-împrejur și luă direcția camerei sale.

– N-are rost să vă obosiți! exclamă. Vă pierdeți timpul.

– Dar, în sfârșit, Sandra, fii rezonabilă! interveni Judd. Nu-ți poți permite asemenea capricii. Acum trebuie să te gândești să repeți. Cathy este aici.

Ai o acompaniatoare minunată. Ce ceri mai mult? Haide, vino să cânți, îngerul meu.

Sandra opri fotoliul în fața lor. Se îndreptă cu mândrie înainte de a replica:

– Nu voi mai cânta niciodată, Judd. Vâră-ți bine asta în cap!

Capitolul 8

Judd deveni livid. Și un timp, rămase cu respirația tăiată. Cathy aruncă o privire critică spre prietena sa. Sandrei îi plăcea enorm să atragă atenție și să ocupe partea din față a scenei. Asta explica poate această izbucnire.

– Ești liberă să nu mai cânți, spuse Cathy. Dar eu am dorința de a cânta. Și Judd mă va lansa în meserie.

Acesta o privi puțin surprins, apoi, înțelegând unde voia să ajungă, își vârî mâna în buzunar pentru a scoate o țigară.

– Se va începe aici, în oraș, exclamă cu un aer complice. Sandra a dat complet peste cap programul de la Îngerul albastru. Vei putea intra săptămâna viitoare, Cathy. Ce crezi despre asta?

– La drept vorbind... Nu voi fi niciodată pregătită.

– Depinde. Nu uita că ai cel mai bun impresar din lume, spuse Judd făcându-i cu ochiul. Ar trebui să găsești o antologie de vechi cântece irlandeze. În principiu, oamenii le adoră. Și acest repertoriu va fi perfect pentru tine.

O ignorară cu hotărâre pe Sandra. Judd își aprinse țigara și zâmbi. Bolnava îi observă liniștită, apoi se îndreptă brusc spre cameră.

– Aș vrea să dorm puțin, exclamă pe un ton strident. Să mă ajutați să mă așez în pat! Sunt obosită. Obosită! Înțelegeți?...

– Alteța Sa ne vorbește, spuse Cathy, strâmbându-se.

Judd începu să râdă.

– Aud. Las-o puțin în colțul său. Se va crede abandonată. Și am o oarecare intuiție a reacției sale!...

– De acord, răspunse Cathy, începând alt cântec.

Judd o întrerupse pentru a o sfătui. Era plin de idei.

– Vii, Cathy? exclamă Sandra cu o voce nerăbdătoare.

– Sosesc, răspunse aceasta, continuând să cânte.

Când termină, Judd se ridică și aplaudă.

– Foarte bine, tânără fată. Bravo!... Nu, nu glumesc. Ești perfectă.

– Oare va veni cineva, până la urmă, să mă ajute?

Înainte de a se duce lângă prietena sa, Cathy îi făcu malițios cu ochiul lui Judd. Sandra era roșie de mânie.

– Ar fi trebuit să rămân la spital. Cel puțin asta voi crede în cele din urmă!

– Îmi pare rău, iubita mea. Dar am mizat totul pe noua mea carieră. Chiar vrei să dormi? Ești sigură?... Așteaptă, mi-ar plăcea să-mi spui părerea ta despre...

– Consultă-l pe Judd! o întrerupse Sandra. El este cel care hotărăște.

Cathy o așeză pe pat, trase perdelele și-i puse un pahar cu apă pe noptieră.

– Ești sigură că Judd este un impresar bun?

Altfel mi-ar plăcea să-l schimb mai bine. Trebuie să reușesc, înțelegi?

– Ce spui? exclamă Sandra pe un ton enervat. Ești infirmieră, nu? Mi-ai spus întotdeauna că nu vrei să cânți ca profesionistă.

– Poate, răspunse Cathy, ridicând din umeri. Dar am fost concediată de la spital și nu mai sper să mă întorc acolo. Trebuie neapărat să muncesc. Așa că, de ce nu în industria spectacolelor? Nu vrei să faci un duet cu mine? Cu atât mai rău. Voi monta propriul meu spectacol.

Sandra o privi cu stupoare. Apoi se întoarse pentru a nu o mai vedea. După toate aparențele, discuția era terminată.

– Să te odihnești bine, exclamă Cathy înainte de a ieși.

Cu părul zburlit și cravata pe jumătate desfăcută, Judd se plimba ca un leu în cușcă prin salon, fumând cu sârguință. Tânăra femeie nu se putu atăpâni să nu strâmbe din nas. Impresarul strivi țigara oftând și deschise fereastra.

– Uitasem. Iartă-mă. Probabil m-am născut cu o țigară în mână. Cum se simte? Mai calmă?

– Cu ceea ce i-am spus, are la ce să se gândească.

Judd ridică sprâncenele.

– Mă simt vinovat. Este îngrozitor s-o fac să creadă că am lăsat-o baltă.

– Vrei să cânte, da sau nu? O cunosc, Judd Nu va suporta să fie trecută pe planul doi. Acest sentiment o va stimula mai mult decât orice.

– Sper. Vorbeam serios adineaori, să știi. Poți începe la Îngerul albastru.

– Nu, Judd! Nu în locul cel mai elegant din oraș!...

N-am nici o experiență Nimeni nu mă cunoaște. Cum vrei ca eu...

– Vei începe cu un număr, Cathy. Maximum câteva minute. Doar pentru a vedea ce poți în public. Patronul îmi datorează o mică favoare. Îi voi forța puțin mâna... De altfel, mă voi duce imediat acolo, în timp ce Sandra doarme încă.

Judd se întoarse seara târziu. Nu aducea nici o veste precisă și Sandra părea ușurată. Cathy continua să acționeze ca și cum acceptarea sa la club era un fapt împlinit. Fie că Sandra voia sau nu, dorea să cânte și nu renunța la asta. Muzica o destinsese întotdeauna, permițându-i să-și uite problemele.

Avocatul. Procesul... Simțea un fior pe șira spinării gândindu-se. De fapt, spitalul îi lipsea. Și lucru uimitor, chiar și Fairchild. Dar nu voia să arate. Sandra progresa vazând cu ochii. Contuziile nu mai erau decât o amintire urâtă și deplasa fotoliul cu o oarecare ușurință.

Judd își petrecea cea mai mare parte a timpului cu Cathy, la pian. O sfătuia de minune, îi alegea melodiile înlăturându-le pe cele care nu i se potriveau, cronometrând fiecare piesă. În cele din urmă, puseră la punct un mic număr atrăgător și echilibrat.

– Le vei interpreta împreună, Cathy. Voi cronometra.

Tănăra femeie execută programul în douăzeci și șapte de minute.

– Perfect. Mai adaugăm două piese și ești gata pentru audiție.

Sandra se prefăcea că ignoră aceste pregătiri. În general se refugia într-un jurnal, își făcea unghiile sau încerca niște coafuri noi. Totul cu o superbă indiferență pentru ceea ce o înconjura.

Dar Cathy îi întâlnea uneori privirea. De fapt, Sandra nu scăpa nimic din ce se întâmpla.

Judd continua s-o ignore și părea profund agasată.

Cathy repeta fără odihnă. Viața îi devenea o melodie permanentă și muzica o urmărea chiar și în vis. Era o impresie stranie. Pianul nu mai era doar un divertisment, va deveni meseria sa. Judd n-o menaja, dorind să atingă perfecțiunea.

Cănd tânăra femeie puse la punct un recital de o jumătate de oră, păru mulțumit. Luând-o de mâini, o făcu să valseze frumos.

– Fantastic. Pur și simplu fantastic, Cathy!

În entuziasmul său, merse până la a o săruta. Un zgomot de sticlă spartă îl făcu să ridice ochii. Sandra făcea iar trăsnăi.

– Nu, dar... ce înseamnă asta? întrebă impresarul.

– Judd...

– Ce?

– M-am gândit bine. Poate ar trebui să convocăm fotografii. Probabil așteaptă. Nu?

Judd îi aruncă o scurtă privire lui Cathy și-i răspunse pe un ton intenționat indiferent:

– Faci cum vrei. Oricum, vei renunța. Așa că știi, un interviu în plus sau în minus...

– Le-ai promis un articol, îi aminti Sandra. Va fi suficient să-mi ascund picioarele... Voi purta ceva decoltat... În sfârșit, știi tu ce trebuie să fac.

Judd oftă și păru să-și cântărească răspunsul.

– Bun. Dacă insiști, poate aș putea aranja. Dar deocamdată, n-am timp. Vezi bine că sunt complet ocupat cu Cathy.

Sandra ar fi sărit în picioare, dacă ar fi putut.

– Vei organiza un interviu. Și repede, mă auzi! Mâine la ora zece. Ai înțeles?

Judd rămase nepăsător înainte de a-i arunca o privire glacială.

– De acord pentru mâine.

Mai târziu, Sandra se duse în cameră pentru siesta de fiecare zi. Cathy se afla în bucătărie. Judd veni și i se alătură.

– Ai văzut, adineaori. Am impresia că prietena noastră se enervează. Tu nu?

– Este perfect, răspunse tânăra femeie. Sandrei îi este groază să fie a doua. Mai ales când eu ocup primul loc. Sărutul tău a aprins butoiul cu pulbere.

Judd o privi cu atenție.

– Nu te-am sărutat doar ca s-o provoc, Cathy. Doream realmente asta. Și simt că o voi mai face...

O luă în brațe. Tânăra femeie nu încercă să fugă. Îndrăgostindu-se de un alt bărbat, poate va reuși să-l uite pe Bob. Judd avea farmec. Și sărutările sale erau voluptuoase. Dar în sinea sa, Cathy rămase de gheață. Numai Bob care o putea emoționa cu adevărat... Iar Judd avea prea multă intuiție pentru a nu observa asta.

– De ce reziști? Este din cauza Sandrei?

– Să nu schimbăm nimic din raporturile noastre, Judd. Sunt pianistă. Îmi folosești drept impresar. Nu cer nimic altceva.

Pianistă! Îi era greu să se obișnuiască acum cu această idee, după toți acei ani petrecuți în spital. Vocația de infirmieră păruse că-i va conduce toată viața.

... A doua zi dimineață, totul era pregătit pentru interviu. Judd nu-și găsea locul. Cathy nu-l văzuse niciodată atât de agitat. Sandra voia să abandoneze, ceea ce explica fără îndoială această bruscă agitație.

Sandra conducea partida cu o mână de maestru. Îi interzisese lui Cathy să atingă fotoliul în fața ziariștilor. Își coafase părul spre spate; o bluză verde accentua cu intenție paloarea trăsăturilor și omisese cu bună știință orice machiaj.

Le adresă un zâmbet nesigur, dar fermecător, înainte de a răspunde, accentuând gravitatea vocii. După un timp, întrebarea care le ardea buzele, fu pusă:

– Când credeți că veți relua activitatea?

Sandra adoptă o poză teatrală și răspunse, prefăcându-se gata să plângă:

– Nu știu. Este evident ceea ce mă neliniștește... Totul, absolut totul depinde de medici.

Apoi le aruncă un zâmbet cât mai îngrijorat, studiat cu pricepere pentru a trezi simpatia și celor mai duri dintre ei. Apoi anunță că întrebările o obosiseră. Întrevederea se terminase.

Reporterii își aranjau însemnările. Se mai aprinseră niște flashuri. Judd ridică brusc mâna pentru a atrage atenția.

– Voiam să vă dau o informație, băieți. Vă prezint un nou talent. O pianistă formidabilă. Va debuta la Îngerul albastru lunea care vine. Și contez pe voi pentru a fi la întâlnire.

Toate privirile se îndreptară spre Cathy, care schiță o expresie uimită. Judd îi făcu cu ochiul complice:

– Voiam să-ți fac o surpriză, îi mărturisi la ureche.

Tânăra femeie se trezi asaltată de întrebări. Flashurile străluciră și Sandra tuna și fulgera că era astfel uitată.

Judd încheie prin a-i concedia pe fotografi. Cathy descoperi brusc prezența lui Bob. Probabil asistase la scenă, pentru că un zâmbet ironic îi flutura pe buze.

– Ce circ! Presupun că glumești.

– Și de ce? întrebă Cathy... Judd, vino aici. Chiar debutez la Îngerul albastru sau era o glumă?

Judd izbucni în râs.

– Să știi că nu anunț orice presei. Să sărbătorim vestea, inima mea!

Și o luă în brațe, făcând-o să danseze prin salon. Bob îi observă ținându-și trusa cu un aer crispat.

– Vrei să mă împingi în cameră, Bob? întrebă Sandra cu o voce răgușită. Nu suport să văd niște adulți comportându-se într-un mod atât de stupid.

– Cum așa? făcu Judd oprindu-se din învârtit. Vrei să-ți spun adevărul, Sandra?... Ești geloasă, pur și simplu geloasă.

– Nu-i adevărat! strigă aceasta ca răspuns.

– În acest caz, explică-te, continuă Judd. Cathy este prietena ta cea mai bună. Este foarte talentată și știi ca și mine că poate unple o sală. Nu-i reproșa entuziasmul.

Sandra își aruncă violent cuvertura care-i căzu la picioare.

– Nu este cu putință! Du-mă în camera mea, Bob. Îmi va exploda capul.

Judd îi bară trecerea.

– Nu mai vrei să cânți? Tu ai spus-o... este limpede...

Sandra nu-și reveni.

– Trebuie să găsesc pe altcineva. Imaginează-ți că nu doresc să fac pe impresarul fără vedete!

Cântăreața se înfurie brusc.

– Asta este! Ai tras linie! Și munca mea?... Unde ai fi fost fără mine, sărmanul meu prieten? Am fost unica ta șansă!

Fără mine nu exiști. Ești terminat!

– Cathy are talent. Așa că nu mă îngropa atât de repede, replică Judd strângând maxilarele.

– Perfect. Fă-ți valizele și cale bătută! Eu mă întorc la spital. Bob va avea grijă de mine... Sunt bolnavă, nu mai pot să merg, dar puțin îți pasă. Banii, iată tot ce te interesează!...

– În sfârșit, spui ce gândești în sinea ta, făcu impresarul cu o voce răgușită. Am trăit cu sandvișuri, am dormit în hoteluri slinoase. Și totul pentru bani, nu-i așa?

Sătul, Judd își luă pălăria și trânti ușa atât de puternic, încât o gravură căzu de pe perete.

Sandra făcu o criză de nervi. Bob pregăti imediat seringa. Cathy redeveni o clipă infirmieră, dezinfectă brațul și acul se înfipse...

O duseră pe bolnava care suspina încă până la pat. Aceasta mai continuă un timp să debiteze un val de inepții. Apoi, tranchilizantul își făcu efectul. Bob reveni în salon însoțit de Cathy.

– Poate îți par prost, dar sensul acestei comedii îmi scapă complet.

– Să spunem că se află la o cotitură a vieții lor, răspunse încet tânăra femeie.

– Nu-i înțeleg. Serios! oftă Bob. Judd a depus toate eforturile pentru Sandra. Și nu cred că a făcut-o doar din interes. De fapt, mai știi...

Cathy se simți vinovată. N-ar fi trebuit să se potrivească niciodată mașinațiunilor incredibile ale lui Judd.

– Sandra este teribil de geloasă, Bob. Voi cânta la Îngerul albastru... Are impresia că-i fur locul.

– Dar n-a mai cântat nici măcar o dată de la accident?

– Într-adevăr... Nu crezi că trebuie să consulte un psihiatru? La început mă gândeam că acționează astfel din capriciu, dar acum...

Bob se gândi, apoi scutură din cap.

– Nu. Să-i mai dăm puțin timp.

Cathy se apropie de fereastră. Strada mișuna de mașini. Oare unde se dusese Judd? După ce se va calma, se va întoarce... măcar de-ar telefona.

Dacă voia să-i reușească debutul la club, tânăra femeie nu avea nici o secundă de pierdut. Trebuia să-și găsească o ținută potrivită și, de asemenea, bijuterii. Se temea să nu exagereze sau să fie prea puțin. Doar Judd o va putea sfătui în mod eficace.

– Cathy...

Bob se pregătea să se apropie.

– Doctore?

Acest cuvânt îl făcu să o privească neîncrezător. Mâna i se crispă pe trusă și o măsuță gânditor.

– Să nu-mi spui că-ți pierzi și tu capul.

– N-am ajuns încă acolo, răspunse Cathy râzând.

– Anulează-ți numărul de la club. Nu aparții lumii lor și vei regreta.

Tânăra femeie ridică bărbia. De ce oare se amesteca? Efectiv, nu avea nici un cuvânt de spus.

– Îți voi rezerva o masă bună, Bob. Și dacă îmi vei trimite flori, alege trandafiri. Acum sunt încântători!

Bob bâigui ceva și, furios, dispăru trântind ușa.

Capitolul 9

Judd nu se întoarse. Telefonă.

– Să ne întâlnim mâine pentru a găsi o rochie potrivită, spuse pe un ton obosit. Dar Sandra? Nu poate fi lăsată singură...

– Voi aranja eu, Judd, detest să vă văd certându-vă astfel.

– Nu te nelinişti. Fă ca mine: nu te mai gândi la asta.

Părea atât de rece, atât de dur, încât tânăra femeie se înfioră. Sandra spunea uneori că nu avea suflet. Şi poate avea dreptate. Vazându-l la început, Cathy simţise acelaşi lucru. Iar prima impresie este deseori cea bună.

– Ne întâlnim la ora două, continuă Judd. În regulă?

– Foarte bine.

– Perfect, încheie impresarul, închizând.

A doua zi dimineaţă, Sandra se refugie într-o tăcrere aproape totală. Cathy îi explică faptul că trebuia să-şi petreacă după-amiaza în oraş. Nu puse nici o întrebare şi nici măcar nu se informă despre Judd.

Tânăra femeie cunoștea o bătrână doamnă în imobil. Aceasta acceptă să-i țină companie Sandrei. Ieșind din apartament, Cathy avu impresia că scapă dintr-o închisoare. Atmosfera devenise realmente sufocantă.

Afară era timp frumos. Soarele strălucea pe un cer fără nori. Razele sale încălzeau mai puțin decât vara. Și încă de la ora patru se simțea venind frigul.

Judd o aștepta în fața celui mai elegant magazin din Pittsfield.

– Dar Judd, n-am mijloacele de a intra aici!

– Nu te îngrijora, frumusețe. Trebuie să cauți să impresionezi cu orice preț la club!

Impresarul știa exact ce voia să cumpere. Vânzătoarea scoase, una câte una, toate rochiile în fața lui Judd, care trăgea tot mai des din țigară iritat.

– Nu, nu. Asta nu merge! Vreau ceva elegant, dar simplu. Eleganță și distincție. Micuța n-are nimic dintr-o vampă. Găsiți-mi ceva drăguț, dar nu prea sexy. De acord?

– Mulțumesc pentru compliment! exclamă Cathy.

– Știu că am dreptate, replică Judd, strâmbându-se. Genul sobru te face mult mai seducătoare.

– Dar...

– Nu insista. Bărbaților le place misterul. O fată care-și descoperă farmecele nu-i atrage. Cel puțin nu la Îngerul albastru!...

Vânzătoarea le arătă o rochie neagră, pe care impresarul o examină amănunțit.

– Încearcă asta, îi comandă tinerei femei.

Cathy intră în cabină și o îmbrăcă. Judd își cunoștea într-adevăr meseria, deoarece rochia îi venea de minune.

Văzând-o apărând, acesta scoase un fluierat apreciativ. Cu un gest al mâinii, îi ceru să meargă. Tânăra femeie se simțea puțin stângace, dar mândră ca o regină.

Haina face pe om. Își dădu repede seama. În uniformă, gândea și acționa ca o infirmieră: eficace, blândă și răbdătoare. Acum, devenea altă persoană.

– Asta va fi perfectă, exclamă Judd. Trebuie să mai găsim două. Vei cânta trei seri la rând. Poate mai mult. Cine știe?...

Zilele următoare trecură cu o rapiditate uimitoare. Sandra cerea foartă multă grijă. Plângea deseori. De fiecare dată când suna telefonul sau se bătea la ușă, ciulea urechile cu un aer atent. Dar redevenea ursuză, deoarece nu era niciodată Judd.

– Telefonează-i, o sfătui Cathy.

Despre cine vorbești?.

– Nu fi ridicolă, Sandra. Dacă vrei să faci pace cu Judd, scutură-te și fă primul pas. Chipul prietenei sale se întunecă.

– Totul s-a terminat între noi. Și nu regret. Este atât de dur, atât de lacom... Fii atentă! Îți va strica viața, cum a făcut cu mine.

Cathy se încruntă.

– Nu te înțeleg, Sandra. În ce fel ți-a ruinat viața, de fapt?

Sandra ignoră întrebarea și scutură ușor din cap înainte de a se îndepărta. Lui Cathy i se păru că-i curgeau lacrimi pe obraji. Tânăra femeie oftă. Prietena sa nu voia să audă nimic, nici Judd. Amândoi erau la fel de încăpățânați. Ce să facă? Uneori avea impresia că o vor lăsa nervii.

Avocatul, Bob, Sandra, totul i se amesteca în cap. Și Îngerul albastru?... Se temea să nu rateze totul. Poate Judd o supraapreciase...

Vizitele lui Bob deveniseră tot mai scurte. O trata pe Cathy ca pe o infirmieră, nimic mai mult. Și uneori de-abia dacă găsea de cuviință să o privească.

Sâmbătă. Ziua cea mare se apropia. Bob întârzie mai mult timp decât de obicei. Când termină cu Sandra, își puse trusa pe unul din fotoliile din salon.

– Trebuie... să-ți vorbesc, Cathy.

– Te ascult, răspunse aceasta pe un ton glacial.

– Se pare că procesul are loc săptămâna viitoare?

– Într-adevăr. De ce?

– Ai luat un avocat?

– Evident.

– Mi-ar plăcea să te ajut, dar...

Ar fi putut să-i răspundă ironic, dar sinceritatea lui Bob o convinse să-și schimbe intenția. Medicul făcu câțiva pași spre fereastră și-și lăsă privirea să rătăcească în depărtare. Frunzele căpătaseră o frumoasă nuanță arămie, punând în evidență albastrul cerului.

– Aș dori să ne întoarcem în trecut, în perioada când eram trei puști pe insulă, murmură Bob.

– Trecutul este mort, Bob.

– Eram fericiți, atunci.

– Eu nu.

– Pentru că mă iubeai, iar eu îți ignoram existența?

– Fără îndoială. Iar situația a mai evoluat de atunci... Vei veni să mă vezi la premieră?

– Nu!

– De ce?...

– Dar îți urez mult noroc. După părerea mea, faci o greșeală. Numai că ești prea încăpățânată pentru a accepta asta. Vei merge până la capăt. Greșesc?

– Nu. Ce vrei, ăsta este temperamentul meu irlandez, exclamă tânăra femeie.

Dar de această dată, Bob nu zâmbi și-și luă trusa.

– Cu siguranță, voi fi citat la audiere. Te poți baza pe mine. Voiam s-o știi.

– Serios? De ce atâta osteneală?

Chipul medicului deveni stacojiu. Niciodată nu-l văzuse atât de furios.

– Pentru că nu suntem niște străini unul pentru celălalt. Imaginează-ți că te cred nevinovată. Dar poate puțin îți pasă de asta, ca și de restul?...

Cathy ameți. Prăbușindu-se pe un scaun își luă capul în mâini și nu se mai putu stăpâni să plângă. Se controlase atât de mult timp... Un infern, trăise un adevărat infern săptămânile trecute. Mereu cu acea impresie că nu este crezută. Bob se apropie și rămase o clipă neputincios, ascultând-o. Apoi îi scutură brațul.

– Te rog, Cathy. Nu plânge. Nu suport să te văd așa. O știi.

Tânăra femeie își spori lacrimile și începu să suspine ca o copilă. Era bine să se lase pradă lor. Plângând, se elibera. După ce trecu criza, reuși chiar să zâmbească, spre marea uimire a lui Bob.

– Mă vei surprinde întotdeauna, să știi. Veselă ca un cintezoi sau tristă ca o madonă. Dar niciodată doar la mijloc. Ai deruta orice bărbat, Cathy.

– Voi fi o soție rea. Ai noroc că ai scăpat de mine, Bob.

– Chiar mă crezi scăpat? Sincer?

Plecă, lăsând-o în cea mai completă îndoială. Dar tânăra femeie era prea obosită pentru a medita asupra a ceea ce-i spusese.

Sună telefonul. Judd, evident. Cathy se grăbi să răspundă.

– Da?

– Domnișoara Corey? făcu o voce feminină.

– Eu sunt.

– Ascultați...

Se întrerupse. Cathy insistă, dar apelurile îi rămaseră fără răspuns. Persoana nu greșise totuși numărul, pentru că-i spusese pe nume. Vocea i se păruse vag cunoscută. Dar era imposibil s-o asocieze exact cu un nume.

Cathy simți o profundă indispoziție, care persistă până seara. Se gândi din nou la asta chiar și în pat, după ce o culcase pe Sandra. Oare cine sunase? Un maniac, desigur.

***

Duminică, Sandra acceptă în sfârșit să fie dusă afară. Cathy căpătase siguranță în mânuirea fotoliului și ajunseră pe strada luminată de un soare strălucitor. Pentru a nu fi recunoscută, Sandra își puse niște enormi ochelari de soare.

– După părerea ta, mai am mult timp? o întrebă pe un ton plictisit.

– Trebuie să-l întrebi pe Bob. Aproximativ două săptămâni. Totul depinde de evoluția ta.

– Știi, timpul trece atât de greu.

– Apucă-te de cântat. Va trece mai repede.

– Niciodată.

– Nu fi proastă, Sandra.

– La ce bun să cânt? Bob are nevoie de liniște pentru a lucra. Nu cred că viața unui medic se va armoniza cu vocalizele mele.

Cathy se crispă.

– Așadar, asta este? V-ați hotărât? întrebă tânăra femeie cu o voce răgușită.

– Aproape.

Din fericire, Sandra n-o putea vedea. Chipul i se întunecase. Îi venea să plângă. Universul său se prăbușise definitiv. Și, totuși, ar fi trebuit să se aștepte.

– Îți urez mult noroc.

– Mulțumesc, răspunse Sandra. Viața este ciudată, nu găsești?

– Nu știu. Am trăit mereu aparte, din cauza profesiei mele. Și nu doresc să mă schimb.

Până a doua zi, depresia se accentuă. Seara trebuia să cânte la Îngerul albastru. Nu va avea niciodată puterea.. Judd telefonă pentru a pune la punct ultimele detalii. Și înșițelese că era la pământ.

– Trebuie să pleci în câștigătoare, draga mea. Am o idee. Să închiriem o ambarcațiune și să faci o plimbare pe râu. Chiar un tur al insulei, dacă vrei. Odihnește-te, Cathy. Trebuie să fii în formă diseară.

– Judd! Dacă ai ști... Mi-e teamă să nu fiu la înălțime. Nu vrei să treci pe aici? Asta mi-ar ridica moralul.

Impresarul ezită. De la izbucnirea cu Sandra, nu se mai întorsese.

– Nu, este imposibil, inima mea. Să ne întâlnim în oraș, dacă ții. Vom bea o cafea undeva.

– Mulțumesc, Judd. Prefer să rămân aici.

Înțeleg, dar calmează-te. Totul se va desfășura bine. Vei vedea.

Dispoziția sa sumbră n-o părăsi toată ziua. Cathy se hotărî să se îmbrace acasă. Cabinele de la club nu-i spuneau mare lucru. Îmbrăcă rochia și își puse un șirag de perle. În sfârșit, apropiindu-se de oglindă, adăugă niște cercei din strasuri.

– Te găsesc încântătoare, Cathy.

Tânăra femeie se întoarse, descoperind-o pe Sandra care o urmărea de un timp.

– Crezi, într-adevăr?

– Judd se pricepe să îmbrace o femeie, spuse Sandra, cu o notă de regret în voce. N-am fost drăguță în ultimul timp. Sunt de acord. Dar... sunt cu toată inima alături de tine, Cathy. Țineam să ți-o spun.

– Mulțumesc, Sandra. Știi ce mult mă impresionează asta.

Bolnava își trase prietena de braț, pentru a o săruta pe obraz.

– Mult noroc, îi șopti. Sunt sigură că vei avea un succes nebun la club.

– Să sperăm, răspunse Cathy râzând.

... Trebuia să plece. Prea nervoasă pentru a conduce, tânăra femeie chemă un taxi. Avea mâinile umede de teamă și impresia că uitase tot ce repetase.

Judd o aștepta în fața clubului. Văzându-l, Cathy realiză brusc în ce aventură surprinzătoare intrase. Impresarul o sărută ușor pe buze, apoi îi zâmbi:

– Vei face furori, inima mea. Este suficient să te privesc.

– Mulțumesc.

– Iată, de fapt o fată a insistat să te vadă. Te așteaptă.

Intrară. Cathy își consultă nervoasă ceasul.

– Nu este momentul să-i vorbești, exclamă Judd. Vei începe în cinci minute. Să vedem machiajul...

Puțin după aceea, Cathy își descoperi vizitatoarea. Era Thornton, stagiara. Spitalul îi apăru fulgerător în minte. Oare ce voia?

... Spoturile luminau scena. Tânăra femeie se așeză la pian, în timp ce o voce o anunța publicului. Înainte de a începe, aruncă o privire scurtă sălii. Luminile o orbiseră, dar oricum știa că Bob nu era acolo.

De altfel, de ce ar fi fost? Locul nu i se potrivea deloc unui medic. Oare această lume de noapte era într-adevăr făcută pentru ea?

Capitolul 10

Acum, spoturile erau ațintite asupra ei. Sala era plină de fum și de particule minuscule de praf, care se ridicau în lumină ca niște fire de argint. Tânăra femeie putea auzi murmurul conversațiilor, câteva hohote de râs. Dar nici o voce nu semăna cu cea a lui Bob. Păcat...

Mâinile îi înghețară în contact cu claviatura. Judd o observa din culise, așteptând neliniștit. Cathy avea o dorință nebună să fugă. Dar nu-l putea lăsa baltă, mai ales acum.

Orchestra se întrerupse. Era timpul să se lase în voia sorții. Cu un nod în gât din cauza tracului, tânăra femeie începu prima piesă, apoi pe următoarea. Muzica o ducea departe. Mușchii i se încălzeau. În sală, zgomotul se diminua, dovadă a atenției publicului. Cu siguranță, o găseau bună.

Se putu în sfârșit destinde. Muzica învingea orice, inclusiv cele mai mari necazuri. Ultimele note se estompară încet. Cathy se ridică și se înclină pentru a saluta publicul, înainte de a se alătura lui Judd. Acesta o aplauda din toate puterile, cu veșnica sa țigară între buze.

– Magnific, Cathy! Într-adevăr. Dă-le un mic supliment.

Tânăra femeie se supuse și cântă o mică melodie pe care o repetaseră conștiincios. Dar publicul ceru alta și Cathy simți că avea sala în mână.

După ce-și efectuă numărul, tânăra femeie salută pentru ultima dată și ieși într-un concert de aplauze.

Când îl întâlni pe Judd, genunchii îi tremurau.

– Am reușit, Judd. Am reușit!... N-aș fi crezut niciodată...

Acesta o luă cu amabilitate în brațe și o legănă ca pe un copil.

– Le-ai plăcut. Eram sigur...

Se duseră în cabina pe care o ocupase Sandra. Tânăra femeie se prăbuși într-un fotoliu și se privi în oglindă.

– Nu sunt făcută pentru acest gen de viață, Judd. Mi-ai văzut mutra? Și tremur ca o frunză.

– Te vei obișnui.

– Mă întreb.

Se bătu la ușă. Cathy sări în picioare.

– Probabil, fata aceea, mormăi Judd.

– Ah, da! O uitasem complet. Să intre, Judd. Sunt curioasă ce vrea.

Impresarul deschise ușa. Thornton părea teribil de jenată.

– Intră, spuse Cathy. Nu mă așteptam să te văd.

– V-am găsit minunată, sincer.

– Mulțumesc. Dar cine ți-a vorbit despre spectacolul meu?

– Tot spitalul știe.

– Ar fi trebuit să bănuiesc. Mereu aceleași limbi ascuțite...

– Mi-ar... plăcea să vă vorbesc în particular, domnișoară Corey. Este foarte important.

Judd ridică sprâncenele. Cathy îi făcu un semn și el dispăru, lăsându-le singure.

– Ia loc, Thornton. Ce te frământă?

Stagiara ezită, dar până la urmă își făcu curaj și vorbi:

– Se spune că ați fost convocată de curând la tribunal. Este adevărat?

– Întru totul. Exact în două zile. Dar de ce? Știi ceva, Thornton?... Vorbește! te rog...

Stagiara își răsucea mâinile. Devenise foarte palidă.

– Altfel n-aș fi venit...

Cathy așteptă. Tânăra fată își căuta cuvintele.

– Nu... mai căutați vinovatul. Din cauza mea a căzut Larkin. Veți plăti în locul meu, domnișoară Corey.

Cathy o privi complet stupefiată. Îi trebui un timp să înțeleagă.

– Tu! exclamă. Dar de ce n-ai spus-o mai devreme?

– Mi-a fost teamă. Nu mi s-a întâmplat niciodată ceva de acest gen. Și mă temeam să nu fiu dată afară din stagiu.

Thornton se întrerupse, cu capul plecat. Cathy închise ochii. Camera parcă se clătina cu ea.

– Thornton! oftă tânăra femeie. Ce idee să...

– Le voi mărturisi adevărul. Nu este drept ca dumneavoastră...

Telefonul o întrerupse. Erau atât de încordate încât soneria le făcu să tresară. Oare cine mai suna? Sandra, pentru a ști dacă totul s-a desfășurat bine?... Sau mai degrabă o relație a lui Judd.

– Da?

– Cathy?

– Tu ești, Bob, făcu Cathy cu inima palpitând.

– Sunt la spital.

Thornton, știi, stagiara, cred că a plecat să te vadă. N-ai întâlnit-o din întâmplare?

– Ba da. Este chiar în cabină. Dar ce s-a întâmplat, Bob?

– Scott, colega sa, a înghițit un tub de somnifere. Thornton o cunoaște bine și voiam s-o anunț.

– Crezi... că-și va reveni?

– Sper. Dar este prea curând să ne pronunțăm. O anunți tu? Contez pe tine.

– Am înțeles, Bob. Vom veni.

Cathy închise și se întoarse spre tânăra fată care devenise albă ca varul.

– Plecăm la spital, spuse cu amabilitate Cathy. Din cauza lui Scott.

Thornton sări în picioare.

– I s-a întâmplat ceva? Explivați-vă, vă rog!

Cathy îi povesti, adunându-și lucrurile. Apoi o luă de braț și ieșiră din cabină. Judd le aștepta.

– Du-ne la spital, Judd. Tocmai m-a sunat Bob.

– Dar plănuisem un mic supeu intim, pentru a-și sărbători succesul.

– Îmi pare rău, Judd. Dar este într-adevăr important.

Impresarul îi aruncă o privire critică. Detesta să-și schimbe planurile. Judd semăna cu o pasăre de noapte. Scos din atmosfera plină de fum a cluburilor, nu mai era el însuși.

– De acord, oftă. Oricum, este imposibil să discut cu tine. Mă duc să iau mașina.

Thornton se refugie brusc într-un colț și izbucni în plâns. Scott îi era foarte dragă, după toate aparențele, și eleva părea în pragul unei crize de nervi.

Judd le întâlni la ieșire.

– Plecăm acum?

– Da. Te deranjează să treci pe la apartament pentru a o anunța pe Sandra? Să-i ceri doamnei Jackson să rămână. Dacă nu va putea să rămână, rămâi tu...

– Ce, eu? exclamă impresarul.

– Să știi că Sandra nu are o boală contagioasă. De fapt, de-abia aștepți s-o vezi. Crezi că mă păcălești, Judd?

Acesta trase îndelung din țigară.

– Te poți înșela.

– Nu cred. Ipocritule! Haide, la drum acum. Și repede. Ești un amor...

Îl sărută îndatoritoare pe buze, înainte de a o împinge pe Thornton în mașină. Judd conduse ca un nebun. Pe durata drumului, Cathy își lăsă mâna pe umărul elevei deprimate.

Găsiră repede camera lui Scott, după agitația infirmierelor. Cât de nobil și grav părea aici, în mediul său... Cathy fu aproape surprinsă, atât de mult îi ieșise spitalul din minte.

– Bob...

Acesta înălță capul.

– Cathy! Bună seara.

Ochii i se plimbară pe rochia de scenă. Apoi i se adresă lui Thornton.

– Am nevoie de lămuririle dumitale. Și repede!

– Da? făcu eleva smiorcăindu-se.

– Prietena dumitale s-a otrăvit. De unde și-a procurat somniferele? Din spital?

– Eu... nu știu nimic. Nu știam că are așa ceva.

Mi-a spus doar că...

– Vorbește! ordonă Bob.

– Lui Scott îi era greu să se acomodeze. Aici este mult de muncă, destule responsabilități... O găseam foarte nervoasă în ultimul timp. Vorbea deseori de renunțare. Dar cred că îi era teamă...

– Dar de ce? întrebă Cathy neîncrezătoare. Există și alte meserii decât cea de infirmieră. Putea face altceva, fără să se considere o ratată.

– Da. Dar părinții săi au îndrumat-o pe această cale. De ani de zile i-au vârât această idee în cap. Acum nu-i mai poate dezamăgi.

Bob își trecu mâna prin păr.

– Cred că a luat somniferele din infirmerie. I-am făcut o spălare stomacală. Dar dacă aș ști exact ce a înghițit, tratamentul ar fi mai eficace.

– Pot s-o văd? întrebă Thornton. Vă rog, doctore Clinton, trebuie neapărat să-i vorbesc.

Bob începuse deja să dea din cap, când interveni Cathy.

– Las-o, Bob. Există lucruri pe care nu le știm.

Bob o privi o clipă cu atenție, apoi își dădu acordul.

– Un minut. Nu mai mult. De-abia și-a recăpătat cunoștința.

Thornton dispăru și Bob o trase pe tânăra femeie de mânecă.

– Nu pare să se simtă bine astăzi.

– În locul meu, ai înțelege. Știi ce mi-a spus?

– Cine? Thornton? Nu. Cum vrei să știu...

– Tocmai mi-a mărturisit vinovăția sa.

Bob părea căzut din nori.

– Dar de ce a așteptat atât de mult timp înainte să...

– Cu siguranță, spera că afacerea se va clasa, îl întrerupse Cathy.

Şi că justiţia nu se va amesteca.

– Aşadar, vei fi complet dezvinovăţită, Cathy!

– Am certitudinea că minte, Bob.

– Stai, nu te mai pricep.

– Cine a încercat să se sinucidă? Scott, nu Thornton. Nu găseşti coincidenţa bizară? A înghiţit un tub de somnifere chiar chiar în seara în care prietena sa a venit să mă caute... Este curios, nu?

– Aşteaptă. Crezi că a vrut s-o acopere pe Scott?

– Exact. Sunt foarte legate, să ştii. Thornton are un caracter foarte solid. Îşi pierde rareori sângele-rece. Dar cealaltă a crezut probabil că pleca s-o denunţe.

– Sunt simple supoziţii.

– Da. Dar nu voi întârzia să aflu sfârşitul acestei poveşti.

Thornton ieşi din cameră cu capul plecat şi plângând. Cathy îi bară trecerea.

– Să mergem să bem o cafea, îi propuse. Ai nevoie.

– Credeţi că va muri, domnişoară Corey?

– Nu, nu cred. I s-au făcut analize pentru a se determina ce a folosit. Totul va fi bine. Vei vedea.

Tânăra fată se rezemă cu spatele de perete. Părea gata să se prăbuşească.

– Nu-i ştiam întru totul planurile. N-aş fi crezut-o niciodată capabilă să facă un asemenea lucru. N-aş fi lăsat-o singură, altfel. Vă jur!...

Cathy o luă de braţ:

– Ai face mai bine să spui adevărul, Thornton. Este greu, foarte greu. N-am dreptul să te las să plăteşti pentru prietena ta.

– Cum? Nu... înţeleg...

Observându-i reacția, Cathy înțelese că nu se înșela.

– Scott este cea care a uitat să pună la loc protecția, nu-i așa? O știi de mult timp?

Cealaltă încercă să nege, dar o privire a lui Cathy fu suficientă pentru a o face să renunțe la orice intenție.

– Am înțeles asta săptămâna trecută. Dar, evident, nu știam cum s-o spun. Pe de altă parte, dumneavoastră vă riscați cariera. Nu puteam să accept. Și am hotărât să-mi asum vina în locul său. Cunoașteți urmarea.

– Te-ai gândit măcar la consecințele actului tău? întrebă Cathy. Puteai să fii condamnată în locul lui Scott.

– Știu. Dar suntem prietene. Trebuia s-o ajut.

Prietene. Cuvântul îi răsună în minte, trezind ecouri cunoscute. Odinioară, Sandra îi fusese prietenă. Ar fi făcut orice pentru a se ajuta reciproc. Acea perioadă părea trecută pentru totdeauna...

– Ce se va întâmpla, oare, domnișoară Corey?

– Va trebui să-l vedem pe domnul Morten chiar mâine dimineață.

Eleva nu-și putu stăpâni lacrimile.

– Sărmana Scott!...

Apăru un laborant, îl căuta pe Bob. Discutară o clipă cu voce joasă. Apoi medicul chemă o infirmieră și o trimise la Scott.

– Laborantul tocmai ne-a comunicat rezultatele, exclamă cu un aer radios, apropiindu-se. Acum totul va fi foarte repede în ordine. Prietena dumitale este salvată, Thornton!

– Mulțumesc. Slavă Domnului!

– Dacă ai duce-o la ea acasă, Cathy?

– Nu, prefer să rămân, interveni Thornton.

Tânăra femeie zâmbi. Cât de bine îi înțelegea reacția. Ar fi făcut la fel dacă Sandra ar fi fost în cauză. Cathy mai așteptă două ore. Puțin după miezul nopții, Bob confirmă că Scott era în afară de pericol. În ciuda acestui lucru, îi fu imposibil s-o convingă pe Thornton să se ducă să se culce.

Bob văzu cât era ora și căscă.

– Te las acasă, Cathy?

– Nu spun nu. Mulțumesc.

Ieșiră împreună din spital. La acea oră, erau puține mașini pe străzi. Nenumărate stele străluceau pe cerul fără nori. Atmosfera era răcoroasă, dând o senzație de iarnă.

Bob vorbi puțin. Cathy stătea tristă în colțul său. Pierduseră orice legătură. Oare cum se putuse schimba Bob atât de brusc? Cum? Pur și simplu din cauza Sandrei. O iubea. Și Sandra de asemenea. Trebuia să se obișnuiască.

Seara i se păruse lungă și complicată. Un amestec de izbucniri entuziasmate și de clipe de disperare.

Bob parcă în fața imobilului și se întoarse spre ea.

– Eu...

– Vrei să urci? îi propuse Cathy imediat. Judd este încă acolo. Tocmai i-am văzut mașina. O cafea bună ne va face bine. Altfel mă voi prăbuși pe loc.

– Ei bine, de acord pentru băutura ta magică!

Luară ascensorul. Tânăra femeie își căută o clipă cheia înainte de a deschide. Judd fuma o țigară. Sandra nu se culcase încă. Dar era impșosibil de știut dacă se împăcaseră sau nu.

– Iată-vă, în sfârșit! exclamă Judd. Oare unde ați fost?

– Ei bine, la spital! Scott își va reveni.

Evident, lui Judd puțin îi păsa de acest fapt.

– Știi cine se afla în sală în seara asta? Jeff Cramer. Numele nu-ți spune nimic. Eu îl cunosc foarte bine. Are mai multe localuri în Chicago.

Te-a auzit. Și i-ai plăcut, Cathy. Vrea să te angajeze pentru șase săptămâni. Șase săptămâni! Îți dai seama?... Ești în vârf, frumusețe!...

Cathy era stupfiată. Bob se încordă.

– Nu te așteptai, nu-i așa? reluă Judd. Ei bine ești de acord? Semnăm contractul?

Se lăsă tăcerea. Tânăra femeie se afla din nou la o cotitură a vieții sale.

Oare ce va alege?

– Ascultă, Judd, m-ai luat pe nepregătite. Nu putem lăsa pe mâine?

– Bineînțeles că da, oftă acesta.

– Și cafeaua aceea? îi aminti Bob.

– Mă voi ocupa de ea, murmură tânăra femeie.

Avea nevoie să se îndepărteze puțin pentru a vedea lucrurile mai bine, să fie singură o clipă.

Se produseseră atâtea evenimente noi...

Dar nu putea avea nici un minut pentru ea. Judd i se alătură în bucătărie și închise cu grijă ușa.

– Nu poți sta fără mine nici un minut, Judd?

În loc de răspuns, acesta se așeză în fața mesei. Țigara vicie aerul din toată încăperea și tânăra femeie strâmbă din nas. În zadar protestase, Judd nu va putea niciodată să renunțe la acest obicei detestabil.

– Văd că iar fumezi grozăviile alea. Este într-adevăr mai puternic decât tine!

Impresarul o privi și izbucni în râs. Dar în cele din urmă, strivi țigara în scrumieră.

– N-ai să te obișnuiești niciodată. Nu-i așa?

– Într-adevăr, mă tem că nu.

– Sandra nu mi-a reproșat niciodată țigara. Chiar cred că, într-un fel, apreciază asta.

– Dar eu nu sunt Sandra.

Judd o măsură îndelung, înainte de a răspunde.

– Nu. O știu.

– Unde ați ajuns amândoi? V-ați putut împăca?

– Da. Doar că nu prea știam cum să abordez subiectul.

Tânăra femeie deschise dulapul și scoase ceștile, lingurițele și o zaharniță din argint.

– Iată de ce am preferat s-o iau înainte, replică ea.

Judd nu se putu împiedica să râdă.

– Îmi place sinceritatea ta. Și eu vorbesc deschis. Ai putut s-o constați. Dar mereu mi-a fost teamă să te jignesc, Cathy adorată.

– Sunt mult mai solidă decât crezi, replică tânăra femeie, folosind accentul său irlandez. Vrei să adaugi ceva?

– Este... vorba de Sandra. Dacă Bob este de acord, mi-ar plăcea s-o duc la mama. Își va continua acolo convalescența.

– La mama ta? Iartă-mă, dar nu știam că ai putea avea una.

– Să știi că n-am ieșit dintr-un ou, îi spuse impresarul cu o voce tristă.

– Dar de ce n-o lași aici? Consideri că n-o îngrijesc destul de bine?

– N-are nimic de-a face cu asta. Mi-ar plăcea să-mi cunoască mama. Atâta tot. Poate îți voi părea naiv și demodat, dar mi-am dorit acest lucru.

Într-o clipă, Cathy sesiză unde voia să ajungă. Situația se lămurea. De fapt, era mult timp de când bănuia ceva.

– O iubești, Judd. Mărturisește.

Acesta izbucni într-un râs sincer.

– Ai ghicit. Cred că această dragoste mă face să rezist încă de la început, din perioada în care Sandra nu era decât o fetiță care visa să devină celebră.

– Și Sandra? îl întrebă, ținându-și respirația.

Judd se apropie, îi luă lingurițele din mâini și le puse pe masă.

– Te găsesc adorabilă, micuță Cathy. Pur și simplu adorabilă, făcu acesta luând-o cu tandrețe în brațe. Dacă n-aș fi cunoscut-o pe Sandra, ți-aș fi făcut o curte îndârjită. Pe cuvânt. A fost un timp în care n-am încetat să mă gândesc la tine. Când Sandra a avut accidentul, am încercat să judec. Mi-am spus că nu trebuie s-o las baltă. Că avea nevoie de susținere… Dar nu reușeam să mă detașez de tine, Cathy. Era ceva mai puternic decât mine.

O sărută îndatoritor, cu tandrețe. Ca un frate sau ca un prieten vechi. Tânăra femeie izbucni în râs, îmbrățișându-l. Exact această clipă și-o alese Bob pentru a intra în bucătărie. Îi privi un timp fără să vorbească.

Apoi se întoarse brusc și se îndepărtă cu pași mari. Cathy alergă după el.

– Bob! Așteaptă, Bob!

Era prea târziu. Plecase deja, trântind ușa. Tânăra femeie se opri cu respirația tăiată, neștiind ce să mai facă.

– Tocmai mi-a spus că nu mă mai iubește, exclamă Sandra cu voce răgușită. I-am fost recunoscătoare, deoarece m-a scutit să-i mărturisesc același lucru. Și-mi era teamă să nu-i fac rău.

– Ești sigură că ai înțeles bine? întrebă Cathy, cu inima paltitând.

– Absolut. În zadar l-am revăzut, l-am redescoperit într-o oarecare măsură, dar n-a mai fost posibil. Ceva a murit între noi. De fapt, nu poți face niciodată să reînvii trecutul. Dar trebuia să încerc experiența înainte de a accepta certitudinea. L-am iubit mereu pe Bob. Dar numai ca prieten… Vorbind despre prietenie, să nu-mi spui că a noastră a murit.

Cathy izbucni în râs. Apoi începu să plângă. Era scuturată de un spasm nervos. Judd îi dădu o palmă ușoară pentru a se calma.

– Ei, revino-ți! făcu acesta cu un aer îngrijorat. Mai am nevoie de tine. Mă bazez pe tine pentru Chicago. Pot să-ți comunic acordul, nu-i așa?

– Trebuie să mă mai gândesc.

– Nu fi proastă, interveni Sandra. Îți va plăcea. Sunt sigură.

Cathy trebuia să dea două reprezentații la Îngerul albastru. La restul, va avea timp să se gândească mai târziu.

Se lansă temeinic în noua sa meserie. Entuziasmul îi era sincer. Îi plăceau reflectoarele scenei, iar lumea spectacolului nu-i displăcea. Cum oare să rămână insensibilă acestei fascinații pe care o exercita asupra publicului și osmozei care se crea între sală și ea.

De la spital nu avea nici o veste. Cathy își sunase avocatul pentru a-l informa despre dezvăluirile lui Thornton. Vestea îl stupefiase.

– Asta schimbă totul, domnișoară Corey. Absolut totul. Acuzarea va pierde orice dovadă împotriva dumneavoastră. Doar că ne va trebui o mărturie scrisă.

– Vă las dumneavoastră această grijă, încheie Cathy. Să știți, cu cât mai puțin mă ocup de asta, cu atât voi fi mai mulțumită.

În seara ultimei sale reprezentații, Sandra își făcu apariția. Judd îi împingea fotoliul strâmbându-se. Se instalară la o masă foarte aproape de pian.

Luând microfonul, tânăra femeie dezvălui prezența prietenei sale și un tunet de aplauze se auzi doar la numele Sandrei.

– Cred că toată lumea dorește să te audă, Sandra, continuă Cathy. Vii să ne cânți ceva?

Sala deveni aproape tăcută. Puțin descumpănit, Judd privea la stânga și la dreapta, zâmbind celor care-l recunoșteau. Ce cabotin! se gândi tânăra femeie.

– De acord, răspunse Sandra. Dar mă acompaniezi.

Cathy scoase un oftat de ușurare. Prietena sa părea că revenise la gânduri mai rezonabile. Judd își croi drum cu fotoliul și o duse pe scenă. Apoi îi întinse un microfon. Cathy se așeză la pian. De trac, avea un nod în gât, deoarece acest mic număr era absolut improvizat. Începu cu un cântec pe care Sandra îl știa bine, pentru că îl cântaseră deseori odinioară, în perioada când, puștoaice, visau să devină staruri.

Când terminară, cea mai mare parte a oamenilor se ridicară pentru a aplauda. Sandra avea lacrimi în ochi. Cathy îi adresă un zâmbet scurt lui Judd. Nu va întârzia să reacționeze ca un profesionist...

– Faceți un duet perfect, să știți. După părerea mea, ar trebui să reluăm experiența și... Ce crezi, Cathy?

Aceasta nu putea răspunde. Prea multe găuri negre existau încă în viața sa. Dar era fericită că făcuse această încercare la Îngerul

albastru. Nu regreta această picătură de succes, acest contact rapid cu lumea de noapte. Dacă va continua pe această cale, o aștepta o viață dificilă, dar pasionantă. Trebuia doar să vadă limpede, să se gândească la toate posibilitățile.

A doua zi, îi telefonă avocatul.

– Am o veste bună, îi spuse pe un ton vesel. Ați obținut neurmărirea. În ceea ce vă privește, ancheta este închisă.

Tânăra femeie închise ochii. Coșmarul dispărea, în sfârșit.

– Sunt... într-adevăr ușurată, bâigui. Și pentru Scott?

– Nu s-a reținut nici o probă împotriva ei. Dar știți ce cred, domnișoară Corey.

– Nu.

– Sunt convins că toată vina este a lui Larkin. Este bătrân. Și a putut foarte bine să ridice el însuși protecția și să uite ceea ce făcuse. Sunt lucruri care se întâmplă la vârsta sa.

Cathy se prinse de telefon.

– Cum? Credeți că ar fi...

– N-am nici o dovadă, evident. Dar i-am vorbit despre asta avocatului spitalului și pare de aceeași părere. Lucrează la problemă. Cu puțin noroc, vor scăpa nepăgubiți.

– Hotărât lucru, este ziua zurprizelor! încheie Cathy râzând.

... Puțin mai târziu, telefonul sună din nou. De data acaesta era domnul Morten în persoană:

– Domnișoară Corey?... Voiam să vă prezint scuzele direcțiunii. Ați fost pe deplin nevinovată. Și țineam să v-o aduc la cunoștință... Și dacă mai sunteți liberă vă... așteptăm.

Câteva minute, Cathy își savură victoria. Acum, aveau nevoie de ea. Rolurile se inversaseră. De altfel, o voce ascunsă, puțin

indulgentă, o îndemnă în această direcție. Dar răzbunarea nu făcea parte din firea sa. Cathy nu avea nimic dintr-o ființă meschină.

– Vă mulțumesc, domnule Morten. Evident, voi fi sub comanda lui Fairchild?

Acesta râse ușor.

– Mă tem că da. Suntem depășiți de treburi la etajul patru. Ei bine, vă așteptăm mâine?

– Poate nu. În tot cazul, cât mai curând posibil.

Tânăra femeie închise. Își va putea pune din nou uniforma, își va revedea bolnavii, va realua acea viață epuizantă care era rațiunea sa de-a fi. De a se cufunda în sfârșit în universul căruia îi aparținuse dintotdeauna.

Sandra nu pierduse nimic din conversație.

– Așadar, dacă înțeleg bine, renunți.

Cathy nu se putu împiedica să zâmbească.

– Ascultă, meseria ta mă tentează. Nu pot s-o neg. O consider chiar amuzantă. Captivantă, dacă preferi. Dar nimic mai mult. Tu ești altfel, Sandra. Ai ceva de dăruit publicului. Bucurie, căldură umană... Acest sentiment eu îl regăsesc îngrijind un bolnav. Este modul meu de a mă realiza. Cred că mă înțelegi. Nu doresc să-mi schimb viața.

Sandra păru să ezite o clipă.

– Te înțeleg foarte bine... Tu... ai putea să uiți răul pe care ți l-am făcut, Cathy?

– Vrei să vorbești despre Bob?... Desigur. Într-un fel, sunt ușurată. Deoarece, dacă vom mai fi împreună acum știu că nici o fantomă nu va veni să ne bântuie fericirea. Dacă Bob îmi va dărui inima lui, n-o va mai face pe jumătate!

– Îți doresc toată fericirea posibilă, Cathy. Și încă o dată, iartă-mă.

– Și eu, mica mea Sandra. Și tot succesul din lume!

***

Judd și Sandra plecară două zile mai târziu. Avionul trebuia să-i ducă pe Coasta de est, acolo unde locuia doamna Richardson. Sandra va scăpa curând de ghips și, după recuperare, va putea urca din nou pe scenă. Știau că vor mai fi neînțelegeri între ei și că viața nu va fi mereu nostimă. Dar îți făcea plăcere să vezi încrederea lor. Și Judd va fi un soț bun.

În clipa în care își luau rămas-bun, Judd trase îndelung din țigară.

– Este teribil, dar sunt fericit că nu vii cu noi, exclamă pe un ton convins.

– Judd! Cum îndrăznești, exclamă Sandra.

– Știi că te ador, îngerul meu. Dar nu te-ai fi putut obișnui niciodată cu țigara!

Cathy izbucni în râs.

A doua zi dimineață, tânăra femeie plecă la spital. Hoinări îndelung pe malurile fluviului. Arborii erau aproape desfrunziți. Un covor gros de frunze acoperea pământul rece. În depărtare se zărea insula, pierdută în ceață. Trecuse o veșnicie de când fuseseră acolo toți patru... În mintea lui Cathy, sărutul lui Judd aparținea deja unui trecut îndepărtat. La fel și escapada lui Bob cu Sandra.

La ce bun să răscolească amintirile? Cathy nu mai voia să meargă pe insulă. Cel puțin un timp. Iar dacă se va întoarce vreodată, va fi cu Bob, doar cu el.

Parcă și pătrunse în spital. Toată lumea fu stupefiată s-o vadă. Colegele îi rezervară o primire călduroasă. Nimeni nu-și precupețea simpatia:

– Ce proaste! îi mărturisi o infirmieră. Din fericire, ai scăpat. Nu poți să știi cât de mulțumită sunt.

– Mulțumesc. Și cu anticipație pentru restul! replică tânăra femeie râzând.

Fairchild o aștepta în birou.

– Bună ziua, exclamă Cathy. Iată-mă întoarsă. Gata să-mi reiau uniforma!

Fairchild o măsură îndelung.

– Bună ziua, Corey, făcu pe un ton ursuz. Sună H12. Du-te repede! Apoi te aștept în laborator. Am un munte de teste de efectuat!

Cathy făcu o mină amuzată. Nimic nu se schimbase. Era plăcut să se întoarcă, să găsească o Fairchild mereu la fel de arțăgoasă. Curând își va vedea bolnavii și zâmbetul său le va lumina camerele.

Afară, un soare splendid își arunca razele dintr-un cer de azur. Cathy se gândi la Sandra, pierdută undeva pe malul oceanului, cu Judd. Oare își va găsi fericirea?

Și Bob? Încă nu-l văzuse. Poate era deja în cabinetul său.

Dimineața fu epuizantă, ca de obicei. Cathy se simțea într-o dispoziție minunată și coborî în hol, fluierând.

Brusc, îl zări. O clipă, rămaseră față în față, tăcuți. Apoi, Bob se destinse și o licărire de mulțumire i se aprinse în adâncul ochilor.

– Te-ai întors!

– Da, după cum vezi.

– Dar credeam că... în sfârșit, te credeam la Chicago, cu Judd.

– Știi, repetițiile mari și seratele mondene nu mi-au reușit niciodată prea bine. Prefer de departe să fiu dojenită de un șef execrabil, să muncesc ca un animal și să mă ocup de eleve timide! De fapt, ce s-a întâmplat cu Scott?

– S-a întors acasă. Cred că acest mediu nu i se potrivea. Ai avut dreptate. Părinții au venit s-o ia. La început nu păreau prea mulțumiți. Dar până la urmă au acceptat-o pe fiica lor așa cum este.

– Cu atât mai bine. Iartă-mă, dar sunt grăbită. Fairchild nu s-a schimbat!...

Uit-o o clipă, murmură Bob.

O duse într-o cameră goală.

– Te iubesc, Cathy. Nu-ți poți imagina cât de mult te iubesc... Oare mă vei ierta într-o zi?

Tânăra femeie izbucni în râs. Hotărât lucru, ziua era bogată în lovituri de teatru. Uitându-și toate principiile, îl luă în brațe cu tandrețe.

– De ce să te iert? C-ai fost sincer?

– Cât te iubesc, dragostea mea! Vom fi întotdeauna fericiți. Nu-i așa? Trebuia să fiu sigur în legătură cu Sandra. Înțelegi? Am nevoie să mă crezi, iubito. Nu mai știam ce făceam. Sandra mi-a sucit realmente capul, să știi.

– Bob! Mi-ai lipsit îngrozitor, șopti tânăra femeie.

Bob o strânse mai puternic și puse stăpânire pe buzele sale cu o pasiune aproape sălbatică. Și acest sărut o făcu să uite totul, săptămânile de teamă și de disperare.

Bob o îmbrățișa încă în clipa în care apăru Fairchild ca o furie, gata să-i facă cu ou și cu oțet. Dumnezeule! se gândi tânăra femeie. Și când te gândești că-i promisese că asta nu se va întâmpla niciodată.

Bob păru foarte stânjenit, dar Cathy nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

– Ei bine, da! Iată, Fairchild. Există un început în orice!

Timp de o secundă, i se păru că citește o exprimare complice pe fața infirmierei șefe. Oare era și ea îndrăgostită?

SFÂRȘIT